

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

КАТРИН КОУЛТЬР

Особен урок

КАТРИН КАУЛТЪР

ОСОБЕН УРОК

chitanka.info

Когато доктор Елиът Малори среща ослепителната Джорджина Хатауей, почти всичко му се струва прекрасно — и двамата имат чувство за хумор, обичат да спортуват и изпитват невероятно силно привличане един към друг.

Смущава го само едно — тя е съвсем млада и тъкмо започва кариерата си. Ако се обвърже с него сега, може очакванията ѝ за бъдещето да се окажат измамени.

Но ако я изпусне, какво ли бъдеще ще има за него...

ГЛАВА ПЪРВА

— Джордж, тичай, ти си!

Джордж се втурна с всички сили, ритна топката, после видя как централният защитник замахва с нея към втория бейзман. Доктори, рече си задъхано тя, никога не могат да изиграят една свястна игра. Само след миг вдигна триумфално ръка към сътборниците си.

— За пръв път виждам момиче да удря топката така — обърна се доктор Елиът Малори към доктор Дейвид Торнън.

— От новите колеги ли е? — попита Дейвид и отпи още една гълтка студена бира.

— Не я познавам — отвърна Елиът. Той изпружи дългите си крака и се облегна на ствола на дървото. — Ама че е горещо днес...

— Елиът, юли е, и сме в Ийст Бей. Кръвта ти се е разредила от живота в Сан Франциско.

Елиът следеше с поглед тичащото момиче. Чу разочарованите викове на противниковия отбор.

— Как ли ще изглежда, ако се подхълзне? — подхвърли той.

Дейвид го погледна учудено.

— Краката ѝ са хубави и дълги, нали? — той сложи ръка над очите си, за да види по-добре стройното момиче. То се смееше със сътборниците си встрани от игрището. — Искаш да намажеш окулванията ѝ с йод ли?

Елиът се засмя.

— Не я виждам много добре оттук. Вероятно е нечия дъщеря... — обърна се, защото усети, че някой застана зад гърба му.

— Ама че сте мързеливи — усмихна се доктор Маргарет Смит.

— Къде се е чуло и видяло гинеколози и рентгенолози да се съберат на годишния пикник? — рече Елиът. — Маги, защо не участваш в играта? Нито ти, нито шефът ти.

— Още не съм забравила навехнатия си глезен от миналогодишния мач — уж беше приятелска среща, а така ме подреди един юнак, че...

Дейвид засенчи очи.

— Нашата дългокрака звезда май се запъти към волейболното игрище.

— Чудесна спортна фигура — отбеляза Маргарет, като проследи с поглед момичето, което крачеше грациозно до рентгенолога Ранди Хансен. Той работеше при тях от година.

— Привет — приближи се Дорис Торнън и закачливо сръга съпруга си в ребрата. — Хайде, моето момче, покажи какво можеш. Подбират отбора по волейбол, отивайте да се изявите.

— Точно така, Дорис — засмя се Маргарет. — Ще дойда да викаме за тях.

Елиът сложи слънчевите си очила.

— Дорис, доколкото разбирам, нямаме никакъв шанс да кажем „не“, нали? — усмихна се той.

— Никакъв! Тръгвайте веднага, инак за вас няма да има хамбургери!

— Гледай само да ги изгориш! — закани се Дейвид, но жена му отново го сръга в ребрата и той се надигна с въздишка. — Много съм стар вече.

Двамата с Елиът се запътиха към игрището. Застанаха до мрежата. Елиът стърчеше почти с около глава над нисичкия Дейвид. Огледа играчите от другия отбор. Дорис им се усмихваше от другата страна на мрежата. После високо каза на Дейвид:

— Няма проблеми, приятелю! Срещу нас са няколко безсилни жени!

— Гледай само Дорис да не те чуе. Може да е безсилна, ама е царица по номерата — засмя се Дейвид и хвърли топката към Елиът.

Джордж присви очи. Тя опъваше мрежата и чу какво си говорят. Ама че самодоволни типове!

— Ранди — провикна се момичето към стройния младеж до мрежата. — Искаш ли да си разменим местата?

Ранди Хансен сви рамене.

— Защо не, Джордж. И без това моето не ми харесва. Съгласен съм.

Във всеки отбор имаше по девет играчи и седем в отбора на Джордж бяха жени.

— Да започне по-слабият отбор — подкани ги Дейвид. — Сервисът е на жена ми — истински десерт.

Дорис се изплези на съпруга си.

— Покажи им какво умееш, Дорис — насырчи я Джордж.

Тя сервира топката високо и леко, право към съпруга си. Джордж видя онзи самохвалко да скача и да удря топката зад нея. От двата отбора се чуха подсвирквания и възгласи, а Маги извика окуражително отстрани.

Джордж наклони глава и отново се загледа в мъжа. Харесващето му е много висок и строен, с широки рамене, тънка талия и мускулести бедра. Гъстата му черна коса падаше свободно, а движенията му бяха естествени и плавни като на атлет. Тя се намръщи и си каза, че няма начин да не е лекар. С Ранди бяха дошли по-късно и затова не се беше запознала с него. Какви ли бяха очите му? Не се виждаха зад тъмните слънчеви очила.

Последва сервис от противниците и една жена в средната линия удари силно топката. Следващият сервис беше къс, Джордж скочи с усмивка и заби топката право в лицето на мъжа с очилата. Те се счупиха и паднаха и тя видя красивите му зелени очи, които я изгледаха учудено. Този мъж беше наистина хубавец. Джордж започна флирта си с него по единствения ѝ известен начин — чрез предизвикателство.

— Ако се събудите, можете и да спечелите! — засмя се тя.

Мъжът се усмихна. Равните му хубави зъби блеснаха.

— Джордж, не нервирай шефа ми — тихо рече Ранди зад гърба ѝ.

— Дано поне е добър като лекар, защото като волейболист не го бива! — и тя отвърна на усмивката му със също така ослепителна усмивка.

Елиът не се засегна. Момичето от другата страна на мрежата го заинтригува. Тя не беше тийнейджърка, ала беше доста млада, на двайсетина години, и много красива. Висока, с невероятно дълги и стройни крака. Тъмно медната ѝ коса беше вързана на конска опашка и откриваше съвършените черти на негримираното ѝ свежо лице. Дали пък косата ѝ не е боядисана, рече си Елиът и се усмихна.

— Елиът, събуди се най-сетне, играта почти завърши — извика Дейвид.

Елиът му махна и отново се загледа в момичето. Отборът му водеше с тринайсет на пет. Красавицата подхвърли топката с лекота и тя се насочи ниско и силно към него — трябаше да се досети... Удари го по корема и тупна на земята. Чу смеха и радостните възгласи на нейния отбор.

— На бас, че не можеш да повториш такъв сервис! — извика Дейвид, но следващият ѝ удар почти го повали на земята.

Елиът прихна и отново пропусна топката, насочена към него. Той се стегна и се справи със следващия ѝ сервис, ала този път Хувър обърка нещата.

Чу я да казва:

— С повечко практика можете и да ни победите!

А когато отборът му най-сетне успя да върне топката, Дорис имаше късмета да я удари силно с длан и отново я запрати в тяхната половина.

Джордж непрекъснато биеше сервиси, докато накрая и той започна да ѝ отвръща със същото. Отборът му загуби още една точка. Когато изравниха тринайсет на тринайсет, Елиът не се сдържа и заби топката право в Ранди. Тя се опита да я спаси, но не можа. Биваше си я, подсмихна се Елиът, при това доста.

Той пое топката от Дейвид и се запъти към линията за сервис, насырчаван от виковете на сътборниците си: „Давай, Елиът, убий ги!“

Усмивката му беше злорада — той знаеше, че момичето очаква топката, и за разлика от друг път, когато играеше с жени, и когато нарочно я удряше по-леко, Елиът я запрати с всички сили ниско към нея. Тя се справи, обаче отборът ѝ загуби точка.

— Браво на лошите! — извика Маги.

Елиът козириува на момичето и отново хвърли топката към нея, още по-силно и от предишния път. Тя обаче успя да я върне от задната линия. Сътборникът му я заби в мрежата.

Всички от отбора на Елиът нададоха негодуващи викове, жените радостно се засмяха. Дорис сервира и Хувър едва успя да върне топката право в ръцете на Джордж. Тя я заби и така отборът ѝ отбеляза победната точка.

Елиът приближи Ранди, който прегръща момичето.

— Доктор Хансен, дали ще мога да се запозная с дамата?

Джордж се обърна и го погледна. Усети, че поруменява. Изпита странно чувство, каквото не бе изпитвала никога досега.

— Джорджина Хатауей — представи я Ранди. — Доктор Елиът Малори, шеф на катедрата по рентгенология и мой шеф!

— За лекар играете доста добре — подхвърли тя и протегна ръка.

— Вие също. За момиче...

Елиът стисна малката ѝ ръка. Той не носеше халка. Господи, дано не е женен, помисли си Джордж.

— Жалко, че останах без очила. Ще ми купите ли нови?

— Разбира се! Нали, Джордж? — намигна ѝ Ранди.

— О, дори ще направя повече за доктора. Имам два билета за бейзболния мач другия вторник. Ще го взема с мен!

Елиът премигна. Тя го покани да излязат!

— Госпожице Хатауей, сигурна ли сте, че не предпочитам нови очила?

Ранди, който за пръв път виждаше Джордж да е заинтригувана от мъж, стоеше встрани и я зяпаше.

— Ами... тогава ще ви предложа нови очила като подкуп, за да дойдете на мача — отвърна дръзко тя, приковала поглед право в очите на Елиът. Той се засмя с пътния си и приятен смях, а Джордж добави:

— Като си помисли човек, ако бяхте внимавали в играта, сега все още щяхте да си имате очила.

— Предавам се, госпожице Хатауей — вдигна ръце Елиът. — Ще се видим във вторник! Доктор Хансен, внимавайте някой друг да не я удуши дотогава.

Той се засмя и си тръгна, но дочу Ранди да казва:

— Джордж, ти ум имаш ли! Никога не си се държала така! Знаеш ли колко голям шеф е! А ти флиртуваш с него.

Момичето отвърна ядосано:

— Какво говориш, Ранди! Аз не флиртувам. Хайде, ела да хапнем. Трябва по-скоро да се прибирам, че ме боли ожуленото коляно. Бен има да ми се кара... Когато ми се напукат устните, ругае на три езика.

Елиът се зачуди кой ли може да е Бен. Приятелят ѝ? Любовникът ѝ? Не и съпругът ѝ, защото тя не носеше халка. За негово разочарование Джордж се държа резервирано до края на пикника.

Във вторник сутринта Елиът Малори изчака доктор Ранди Хансен да докладва на доктор Гордън в ултразвуковия кабинет и се обърна към него:

— Добро утро, Ранди. Надявам се, че сте доволен от работата си.

— Да, обаче все още понякога предпочитам почивката.

Елиът се усмихна и попита:

— Мачът е довечера, а госпожица Хатауей не ми се е обаждала.

Дайте ми телефонния ѝ номер, за да ѝ звънна.

Ранди се смути.

— Съжалявам, но не ми е дала телефонния си номер. Нямам го.

— Е, нищо. Тя искаше да ме заведе, затова може би ще ме потърси. Приятен ден, доктор Хансен.

Ранди го изчака да излезе и се отпусна на стола.

— Какво си приказвахте, Ранди? — попита приятелят му, доктор Морган.

— Нищо особено, Том.

Ама и Джордж ги вършеше едни! Докато се връщаха в Сан Франциско след пикника, той я смъмри: „Как може да се държиш така с доктор Малори! Трийсет и пет-шест годишен е, от къде на къде някаква пикла ще го кани да ходят на мач! Джордж, та той ми е шеф! Сигурно се чуди как да се измъкне...“

Джордж го погледна замислено и промълви:

— Май си прав...

Ранди бе изненадан от бързата ѝ капитулация и повече не ѝ се кара. Ето че дори не се беше обадила на Елиът и едва ли не той беше виновен за това!

— По дяволите! — изруга Ранди и удари с юмрук по ултразвуковия апарат.

Елиът се върна в кабинета си. Секретарката му Лайза Дикерсън го посрещна с майчинска усмивка.

— Нямаше ви само петнайсет минути, а ви търсиха три пъти.

Той прегледа листчетата, които му подаде, и задържа едното.

— Кога се обади госпожица Хатауей?

— Преди десет минути.

— И какво каза?

Лайза сви вежди.

— Ами доста странно обаждане... Не поиска да говори с вас, а пожела да остави съобщение. Каза, че е в Ню Йорк, и се извини, че не е могла да ви уведоми по-рано.

— И нищо друго?

— Не. Защо, нещо не е наред ли?

Елиът погледна смачканото в дланта си листче.

— Не, Лайза, всичко е наред. Обади се на доктор Дънсмюр. Искам да обсъдим работата му за пролапса на митралната клапа. Трябва да оправи някои неща, преди да я даде за печат.

Следобедът пристигна малко колетче за Елиът. Със скъпи слънчеви очила. Пробва ги — стояха му чудесно. Какво ли прави това момиче в Ню Йорк, запита се той.

Към края на седмицата Елиът едва успя да не попита Ранди за адреса ѝ, ала успя да се овладее — все едно, че тя изобщо не го интересуваше.

ГЛАВА ВТОРА

Джордж оправи тъмнозеления си бански марка „Спийдо“, после и шапката за плуване, изплези се в огледалото на съблекалнята и се запъти към басейна.

Наблизаваше един часа. В басейна плуваха шест души. Джордж нагласи очилата за плуване и се гмурна в средния коридор. Като стигна до края на басейна, тя се огледа наоколо. Лекарите и служителите в болницата плуваха съсредоточено, всеки в своя коридор. Джордж погледна към мъжката съблекалня и отново заплува.

— Здравейте, доктор Малори — подвикна Тим, високото момче с атлетична фигура, което работеше като спасител.

Джордж беше в дълбокия край на басейна, когато го чу. Вдигна поглед. Не беше виждала по-хубав мъж в живота си. Спря очи на плоския му корем и преглътна, плъзгайки поглед по-надолу към изрязаните му тъмносини бански. Krakата му бяха източени и мускулести. Той застана на ръба и вдигна ръце, за да нагласи очилата си за плуване. Джордж неусетно гълтна вода, а Елиът се гмурна и заплува.

Джордж се отблъсна и докато замахваше с ръце, хвърляше от време на време поглед към него. Двамата плуваха в съседни коридори. Тя се беше записала преди месец в клуба „Милтън“ под името на Ранди и идваше на басейна няколко пъти седмично. Знаеше, че Елиът идва всеки ден в един, за да плува половин час, след което стоеше петнайсетина минути в сауната и отново се връщаше в болницата от другата страна на улицата.

Ще го изненада, реши момичето, така всичко ще бъде естествено. Насочи се към неговия коридор. Двамата се сблъскаха.

Джордж изплю водата и извика:

— Къде гледате!

Елиът премигна, видя, че тя беше в неговия коридор и сдържано заяви:

— Ако не можете да плувате по права линия, идете в крайния коридор!

— Тъй ли! Вие пък изобщо не трябва да плувате по това време. Елате в три часа! Тогава идват начинаещите.

Елиът свали очилата си и стисна зъби.

— Извинете — процеди той, обърна се и заплува, без да отрони нито дума повече.

— Пак клоните към моя коридор! — извика Джордж.

Елиът я чу, завъртя се и с бързи ядосани движения приближи нахалното момиче.

— Вижте какво... — започна той, но изведнъж мълкна, защото момичето свали очилата си. — Джорджина Хатауей!

— Имате доста смешен вид — усмихна се тя. — Затворете си устата! — Джордж изведнъж натисна раменете му и го потопи.

Знаеше, че не бива да го прави в дълбокия край, обаче не можа да се сдържи. Усети ръцете му на кръста си и в следващия миг се озова под водата. След секунда и двамата показаха глави, ала той не я пускаше.

— Здравейте! Какво правите тук? — непринудено попита Джорджина и обърса водата от очите си.

Елиът я погледна подозрително.

— Видели сте ме, нали? Но защо ме нападнахте така неочеквано? Вместо просто да ми кажете „здравств“?

— Колко сте учив! Добре, че все пак се впрегнахте, инак сигурно нямаше да се върнете, нали? И какво щяхте да ми кажете?

— Всъщност и аз не знам. Какво се казва на някой, който най-безочливо ти пречи да плуваш?

— Плувате доста бавно. При всяко положение ще ви бия.

— Госпожице Хатауей, не ми се иска да се състезавам с вас, защото сигурно ще ми счупите и тези очила.

— Няма, няма. Обаче сигурно вече знаете от опит, че с мен шега не бива.

Той се усмихна.

— Давайте тогава! Колко дължини?

Двамата стигнаха до плиткия край.

— Десет? — никога не беше плувала десет дължини. Ръцете ѝ изтръпваха още на шестата.

— Ами добре — съгласи се Елиът. — Ще скачаме ли?

— Разбира се. Професионално състезание, нали така?

Тя излезе от басейна. А Елиът не можеше да откъсне очи от тялото ѝ. Никоя жена не изглежда сексапилна в състезателен бански костюм — той сплесква бюста и подчертава всяка излишна тълстинка. Ала Джордж изглеждаше прелестно. Гърдите ѝ се очертаваха под опънатата тъкан, коремът ѝ бе гладък, а кръстът тънък, сякаш изваян.

Излезе от басейна и застана до нея.

— Много сте привлекателна в този бански — избоботи гърлено той, но в този миг тя извика:

— Старт!

Джордж скочи в басейна, а Елиът я последва. Вместо да я изпревари, той нарочно плуваше редом с нея. Движенията ѝ след всяка следваща дължина се забавяха.

— Не бях се състезавал с охлюв — подхвърли Елиът.

— И аз със змия. Продължавайте да плувате, за да приключим по-бързо.

— И дума да не става! Ако свърша десетте дължини, вие ще спрете да плувате. Искам да видя дали можете да стигнете поне до осмата.

Стори му се, че го нарече „глупак“, ала не беше съвсем сигурен. След седмата дължина той я хвана за лакътя.

— Исках да ви се подиграя, но не и да ви удавя.

— Все още съм жива... — тя дишаше с усилие. Погледът ѝ се задържа на косматите му гърди.

— Откога плувате?

— От миналия месец.

— Защо?

— Винаги започвам нещо ново през август.

— Защо не ми се обадихте?

— Обадих се.

— Не, не сте. Обадили сте се на секретарката ми.

— Бях в Ню Йорк.

— За пръв път ви виждам тук.

— Обикновено плувам сутринта. Изненадах се, когато... ви видях...

Той вдигна вежди.

— Сериозно? Дали да ви вярвам?

— Дори не правите усилие да прикриете самоувереността си!

— Не мога, нали съм полугол! — закачливо се усмихна Елиът.

Тя се изчерви, загреба шепа вода и я хвърли в лицето му, преди да излезе от басейна.

— Благодаря за очилата — подметна той.

— Харесахте ли ги? Видяха ми се много шик.

— Много шик и много скъпи, много по-скъпи от счупените.

Джордж се усмихна.

— Ами Ранди ми каза, че сте голяма клечка. Не може да приличате на пънкар, нали?

— Госпожице, такава покупка е почти непосилна за една студентка.

— Аз не съм студентка. И ако обичаш, казвай ми Джордж.

— Що за странно име? Сигурно е виновен Сан Франциско...

— Не. Имам трима по-големи братя. За тях винаги съм била най-малкото братче.

— Затова спортуваш толкова много.

— Аз съм си родена спортсменка.

— Като изключим плуването.

— Уви, прав си. И до Коледа няма да мога да те настигна.

— Ще видим. Та защо не ходиш на училище, а... Джордж?

Тя му се усмихна, ала не отговори веднага. Свали гумената шапка и разтърси мокрите си къдри.

— Напуснах след първия семестър. Отегчих се да уча за живота на жабите. Истинско губене на време — Елиът се загледа в тъмно медната ѝ коса и лицето. Беше без грим, а чертите ѝ бяха толкова изтънчени, че и на осемдесет щеше да е красавица. — Какво си мислиш — за това колко много години си учили?

— Не. И какво правиш, работиш ли?

Джордж сви рамене и се усмихна.

— Правя разни работи.

— Жалко, че не отидохме на мача. Много исках да го гледам.

Тя го изгледа през гъстите си мъгли.

— Шегуваш ли се?

Той сложи ръка на сърцето си и каза:

— Честна дума — не! Дори ми се развали настроението. Знаеш ли, доктор Хансен много се притесни, когато го попитах за телефона ти.

— Наистина. Цяла седмица ми е мърморил.

— Защо не си дала номера си?

— Предпочитам никой да не ме беспокои.

— Ясно. Та какво правеше в Ню Йорк? — Елиът отново забеляза усмивка на устните ѝ. — Разни работи, така ли?

— Точно така. Съжалявам, че не можахме да отидем на мача. Исках да излезем заедно, но след пикника Ранди ми три сол на главата чак до Сан Франциско — той вдигна учудено вежди. — Доктор Малори, вие сте известен лекар, важна личност — продължи тя, имитирайки Ранди. — И изобщо не искате да излезете с мен, обаче се чудите как да ми го кажете!

— Не е точно така, Джордж.

— Кое не е точно така?

— Че съм се чудил как да ти го кажа. Можеш ли да вземеш билети за друг мач? — тя му се усмихна щастливо. — В теб няма ли нищо грозно? Нещо например като грозна бенка? — попита Елиът.

Джордж се разсмя.

— Същият въпрос си задавам и аз за теб. Но ако за мен това е нещо съвсем естествено, за теб е комплимент.

— Братята ли те научиха да казваш такива неща на непознати мъже?

Тя извърна поглед и Елиът забеляза смущението ѝ.

— Ранди ме предупреди, че няма да разбереш шагите ми. Извинявай.

— Доктор Хансен греши. Имам два въпроса — за мача и за грозната бенка.

— Мачът е в четвъртък. А такава бенка нямам.

— Добре, в четвъртък. А за бенката много не ти вярвам. Никоя жена не трябва да изглежда като теб. Това чак е вредно.

— Е, тогава ще те взема в четвъртък. А бенка мога и да си нарисувам.

— Ще я намеря сам... — синьовиолетовите ѝ очи го погледнаха учудено. Думите му като че ли я изненадаха. Надали — тя изглеждаше

толкова самоуверена. Гледаше го така, сякаш съжаляваше, че е показала симпатията си. — Знаеш ли къде живея?

— Да. Ще те открия в указателя. Трябва да тръгвам. Чao.

— До четвъртък — извика той след нея и се гмурна отново, за да продължи да плува.

През следващите два дни Елиът се чудеше дали срещата им ще се състои. Той бе откликнал на флирта ѝ. Или поне му се струваше, че тя флиртува с него. Ако не друго, държеше се съвсем свободно. Може би защото беше доста млада. Трябваше да внимава как се държи. И какво ли означаваше това „разни работи“?

Точно в седем на вратата му се позвъни. Той очакваше, че Джордж ще бъде точна. Втурна се по стълбите и отвори вратата.

— Здрави — рече просто тя.

— Здрави. Изглеждаш чудесно... — искаше му се да ѝ каже, че едва ѝ устоява, обаче успя да се овладее. Джордж носеше светлосиня копринена блуза и бежови широки панталони. Косата ѝ беше небрежно сресана назад. Елиът усети, че я зяпа и побърза да я покани: — Ще влезеш ли да пийнем?

— Не. До стадиона има четирийсет минути път. Не искам да закъсняваме.

Той затвори вратата и двамата се отправиха към улицата. За негова изненада тя спря пред черното порше на ъгъла. Класически модел 911, на около десет години, но в прекрасно състояние. Усмихна се, когато отвори вратата и го покани.

— Страхотна кола!

— Да. Казва се Есмералда.

— Да не би гърбушкото от Нотр Дам да се спотайва на задната седалка?

— Казах му, че имам само два билета. Ще изляза с него следващия път.

— Кога си я купила?

— През февруари.

Странно, помисли си Елиът, момиче на нейната възраст, което прави „разни работи“, а има такава скъпа кола — поршето струваше поне двайсет хиляди. Той закопча колана си и Джордж подкара по

стръмните улици. На един наклон спряха рязко и Елиът усети, че е доста напрегнат. Не беше лесно да се кара по улиците на Сан Франциско. Това изискваше и смелост, и умение. Тя бе добър шофьор, караше поршето бързо и с лекота.

— Няма да се блъснем, спокойно — отбеляза Джордж. — Жените са по-внимателни шофьори от мъжете.

— Не съм си и помислял за блъскане, защото откакто сме се качили се мъча да си спомня къде ми е завещанието.

Тя се засмя.

— Ще ти покажа какво мога на равен участък. Есмералда е наистина страхотна.

Скоро се озоваха на Бей Бридж.

— А ти каква кола имаш? — попита Джордж и бързо добави: — Нека позная! Континентал? Кадилак Севиля?

— Не позна. Сребрист ягуар, а автомонтьорът ми е приятел.

— Ягуарът е кола и половина.

— Не отстъпва на поршето по наклоните.

— Сигурна съм, че караш върховно... за мъж...

— Е, аз не съм имал три сестри.

Тя отново се засмя.

— Имаш чувство за хумор. Бях сигурна, че имаш! В Калифорния ли си роден?

— Колко ли всъщност са родените тук? Ще ми се да бях и аз, но не съм. Роден съм в Кънетикът.

— Имам приятелка в Стамфорд. Близо ли е до Стамфорд?

— Родното ми място е Ню Милфорд. На изток всичко е близо. А отговорът на следващия ти въпрос е — следвах в Йейл.

— Наистина ли? Мислех, че ще кажеш Харвард. Харвард е по-тузарско място, нали?

— Всеки завършил там ще се съгласи с теб. Сега ми разкажи за себе си.

— Аз съм от Флинт, Мичиган. И в Мичиганския университет започнах и не довърших да следвам.

— А след това какво си правила?

— Бях в Ню Йорк, а после дойдох тук. От две години живея в Сан Франциско.

— Доктор Хансен е следвал в Колумбийския университет. В Ню Йорк ли се запознахте?

— Да. Доктор Малори, вече пристигнахме. Дано бейзболът ви хареса.

— Едно е сигурно — обичам хотдог и фъстъци!

— Тогава ще си вземем и от двете. Доста калорична храна.

— Утре ще „изплувам“ калориите.

Джордж го изгледа, но веднага се съсредоточи в паркирането на колата.

— След като съм излязла с такава важна личност, ще се постараия всичко да бъде както трябва — усмихна се тя.

Двамата тръгнаха към входа на стадиона.

— Здрави, Джордж!

— Здрави, Дейв. Ето билетите.

— Къде е приятелят ти, Джордж?

— Доктор Хансен ли? О, този човек е много по-важен. От него зависи всичко!

Възрастният мъж се усмихна.

— Само така, моето момиче!

Елиът не се изненада, че местата им бяха сред най-хубавите. Не се изненада и когато момчето, което продаваше хотдог, я поздрави като стар добър приятел.

— Джордж, Тод е във форма, какво ще кажеш? — попита момчето.

— В чудесна форма е — отвърна тя и взе два хотдога.

Елиът извади портфейла си, за да плати, ала момчето не му позволи.

— О, не, господине, щом е за Джордж — не.

Тя засия в усмивка.

— Доктор Малори, ти си уважаван в болницата, аз пък тук — на стадиона.

— Виждам, виждам. Да не си съсобственичка на отбора?

— Не още. Но след някоя и друга година — сигурно.

Мачът започна и Елиът се облегна назад отегчен. Той не обичаше бейзбол. Питчърът погледна към тях и махна.

— Смажки ги, Тод! — извика Джордж, а той й показва знака на победата.

— Значи дотук са двама — Тод и Бен?

— Откъде знаеш за Бен?

— Чух ви да говорите с доктор Хансен.

Тя стана на крака и заръкопляска при първия удар.

Елиът захапа хотдога.

— Ти очевидно не си падаш по бейзбола. Инак щеше да знаеш, че питчърът е Тод Хатауей. Брат ми.

Елиът се засмя. Е, оставаше само Бен.

— А с борбата какси? — попита той.

— По-добра съм на джудо. Надали би ме победил.

— И къде пък се научи на джудо?

— Забравяш, че...

— Да, да, забравям, че имаш трима братя. Разбрах какъв е единият. А другите какви са? Футболисти или боксьори?

— Уви, не. Обаче въпреки това ги обичам. Най-големият, Дерек, е бизнесмен, а Джейсън е компютърен специалист. Тод е звездата в нашето семейство!

— А ти, Джордж?

— Аз ли? Аз все още съм светла мъглявина на хоризонта.

— Имаш прекрасен дом — забеляза Джордж и спря поршето пред вратата.

— Благодаря. Искаш ли да го разгледаш?

— Бих искала, но трябва да си легна рано. Утре ми предстои тежък ден.

— Къде живееш?

Очите ѝ засияха в закачлива усмивка.

— На Бродуей, на километър и половина оттук. Не е викторианска къща като твоята, ала аз си я харесвам, защото е моя.

— Твоя собствена?!

— Да. Три спални. Напълно достатъчно за мен, нали?

— Джордж, на колко си години?

— На двайсет и три. Защо?

— Когато бях на двайсет и три, живеех в една дупка и имах стар шевролет!

— Да, но си следвал, градял си бъдещето си. А аз, виж, съм все още доста необразована. Е, приятно ли ти беше? Жалко, че Тод загуби...

— Да, беше ми приятно. Ще дойдеш ли утре на басейна?

— Да, надявам се да се освободя до обяд. Благодаря ти, че дойде с мен.

— За мен беше удоволствие, Джордж.

Елиът стисна протегнатата ѝ ръка. Само след миг Есмералда изчезна зад ъгъла.

На другия ден тя не дойде на басейна. Елиът стоя цял час във водата и когато най-сетне реши да си тръгне се ядоса ужасно на себе си — та той нямаше телефонния ѝ номер!

ГЛАВА ТРЕТА

— Джордж, по-високо главата, точно така, брадичката нагоре, искам да видя дългата ти шия!

— Чувствам се като жираф — обърна се момичето към Клайд, но вирна високо глава.

— Мъжете трябва да изгарят от желание да помиришат парфюма на шията ти! Хайде сега, наклони глава, сякаш каниш мъжа на своето сърце...

Джордж си представи Елиът и склони подканващо глава.

— Чудесно! — щрак, щрак, щрак... Чуваха се само тихите звуци на фотоапарата.

Бен Бърнстейн седеше, скръстил ръце на възпълния си корем. Той беше неописуемо доволен от Джордж. Следващата седмица тя щеше да бъде в „Брейдън-Тайрол Хаус“ като тяхна топманекенка и представителка на козметика и парфюми. Оказа се, че дори не ги интересува алергията ѝ към парфюми, а колкото до козметиката, добре че имаше гримове с естествени съставки, пък макар и с ужасно странни имена, които Бен не можеше да запомни.

Джордж отново наведе прельстително глава. Лилавата ѝ рокля подхождаше на виолетовия блъсък на очите ѝ. Умно момиче беше. За разлика от другите модели, тя бе наложила условията и си бе извоювала тригодишен договор.

— Свършихме ли, Клайд? Наближава обяд.

— Джордж, какви ги говориш? Вече е един и половина.

Идеше ѝ да го удари от яд! Погледна с укор Бен. Нали им беше казала, че трябва да приключат до обяд! Красивата лебедова шия я болеше от умора. Остави шишенцето с парфюм и слезе от подиума, където снимаха.

— Благодаря ви, чао — извика през рамо.

Студиото на Клайд беше на Ломбард Стрийт. И на червен светофар да минаваше, пак нямаше да успее да стигне навреме! Закани се с юмрук на двамата мъже, които разговаряха оживено. Бен беше

нисък, пълен и оплешивящ, а Клайд — висок, слаб и риж. Казваше им Laurel и Харди. Сега обаче ѝ идеше да ги наругае.

Какво толкова, успокои се тя, докато обличаше пуловера и джинсите си, Елиът ще ѝ се обади и ще му каже, че се е забавила... Но как ще ѝ се обади! Та той нямаше телефона ѝ!

— Върша само глупости — въздъхна Джордж. Сега щеше да излезе, че пак тя го преследва. Вдигна секретарката му. — Доктор Малори, моля? — подзе Джордж, като се опитваше гласът ѝ да звучи служебно.

— Извинете, но в момента има среща и не мога да го беспокоя. Да му предам ли нещо?

Джордж прехапа долната си устна.

— А кога ще се освободи? — усети, че въпросът ѝ прозвуча пискливо, сякаш бе тийнейджър, и се подразни.

Лайза се усмихна. Това беше същото момиче, което предишната седмица бе развълнувало инак така спокойния доктор Малори.

— Госпожице Хатауей, вие ли сте?

— Да.

— Предполагам, че доктор Малори ще си тръгне тази вечер към шест.

— Мога ли да дойда към шест в кабинета му?

— Да, мисля, че можете... — Лайза ѝ обясни как да стигне до болницата, а когато затвори телефона, реши да я изчака.

Не бива да тичам подир него, повтаряше си Джордж, докато крачеше към асансьорите на болницата. Ще си помисли, че го харесвам и го преследвам. Слезе на третия етаж, където беше кабинетът му. Чувстваше се ужасно несигурна. Прочете табелката на дъбовата врата: „Рентгенология — Директор.“ Тъкмо се канеше да си тръгне, когато чу женски глас:

— Госпожице Хатауей?

Джордж се завъртя на пети — на прага на кабинета стоеше висока и симпатична жена на годините на майка ѝ.

— Да?

— Това е кабинетът на доктор Малори. Той ще се освободи след няколко минути. Заповядайте.

— Ще изчакам тук. Сигурно е много зает.

— Ами, ами — усмихна се Лайза. Чудеше се как да отклони поглед от стройното момиче в черни панталони и тъмнозелена копринена блуза. Дори ушите ѝ са хубави, установи тя. Сега си обясняваше защо доктор Малори беше по-изнервен напоследък. — Трябваше да свърши по-рано, но се забави, защото днес се върна доста по-късно от басейна. Влезте, седнете — покани я Лайза в стаята си.

В този миг вратата се отвори. Елиът излезе заедно с един доста смутен мъж в бяла престиилка. Доктор Малори беше в елегантен тъмносив костюм с жилетка и бледосиня риза.

За голямо облекчение на доктор Дайсън Елиът изведнъж прекъсна разговора им и възклика:

— Джордж?! Какво правиш тук?

Момичето скочи от стола.

— О, извинявай! Не трябваше да идвам. Тръгвам си веднага.
Довиждане...

— Един момент! Седни.

Джордж седна.

— Ралф, за днес свършихме. Лайза, свободна си. Джордж, заповядай в кабинета ми.

Като нацистки генерал, оприличи го тя, ала влезе в кабинета — той беше ъглов и луксозно обзаведен, с разкошна гледка към моста Голдън Гейт и към залива. Мебелите бяха тъмни, едната стена беше цялата в лавици с книги, а другата беше в кремав цвят и с графики на кораби. Огромното махагоново бюро, вероятно скъпа антика, беше затрупано с вестници, списания и рентгенови снимки. В кабинета имаше и нисък кожен кафяв диван и два фотьойла. Джордж отиде до огромните прозорци.

Елиът затвори вратата и подхвърли иронично:

— Имаше да вършиш... „разни работи“, така ли?

Тя се обърна.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

Нямаше намерение да се предава толкова бързо, но погледът ѝ се пълзна бавно по тялото му и изведнъж го обзе страстен копнеж.

Искаше му се да я притисне под себе си на дивана и веднага да свали черните ѝ панталони, ала само продума:

— Извинявай. Липсваше ми днес.

— Ами... забавих се. Опитах да карам бързо, ама нали ги знаеш ченгетата — винаги се престарават, когато видят порше.

— Типично за тях — усмихна се Елиът. — Гладна ли си? Искаш ли да вечеряме заедно?

Джордж се усмихна радостно.

— Ох, добре, че ме покани пръв!

— Какво ще кажеш за омлет в Клиф Хаус?

— Чудесно! — тя замълча. Дали пък не проявяваше обикновена любезност към поредната напориста жена... — Сигурен ли си, че нямаш друга работа?

— Не, не съм — посочи той затрупаното бюро. — Но с удоволствие ще избягам.

— Харесва ми кабинета ти — забеляза Джордж.

— Достатъчно ли е внушителен за такава „важна личност“ като мен? — усмивката ѝ разкри чаровни трапчинки. Елиът погледна за миг дивана, обаче веднага добави: — Ще тръгваме ли?

— Да. Ще те следвам с моята кола.

Излязоха от кабинета и той я попита:

— Та какво те забави?

— Работата ми.

— Май нямаш фиксирано работно време.

— Не... — тя долови сарказма във въпроса му, но не го разбра.

Вирна брадичка и го изгледа.

— А би ли дошла да... работиш за мен?

— Няма да можеш да ми плаща достатъчно — отвърна Джордж, която не бе разбрала, че той се шегува.

Елиът спря, хвана я за ръцете и я придърпа към себе си.

— Защо, колко взимаш?

Тогава тя разбра, ала не се ядоса, а се засмя и отговори тихо:

— Взимах на час, но репутацията ми... порасна и сега взимам повече пари, защото работя с договор.

— Договор? Някой те притежава, така ли?

— О, не, никога! Да кажем, че някаква... организация ме притежава, но не и един човек, не!

Той пусна ръцете ѝ. Ами да, как иначе едно такова красиво момиче като нея би могло да има порше, собствена къща и кой знае още какво!

— Какво има? — попита Джордж, като положи усилия да го изрече с прельстителен тон.

— Нищо — рязко рече Елиът и натисна с все сила копчето на асансьора. — Сетих се, че имам заседание. Ще те изпратя до колата.

Значи той наистина я взе за проститутка?! Прекосиха фоайето в мълчание.

— Доктор Малори, почакайте. Бихте ли ме изслушали? — подхвани тя и взе едно списание от купчината на масичката до тях. Прелисти го, взе друго и му посочи лъскавата реклама на корицата. — Ето я и истината!

Рекламата представляваше Джордж в бял гащеризон, с вдигната коса, зад нея се виеше никаква писта, а тя държеше шишенце с парфюм.

Елиът се почувства кръгъл глупак и промълви:

— Модел ли си?

— Да. Вече пета година.

— Защо ме подведе така, та да си мисля, че си...

— Проститутка, нали? Ами... изведенъж разбрах какво евентуално си мислиш и реших да се пошегувам.

— Джордж, никак не е смешно.

— Не е, прав си. Може би следващия път, когато срещнеш младо момиче с порше, няма да си вадиш толкова бързо заключения.

— Никога не бих си помислил подобно нещо, ако не беше говорила с такива намеци. О, Джордж, колко глупаво се получи! Извинявай. Не ми се сърдиш, нали?

— Този път няма да ти се разсърдя.

— Бързо да изчезваме — изведенъж прошепна той. — Задава се доктор Стоун, който е ужасен досадник.

Трябаха им петнайсетина минути, за да излязат от огромния паркинг на болницата. Тя следваше сребристия ягуар. Спряха пред Клиф Хауз. Елиът вече не се усмиваше. Дали не е премислил и решил, че прекалих с шегите, чудеше се Джордж, като гледаше сериозната му физиономия. Но нали беше живяла с трима братя, свикнала беше да не обръща внимание на моментните настроения на мъжете.

Седнаха на маса с изглед към океана. Той рязко подзе:

— Виж, никак не обичам игрите. Защо веднага не ми каза, че си модел?

Тя отпи гълтка „Перие“.

— Прав си. Не трябваше да постъпвам така. Сърдиш ли се?

Елиът не знаеше какво да ѝ отговори.

— Защо тогава се държа така? Доста детинска постъпка.

— Не исках да си мислиш, че съм само едно красиво лице. Повечето мъже смятат, че ако една жена е красива, а пък отгоре на това и руса, то тя всянак е глупава. А ако е и модел — това с глупостта е повече от сигурно. Аз обаче не съм такава.

Джордж поръча любимия си омлет с бекон и авокадо. Той си поръча омлет асорти.

— Ето това не го очаквах — неочеквано въздъхна Джордж.

Елиът проследи погледа ѝ. Към масата им се беше запътила едра жена с червена коса.

— Госпожица Хатауей? Госпожица Джорджина Хатауей?

— Да, аз съм — кимна Джордж и взе подадената ѝ писалка.

— Напишете „На Агнес“, ако обичате!

Тя се подписа и жената закима.

— Много ви благодаря, госпожице Хатауей! Как ще се зарадва сестра ми само! Толкова се радвам, че ви видях!

— Често ли ти се случва? — попита Елиът, когато жената си тръгна.

— Не.

Той протегна ръка и леко докосна пръстите ѝ.

— Кажи, че не ми се сърдиш, Джордж... — тя погледна дългите му пръсти, после устните му и не може да прикрие чувственото възхищение в очите си. — Моля те, не ме гледай така, защото ще те взема на ръце — приглушено продължи Елиът, а гласът му я накара да потръпне, — ще те изнеса от ресторанта и после...

Той отдръпна ръката си, защото сервитьорът донесе омлетите. Джордж безмълвно гледаше чинията. Дъхът ѝ беше секнал от докосването и от думите му. А и от мислите му, които тя бе разгадала.

Дори гласът му еекси, мислеше си Джордж. Не беше срецала такъв мъж! Но все още беше твърде рано, трябваше да поизчака.

Елиът се изненада, защото тя изведенъж започна да говори за тюленчетата по крайбрежните скали, които се виждаха от прозореца.

Гласът ѝ беше сдържан — защо ли... За пръв път му се случваше така открито и с такова удоволствие да ухажва жена. Като модел сигурно бе имала доста приятели. Дали и той не бе само един от тях...

- Да, тюленчетата са много симпатични.
- Виждаш ли онова на точките? Елиът, ти на колко си години?
- През януари ще стана на трийсет и осем.
- Ранди смята, че си доста млад за шеф на рентгенологията.
- Ами много съм умен — усмихна се той и се облегна.
- Никога ли не си бил женен?
- Това си е моя работа.
- Извинявай...
- Шегувам се, Джордж. Бях женен. Тя беше медицинска сестра, оженихме се, когато бях четвърта година студент. Уви, бяхме женени само докато започнах специализация.
- Как се казваше?
- Илейн. От седем години е омъжена за уролог. Имат две деца и живеят в Омаха.
- Тя ли поиска развод?
- Елиът се засмя, доволил учудения ѝ тон.
- Защо, вижда ти се невероятно ли?
- Джордж присви очи.
- Да нямаш никакви непоносими навици?
- Например — дали бия жените?
- Е, не. Но сигурно не си бил съвършен.
- Хъркам. Обаче това едва ли я е дразнело. Бях млад и много амбициозен. Ала човек се променя с годините, слава богу.
- О!
- Колко въпроса още имаш? Петнайсет? Двайсет?
- Не мисли, че съм любопитна. Искам само да знам повече за теб. Интересно ми е.
- Благодаря. Готова ли си?
- Тя го изгледа рязко и многозначително. Може би мъжете, с които спеше, задължително минаваха тест? Едва ли, каза си Елиът, пък и той вече не беше онова буйно младо момче, затова спокойно можеше да произчака.
- Придружи я до колата.
- Да те изпратя ли?

— Не! Утре...

— Утре имаш разговор рано сутринта.

— Точно така — облекчено кимна тя, макар това изобщо да не беше истина.

— Джордж, преди да се разделим, би ли ми дала телефона и адреса си?

Тя извади визитната си картичка.

— Заповядай!

— Благодаря.

Ето че успя да изпревари доктор Ранди Хансен. Поне с една стъпка. Джордж му подаде ръка, но Елиът се наведе и леко целуна устните ѝ.

— Лека нощ, Джордж...

Тя не можеше да откъсне поглед от него. Думите заседнаха на гърлото ѝ. Как искаше той да се върне и отново да я целуне. Качи се в колата и пое към дома си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Той не ѝ се обади седмица и половина.

Джордж пъхна ключа и чу, че телефонът звъни.

— Хайде, проклето ключе такова! — ядоса се тя, защото не можа да го превърти от първия път.

Вдигна слушалката на четвъртото позвъняване. Беше задъхана, защото се връщаше от сутрешния си крос.

— Ало?

— Здравей, Джордж... — най-после гласът, който очакваше вече седмица и половина. — От крос ли се връщаш?

— Само три километра — въздъхна тя и се отпусна в стола.

— Тичаш ли?

— Да.

— Защо не идваш на басейна? Нали щеше да станеш по-добра до Коледа?

— Вече плувам сутрин.

— Защо?

Искаше да е спокойна и да му покаже, че знае как да се държи с мъжете. Ала не успя и се сопна:

— Що за въпрос?! Какво си въобразяваш, че тичам подир теб ли?

Хич и не си мисли... — Джордж мълъкна, защото чу смеха му и след малко попита: — Какво има? Защо се смееш?

— Взех билети за симфоничен концерт утре вечер. Свободна ли си?

— Трябва да проверя — с леден глас отвърна тя. Шумно разлисти страниците на телефонния указател и промълви: — Да, свободна съм.

Елиът се усмихна доволно.

— Чудесно! Ще ме вземеш ли? Колата ми е на ремонт. Ще те чакам към седем.

— Добре. Какво да облека?

— Дълга рокля. Не закъснявай.

— Аз никога не закъснявам — заяви Джордж и той отново се засмя.

Когато затвори телефона, тя погледна снимката на котка на стената срещу нея и каза на глас:

— Хванах се на въдицата...

След това се обади на Ранди и му съобщи, че за съжаление срещата им в пицарията следващата вечер се отменя.

Елиът четкаше смокинга си, когато точно в седем на вратата се позвъни. Той слезе да отвори с блеснали от нетърпение очи — Джордж сигурно изглеждаше чудесно!

Отвори вратата и онемя. Тя беше с бледозелена рокля от мека шумяща коприна — раменете ѝ бяха голи и роклята ѝ се държеше на една тъничка лента, чиито краища потъваха в средата на деколтето. Косата ѝ беше вдигната и само малки къдрички се виеха над ушите и по врата ѝ. Колието и мъничките ѝ обеци бяха от диаманти. Носеше черен шал, преметнат на ръка.

— Влез, заповядай. Изглеждаш чудесно!

— Благодаря.

Джордж го огледа и каза на свой ред:

— Ти също.

— Благодаря, госпожице. Заповядай в скромното ми жилище.

— Не е чак толкова скромно — забеляза тя и хвърли поглед към широките красиви стълби, които водеха към втория етаж.

— Сам съм ремонтиран къщата. Ела да видиш хола.

Прозорците бяха със стъклопис, стените и тавана — облицовани с дърво. Преди да влязат в хола, минаха през обширно преддверие, където вероятно някога са раздавали коледните подаръци на прислугата.

— Колко евтин и грозен е модерният свят — промълви Джордж, вдигнала поглед към високия осмоъгълен таван. От ъглите му надничаха къдрокоси усмихнати ангелчета.

— Това тук е само за гости. Аз живея предимно на втория етаж. Там има голяма спалня, а най-голямата стая съм нарекъл „пещерата“. Тапетите ѝ са старите, оригиналните, запазих и библиотеката, а в

камината можеш да опечеш цяло прасе. Ела в кухнята да пийнем нещо преди тръгване.

— Имаш ли минерална вода „Перие“? Не пия алкохол.

— Диета ли пазиш? Или поради религиозни съображения?

— Не е полезно за здравето. А аз държа на него.

— Браво на теб! Сигурно ще тичаш и когато станеш на деветдесет...

Кухнята, за разлика от всичко останало, беше обзаведена съвсем модерно. Домакинските уреди от метал и огнеупорно стъкло блестяха.

— Всякакви улеснения за жената, която се грижи за къщата... — Елиът отвори огромния пълен хладилник, взе бутилка „Перие“ и се огледа за отварачка. — Милдред непрекъснато размества — въздъхна той и започна да отваря чекмедже след чекмедже.

Най-сетне намери отварачката. Наля „Перие“ на Джордж, а на себе си — чаша вино.

— Наздраве, Джордж! Радвам се, че отново сме заедно.

— Знаеш ли какво, ти си един жесток човек — обяви тя.

— Кой, аз? — Елиът вдигна учудено вежди и я погледна насмешливо. — Не те разбирам.

Джордж усети, че потъва в зелените му очи, изпъстрени със златни точки.

— Извинявай, какво каза? — едва чуто попита тя. Гърлото ѝ беше пресъхнало, а лицето ѝ пламтеше.

— Защо мислиш, че съм жесток?

— Има неща, които не мога да си обясня.

— Така ли? И кой по-точно?

— Въщност не е ли време да тръгваме?

Той кимна.

— Време е. Не искам да закъснеем за Малер. Надявам се, че няма да бъдем обсадени от твои почитатели.

— Едва ли. Още не са научили за теб.

Джордж заспа на втората част на симфонията, склонила глава на рамото на Елиът. Меката ѝ коса гъделичкаше врата му, гърдите ѝ докосваха лакътя му. На него не му се спеше, но и не чуваше музиката. Той взе ръката ѝ в ската си. Загадъчна жена...

Чуха се ръкопляскания и Джордж се събуди.

— О, свърши ли?

Елиът стисна ръката ѝ.

— Сънува ли нещо хубаво?

— Не хърках, нали?

— Е, не силно...

Той я наметна с шала, като за миг задържа ръка на голото ѝ рамо.

Тя потръпна и се облегна на гърдите му.

— Джордж, само не тук — прошепна Елиът.

Във фоайето видяха доктор Торнън и жена му Дорис. Елиът ги запозна.

— Ама ние бяхме заедно на пикника! — възклик на Дорис. — Госпожицата спечели мача!

— И счупи очилата и самочувствието ми — добави Елиът.

— На симфоничен концерт мога и да заспя, ала на волейболен мач — никога! — заяви Джордж с най-ослепителната си усмивка.

— Лицето ви ми е толкова познато! Не искам да ви притеснявам, но... — взря се Дорис в Джордж.

— Ами тогава не я притеснявай — засмя се Дейвид. — Отиваме на вечеря в „Айви“. Елате с нас.

Елиът погледна Джордж.

— Рано ли ще ставаш утре?

— Да. В шест. Замиnavам за Лос Анджелис. Делничните дни съм доста заета.

Дорис изведнъж засия.

— Знам коя сте! Вие сте модел!

— Да, така е — сдържано отвърна Джордж. — И понякога, както тази вечер, искрено съжалявам за това.

Решиха да вечерят заедно следващата седмица, а когато се разделиха, Дорис сподели с мъжа си:

— Страхотна е, нали?

— Не знам — усмихна се Дейвид. — Какво толкова — красиво лице и съвършена фигура!

— Ама че си и ти — усмихна се в отговор съпругата му.

Джордж спря Есмералда пред дома на Елиът.

— Искаш ли да те изпратя? — попита тя.

— Искам.

— Симпатична двойка са, нали? — отбеляза Джордж.

— Да. Утре ли се прибираш?

— За съжаление ще се върна чак в петък следобед.

Той я погледна. Беше напълно сериозен. Изгаряше от желание да я люби, докато и двамата останат без дъх.

— Искам да те видя в петък вечерта. Какво ще кажеш?

— Ами... добре.

Елиът докосна лицето ѝ.

— Джордж, ела... — промълви той и я придърпа в прегръдките си.

Тя се чувстваше и възбудена, и смутена. Притисна я и топлият му дъх се плъзна по устните ѝ.

— Целуни ме, моля те — прошепна Джордж и стъпи на пръсти.

Елиът погледна притворените ѝ очи и докосна стиснатите ѝ устни. Те бяха меки и нежно се разтвориха. Езикът му се плъзна между зъбите ѝ. Желаеше я с цялото си същество — така, както не бе желал никоя друга жена. Тя потръпваше и само след миг обви врата му с ръце и отвърна на целувката му със същата жар.

Ръцете му се плъзнаха към бедрата ѝ. Лекичко я повдигна и я притисна още по-силно към себе си. Искаше да прекара с нея цялата нощ, а не само няколко часа.

Джордж се олюя и той прошепна до слепоочието ѝ:

— До петък вечер.

— Чувствам се толкова... странно — тихо рече тя.

— Знам. Аз също. Ще те изпратя до Есмералда — отвърна Елиът и погали врата ѝ.

Когато стигнаха до колата, той отвори вратата, но Джордж го погледна с копнеж и промълви:

— Моля те...

И Елиът отново я целуна жадно и ненаситно.

— Значи — петък — повтори той и с усилие я откъсна от себе си.

Изпрати с поглед колата. И Елиът тръпнеше като нея. Беше му приятно, че и тя се чувства като него.

Джордж стоеше насреща спалнята си, клатеше глава и повтаряше:
— По дяволите! По дяволите!

После извади една черна рокля с дълги ръкави от гардероба. Черно подхождаше на настроението й. Защото то бе мрачно. Сложи си златна верижка на врата и закопча златистия си колан.

— Родена си под лоша звезда — заяви тя на образа си в огледалото. Среса назад коси и втъкна в тях две златни гребенчета. Колебаеше се дали да не звънне на Елиът и да му обясни, че е все още в Лос Анджелис, ала се отказа. Толкова силно желаеше да го види въпреки... въпреки всичко.

Той пристигна навреме. Изглеждаше чудесно в тъмния си костюм.

— Сега е твой ред да разгледаш къщата ми. Е, не е толкова изискана като твоята.

— На мен ми харесва — рече Елиът, без да откъсва очи от Джордж.

Холът й беше дълъг и доста тесен, дамаската на мебелите — на цветя, а по стените висяха съвременни картини и графики. Срещу камината имаше мек и удобен диван. Кухнята бе отделена от малката трапезария с дълъг плот. Джордж му показва трите стаи, едната от които бе кабинет. Спалнята й бе обзаведена в боядисани в бяло тръстикови мебели, а леглото й беше огромно. Елиът умишлено не задържа погледа си върху него.

— Обичам дървените подове — подхвърли той. Учудваше се на припраността й. Наметна я с черната кадифена пелерина. — Гладна ли си?

— Да — усмихна се тя.

— Ще вечеряме в „Ондайн“. Нощта е ясна и гледката ще бъде прекрасна.

Джордж кимна и мълчаливо го последва към ягуара. Седалките бяха тапицирани с фин светлосив плюш. Колата беше също така изискана като него. Стилът му бе доста по-сдържан от нейния.

Приближаваха моста Голдън Гейт. Тя гледаше през прозореца. Елиът взе ръката й и усети как мускулите й се стягат. Но въпреки това не я пусна.

— Как беше в Лос Анджелис? — попита той.

Джордж въздъхна.

— Пълна лудост. Бен, Клайд и аз...

— Бен приятел ли ти е или мениджър?

— И двете. Знаем се от много години. От самото начало. Клайд е фотографът. Чувал ли си за козметичната фирма „Брейдън-Тайлор“?

— Разбира се. За тях ли ще снимаш?

— Не само това. Фирмата има клон на западното крайбрежие в Лос Анджелис. С Бен се срещнахме с вицепрезидента и обсъдихме рекламата. Нали знаеш за кампанията „Чарли“?

Елиът кимна.

— Подписах тригодишен договор. Решиха, че името ми е хубаво, и около месец ще рекламирам като Джорджина по телевизията, на плакати и в списания.

— Браво на теб, Джордж! — възклика той. — Ти си знаменитост! Заслужава да се почерпим с най-хубавото шампанско.

— Благодаря ти. Лошото е, че ще се налага доста да пътувам. Но поне повечето от рекламните снимки ще са в Щатите.

Елиът ѝ зададе още няколко въпроса. Гласът му беше мил и внимателен и на нея ѝ беше приятно да му отговаря.

— Другата седмица ще бъда в Бостън — спомена той. — Има конференция.

— Цялата седмица ли? — попита тя сподавено.

Елиът се усмихна,оловил вълнението ѝ.

— От неделя до четвъртък.

— Е, добре, защото аз ще трябва да замина за Далас.

Той спря пред „Ондейн“. Момчето на входа на ресторантата отвори вратата на колата и каза:

— Добър вечер, господин докторе.

— Често ли идваш тук? — попита Джордж.

— От време на време.

Масата ги чакаше — с изглед към Сан Франциско. Елиът поръча бутилка „Дом Периньон“ и я попита:

— Ще пийнеш ли една чаша? Нали ще празнуваме?

— Да.

Той се облегна и я загледа. Тя не вдигаше очи от чинията си.

— Надявах се, че тази вечер ще празнуваме по няколко повода — тихо рече Елиът с усмивка. Джордж сепнато вдигна глава и го погледна учудено. Той отвори ръката си с дланта нагоре. — Хайде, Джордж, дай

ми ръката си... — тя отпусна пръсти в дланта му и Елиът продължи:
— Приятно ми е да те докосвам... — погали пръстите ѝ и сякаш
отново я усети в прегръдката си, притисната жадни устни в устните
му. — Джордж, има ли нещо? — какво да му отговори, какво! Слава
богу в този миг донесоха шампанското. — За твоя успех — чукна той
чашата си в нейната.

Тя пийна няколко гълътки и остави чашата на бялата покривка.

— Благодаря ти.

— Обичаш ли фазан? Много хубаво го приготвят.

Джордж кимна. В този момент ѝ беше все едно какво ще яде.
Елиът поръча, а тя отиде до тоалетната. Поседя пред огледалата
десетина минути, после се върна на масата.

Той се загледа в бледото ѝ лице — какво ли я измъчваše...

Джордж не вдигаше очи.

— Джордж, държиш се някак странно. Кажи ми защо.

— Много съм... уморена.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, Елиът тихо рече:

— Не е необходимо да ме лъжеш.

Тя наистина се чувстваше уморена, уморена и ядосана.

— Аз не лъжа... — срещна очите му и премигна. Почувства се
глупаво, защото долови доволството в погледа му.

— И друго какво не правиш?

— Друго... друго — трябваше да остана в Лос Анджелис, ама...

Той се усмихна. Разбираше, че Джордж се смущава от него, а
това му беше приятно. А също така означаваше, че тя едва ли е толкова
опитна в любовта, както му се бе сторило отначало.

— Джордж, чуй ме — подхвана усмихнато Елиът, — това, че съм
те поканил на вечеря, не означава, че трябва да приключим в леглото
— тя го погледна списано и се задави с парченцето хляб. — Ако ти ме
беше поканила на вечеря, предполагам, че би ми казала същото, нали?

— Нищо не разбираш! — избухна Джордж. — Аз не мога!

— Не можеш да ме поканиш на вечеря ли?

— Стига си се шегувал, моля те!

— О, ето я и вечерята! — той погледна към сервитьора. —
Всъщност как се запозна с доктор Хансен?

Тя се усмихна. Дали пък доктор Хансен не ѝ беше любовник?

— За малко да ме ограбят в Сентрал Парк. Ранди ме спаси. Бяха двама. Но мен нали ме бива по джудо — засмя се Джордж, — а той изглежда доста як. Така че ония двамата бързо се отказаха и избягаха.

— Доктор Хансен студент ли беше?

— Да, четвърта година.

— Какво си правила сама в Сентрал Парк?

— Тичах.

— Дори и в Голдън Гейт Парк не бива да тичаш сама! Ясно ли е?

Тя бе изненадана, ала и поласкана от загрижеността му. Може би нямаше да ѝ се разсърди, може би... Джордж хапна една скарида от салатата и тържествено заяви:

— Добре. Обещавам! Бил си в Колумбийския университет, нали?

— попита тя след малко.

— Да. А специализирах в Презвитерианския.

— Разкажи ми. Ранди разправя такива ужасии, да ти се смрази кръвта.

Елиът се съгласи и докато вечеряха, ѝ разказа за най-ужасната година от живота си.

На връщане се посмяха на историята за пияницата, който се бе съблъкъл в спешното отделение, за да се облекчи в чешмичката фонтанче.

Приближиха дома ѝ и тя отново се притесни. Той се правеше, че не забелязва. Спра на алеята пред вратата, изгаси мотора, но не слезе от колата.

— Джордж, имам чувството, че си доста притеснена. Нямам намерение да те пипна дори с пръст, успокой се.

— Не, не съм притеснена... за това. А за други неща.

— Добре тогава. Искаш ли да поседим малко в колата? — тя го погледна някак особено. — Вече съм стар, за да се любя в кола.

Джордж знаеше, че трябва веднага да слезе и да се приbere с достойнство, ала направи голямата грешка да го погледне.

— Очите ти са разсъбличащи — промълви тя и го погали по лицето.

— Ами тогава ще ги затворя.

— Не искам да си мислиш, че съм, че съм...

— Че ме прельстяваш ли? И през ум не ми е минало. Какво ще кажеш — да си поговорим, а?

— Не...

Елиът протегна ръка и хвана една от къдиците, които падаха по раменете й — мек и топъл кичур.

— Боядисваш ли си косата?

— Не, разбира се, че не!

— Има начин да разбера дали казваш истината.

— Как? Ще проверяваш корените ли?

Той въздъхна и закачливо подръпна къдицата...

— Джорджина Хатауей, много скоро ще те разгадая, да знаеш! — Джордж се наведе към него. Елиът нежно целуна крайчеца на устните й, скулите й и върха на носа. Плъзна ръка по врата й и прошепна: — Напрегната си...

— Не, не съм. Глупава съм... — отдръпна се и го погледна в очите, опряла гърди в неговите. — Целуни ме...

Той взе лицето й в ръце и притисна устните си в нейните, омаян от топлия й дъх. Тя откликна на целувката, но Елиът се въздържа и въпреки силното си желание да плъзне ръце по цялото й тяло, ограничи ласките си само върху косата й. Когато отлепи устни, Джордж дишаше учестено.

— Госпожице, да не би да се връщате от маратон?

Гласът му бе закачлив и тя се сгущи до рамото му. Той не можеше да я разбере. Протегна бавно ръка и я сложи на сърцето й. То биеше силно. За негова изненада Джордж тутакси се отдръпна.

— Трябва да се прибирам!

Елиът се усмихна.

— Както вече казах, много скоро ще те разгадая... — той отвори вратата на колата и усети силното биене на пулса си. — Вече не съм млад за такива емоции — промърмори едва чуто и се обръна. Тя беше приближила входа на дома си. Елиът я настигна и взе ръката й. — Лека нощ, Джордж. Прекарах много... интересно... Поздравявам те още веднъж.

— Благодаря — тихо отвърна тя.

Той я погледна сериозно.

— Искам пак да се видим. Какво ще кажеш за другия петък?

Лицето й се озари като коледно дърво.

— Да! Тогава ще съм се върнала от Далас.

— Добре — потупа я Елиът по бузата. — Ще ти се обадя и ще вечеряме с Дейвид и Дорис.

Той се качи в колата и на път за къщи си каза, че въпреки начина, по който се държеше с него, Джордж беше едно много мило и приятно момиче.

ГЛАВА ПЕТА

Джордж бе за пръв път в Далас — горещ и доста приятелски настроен град. Канеха я на коктейли, на плажни тържества, интервюта, дори и на тексаско барбекю, като всички се обръщаха към нея с Джорджина — новото момиче на „Брейдън-Тайлър“. Мъжете се отнасяха към нея като към безценно съкровище, каквото и беше, но след третата чаша поведението им ставаше лекомислено и понякога ѝ беше трудно да задържи усмивката си.

Вечер, преди да заспи, мислеше за Елиът. Дали пък дамите в Бостън не го ухажваха? Изпрати му картичка с изглед на тексаски петролен кладенец. А когато най-сетне самолетът ѝ излетя от далаското летище, си отдъхна облекчено.

— Справи се чудесно — похвали я Бен и я потупа по ръката. — Давам ти почивка до другия вторник.

— Тексаското гостоприемство малко ме умори. Нямаше да е лошо да се навърташ повече около мен и да ме пазиш.

— Джордж, за тази професия компаниите са неизбежни. Да ти напомня ли за Дамиън в Ню Йорк? Собственик на тузарски клуб, с куче най-скъпа порода, купища пари! Когато си там, двамата сте неразделни.

— О, Дамиън ли! Той ми е прикритие. Ще ти кажа една тайна, ако ми обещаеш, че ще я запазиш.

— Първо ще си поръчам питие! — Бен гаврътна половината чаша с уиски, вдигна гъстите си рошави вежди и обяви: — Целият съм в слух.

— Бен, знаеш ли, че можеш да си присадиш веждите на главата?

— Джордж, престани! Казвай каква е тайната.

— Няма да ти я кажа. По-добре да я запазя за себе си... — ако не беше толкова уморена, никога не би се изкушила дори за миг да сподели с него, че Дамиън Уайлт е хомо. И наистина беше чудесно прикритие.

— Жени! — въздъхна Бен и довърши уискито, останало на дъното на чашата. — Дори ти, Джордж, си понякога ужасна!

— Благодаря — усмихна се тя, облегна се назад и притвори очи, за да си представи зелените очи на Елиът, галещи лицето ѝ. Дали и той мислеше за нея? Поне мъничко?

— Добро утро, Елиът — поздрави Лайза Дикерсън. — Как беше в Бостън? Конференцията добре ли мина?

— Всичко мина чудесно. Тук как е?

— Както винаги — малка лудница. Доктор Бейнс е бесен на един от специализантите, доктор Лутър иска повишение, а комисията по ремонта настоява за мнението ви за новото крило.

Той въздъхна и влезе в кабинета.

След няколко минути Лайза му донесе чаша кафе.

— Нали не сте забравили за банкета тази вечер?

— По дяволите! Бях забравил... — Елиът рязко оставил кафето на бюрото си. — Плановете ми са други. Не може ли да се измъкна някак?

Лайза поклати глава. Вероятно другите планове означаваха Джорджина Хатауей.

— Май няма да може. Но защо не вземете и госпожица Хатауей?

— Имам ангажимент с Дейвид и Дорис Торнън — изгледа я той, като премълча, че Джордж също щеше да бъде на вечерята.

— О, жалко, защото присъствието ѝ би разкрасило банкета.

— Така мразя досадните речи.

Лайза сви рамене.

— Естествено. Обаче инак биха ви завидели — шефът на рентгенологията в такава прелестна компания!

— Лайза, телефонът звъни — подканя я Елиът.

Сутринта свърши много работа. Наложи си да не мисли за Джордж, отложи вечерята с Торнън, написа речта за банкета, срещна се с доктор Бъзби, доктор Даниълс и доктор Корби и в един часа не искаше нищо друго, освен да поплува и да се излегне в сауната. Когато се върна, Лайза беше на обяд. Прегледа пощата си. Най-отгоре на купа писма се мъдреше картичка с тексаски петролен кладенец. Прочете я с

усмивка. Беше ѝ звънял няколко пъти, ала не беше успял да се свърже с нея.

В три и половина затвори вратата на кабинета и завъртя номера ѝ.

Изчака шест позвънвания и най-сетне се зарадва да чуе жизнения ѝ глас.

— Ало?

— Джордж, Елиът е. Не мога да те намеря.

— Бях на стадиона с Тод. Има нова приятелка и искаше да я видя. Как беше в Бостън?

— Горе-долу. Току-що получих картичката ти. А в Далас как беше?

— Имах много работа.

— И доста забавления, доколкото разбирам.

— Забавления винаги има. Разважки ми нещо повече за Бостън.

Не съм била там от няколко години.

— Ще ти разкажа, когато се видим. Налага се да отменим срещата, Джордж. Бях забравил, че има важен банкет и че ще трябва да държа реч. Няма как да се измъкна.

— О...

Елиът за пръв пътолови толкова много разочарование в една-единствена дума и се усмихна.

— Ще ми направиш ли нещо за вечеря в събота? — последва ледена тишина. Това е положението, Джордж, помисли си той, край на игрите. Достатъчно дълго се преследвахме.

Тя се чудеше какво да отговори. Не знаеше да готви!

— Е, добре, щом не искаш...

— Ела в седем и половина — заяви накрая Джордж. — И не се обличай официално.

— Сигурна ли си?

— Да. Елиът?

— Да?

— Не закъснявай, чу ли?

Той се усмихна радостно.

— Няма!

— Ще дойда да те взема да не би ягуарът да те остави по пътя, а?

— Не се шегувай, защото всякак ще стигна.

Тя се засмя.

— До събота!

Елиът затвори телефона, завъртя стола и погледна залива. Пълзеше мъгла, която само след миг щеше да го скрие от погледа му. Взе картичката и пред очите му изплува Джордж на пикника — конска опашка, фланелка, шорти. Имаше вид на шестнайсетгодишна. Е, не, не на шестнайсетгодишна, усмихна се той, представяйки си дългите й крака. После взе речта си, за да я прегледа още веднъж.

Джордж се загледа в оклюмалите листа на марулята. Как можа да увехне толкова бързо!

Погледна часовника. Къде се бавеше Марти с мидите в бял сос и броколите? Ето че Елиът пристигна с бутилка вино — петнайсет минути по-рано.

— Здравей, Джордж, нали съм далеч, постарах се да не закъснявам и без да искам — подраних.

— Здравей — рече тя и хвърли поглед към улицата. Дано само Марти не пристигнеше в този миг!

Той не забеляза, че е притеснена. Видя му се по-хубава от всеки друг път. Беше с тъмносини джинси, бяла копринена блуза и без обувки. Косата й беше пусната и сресана назад.

— Какво си сготвила? Донесох червено вино. Ще подхожда ли?

Джордж се изчерви.

— Да, много. Сигурно не долавяш никакъв мириз от кухнята, защото сготвих преди няколко часа.

— Да ти помогна с нещо?

— О, не. Настанявай се! Ти си ми гост.

Елиът седна на дивана и се загледа в нея. Тя взе бутилката и се запъти към кухнята. В този миг чу колата на Марти.

— Елиът, ела в кабинета ми. Искам да разгледаш книгите...

Дръпна го за ръката, почти го набута в кабинета и затвори вратата. Успя да стигне до вратата, преди натоварената Марти да успее да звънне.

— Ох, добре, че най-сетне дойде! Гостът ми пристигна по-рано. Бързо, Марти...

Марти Тейлър, специалистка-готвачка и, както я наричаше Джордж — „истински пумпал“, ѝ връчи една голяма купа и прошепна:

— Не се притеснявай! Веднага изчезвам... — разнесе се чуден мириз на чесън и миди. — И да не забравиш да опиташ спагетите, преди да ги свалиш от печката. Варят се осем-девет минути, не повече.

Марти се засмя и бързо излезе. Джордж надникна в кабинета. Елиът се беше зачел в една книга.

— Много ти благодаря, че ми даде възможността да разгледам книгите ти.

Тя го изгледа и рече:

— Хайде, ела да отворим виното. Спагетите ще бъдат готови след няколко минути.

— Мирише чудесно — забеляза той и я последва в кухнята.

— Виж дали спагетите са готови, моля те.

— С удоволствие! — Елиът боцна няколко спагети на вилицата и ги опита. — Почти са готови... — после той се обърна към нея и я целуна. — Радвам се, че сме заедно, Джордж... — без обувки тя стигаше до брадичката му. Елиът прокара пръсти през косата ѝ и нежно разтри врата ѝ. — Пак ли си напрегната?

— Мидите със сос — въздъхна Джордж. — Винаги ме притесняват...

Той отново я целуна. Тя се притисна в него, а ръцете ѝ го обгърнаха.

— Спагетите!

— Да, спагетите — промълви Джордж, а Елиът успя да се овладее и бързо се залови с кипящата тенджера.

Тя беше застлала дървената маса с покривка на сини и бели карета и беше сложила дебела червена свещ по средата. Той ѝ наля чаша газирана вода с малко вино.

— И обстановката, и мирисът са истинска прелест — въздъхна Елиът и огледа масата.

Джордж пийна гълтка.

— Виното е много хубаво. Трябва му само малко лимон.

Той ѝ разказа за Бостън, а тя на него — за Далас.

— Можеш ли да си представиш — опекоха цяла крава! Не исках да гледам, затова стоях в банята.

Елиът хапна от мидите със сос и примига от задоволство.

— Много хубави подправки. Пикантни. Какво точно слагаш?
— По малко от всичко. Важното е да не се... прекали.
— Така е. Кашкавалът върху хлебчетата с чесън е много вкусен.

Ти ли го настърга?

— Не, така го купих.
— Съвсем пресен е. Страхотна готовачка си!
— Благодаря.
— Ще трябва да ми дадеш рецептата за холандския сос. Харесва ми, защото е гъст. Много дълго ли го бърка?
— О, не. Остави си място за десерта. Има черешов пай.
— Нека почина малко. Преядох, Джордж... — той хапна още една хапка от хлебчетата с чесън и стана. Целува я по главата и прошепна: — Много си се потрудила, затова иди седни, погледай телевизия или... почети. А аз ще раздигам масата.
— Не, не, ти си ми гост. Искаш ли коняк, или кафе?
— Предпочитам кафе.

Елиът подреди чиниите в миялната машина, а Джордж приготви кафеварката.

— Да ти помогна ли? — попита той и я прегърна през кръста. Усети, че мускулите ѝ се напрегнаха и я погали. — Толкова си слабичка — промълви и притисна устни до слепоочието ѝ. Тя притвори клепачи. — Кафето е готово — рече накрая Елиът и я освободи от прегръдката си.

Джордж го погледна учудено. Мъжете също могат да прельствят, каза си той с усмивка. Тя наля кафе. Успя дори да се усмихне.

— Искаш ли да гледаме телевизия?
— Ако ти искаш — отвърна Елиът.

Джордж занесе чашите с кафе в хола и ги оставил на ниската масичка пред дивана. Седна на пода и пусна телевизора.

— Миналата седмица се включих в кабелната телевизия. Да видим какво дават.

Всъщност изобщо не ѝ се гледаше телевизия. Пръстите ѝ замръзнаха на трийсет и първи канал — еротичните филми.

— Какво е това, Джордж! — засмя се той.

На екрана лежаха голи мъж и жена, като мъжът галеше и целуваше гърдите на жената.

— Ще го сменя — смутено каза тя.

— Не още. Ела тук, седни.

Джордж допълзя до дивана и седна на пода до краката му.

— Всъщност така и поръчах — всички програми.

— Тази поза ми допада...

Мъжът целуваше корема на жената все по-надолу и по-надолу.

— О! — възклика Джордж, скочи и изключи телевизора. Цялата пламтеше, защото изведнъж си бе представила Елиът, гол, надвесен над нея.

— Ела, седни до мен, нека поразтрия врата ти и ще сте почувствуваш по-добре.

Тя отново седна на пода до краката му и притвори очи.

Той започна да масажира бавно тила ѝ, после врата и раменете.

— Джордж... — тя го погледна отдолу нагоре. — Този сос твоето производство ли беше? — Джордж премигна, сякаш не разбра въпроса му. Облегна се назад. — И кашкавалът не беше кашкавал, а специално сирене...

— Сигурно... Объркала съм се нещо.

Елиът бавно заразкопчава малките копченца на блузата ѝ. Когато откопча и последното и я разгърна, си пое дълбоко дъх.

Тя не носеше сutiен. Гърдите ѝ бяха стегнати, матовобели, а кадифените им връхчета — тъмнорозови. Той спусна ръцете си бавно към кръста ѝ.

— Когато заспа на концерта, усещах гърдите ти, опрени на ръката ми. Исках да разкъсам роклята ти и да бъдеш моя...

Разпери длани върху гърдите ѝ и Джордж си пое дъх на пресекулки. Елиът я вдигна и я настани в ската си.

— Мисля, че не бих имала нищо против...

Той се усмихна и задържа поглед на овалните ѝ гърди.

— Изглеждаш прелестно... — докосна с пръст връхчето на едната ѝ гърда, после прегърна Джордж и прилепи устни в устните ѝ. От най-ранна младост не му се беше случвало да изпитва такова непреодолимо желание да спи с жена. После потрепери, защото езикът ѝ докосна неговия език.

Тя го прегърна и изстена в мига, в който целуна втвърдените връхчета на топлите ѝ гърди.

Елиът посегна към ципа на джинсите. Дръпна го и пълзна ръка към корема ѝ.

— Джордж — промълви дрезгаво, — не искам да те любя на този тесен диван, моля те — погледна я в очите и зачака отговор.

— Толкова си едър... — тихо рече тя, впила пръсти в раменете му.

— Да, неудобно е — усмихна се той.

Джордж се надигна.

— Ще се преоблека.

— Като че ли гледам филм от четирийсетте години. Защо не се държим естествено?

— И какво смяташ да направиш?

— Смятам да ти събуя джинсите и да те любя безспир.

— Не може ли сама да си ги събуя? — а дали няма да бъде посекси, мислеше си тя, ако си сложа розовата прозрачна нощница в спалнята, а той лежи на леглото и ме чака?

— Ти ще свалиш моите джинси... — Елиът я сложи да легне и добави: — Хайде, отнасяй се с мен като към домашен любимец.

Джордж се засмя.

— Госпожице, сваляме дрехите — заяви той и съмкна джинсите ѝ. Хладният въздух я накара да потрепери. — Страхотна си, Джордж — три четвърти чорапи и дебели бикини страстоубийки!

Тя се смути. Елиът не спираше да се шегува с нея. Джордж го погледна и заяви:

— Вкъщи винаги нося три четвърти чорапи.

— Не ги сваляй. Секси са. За разлика от бикините — престорено се намръщи той и бавно ги съмкна. Тя притвори очи. Елиът само я гледаше, без да я докосва. Стана от леглото и разкопча копчетата на ризата си. — Джордж, знаеш ли, че ти си самото изящество?

— Дължи се на три четвъртите чорапи — обърна се тя.

— Не се крий от мен... — знаеше, че ако легне до нея и я докосне, тутакси ще загуби самообладание. — Значи не се боядисваш? — той гледаше с възхищение гъстите ѝ къдри.

Джордж отвори очи и прикри тялото си с ръце.

— Нали ти казах, че не се боядисвам.

Елиът съблече ризата си и седна на любимия ѝ стол, за да събуе обувките и чорапите си.

— Елиът?

— Да?

— Трябва да ти призная нещо... — тя се зави и го погледна.

Той пусна чорапа в обувката си.

— Какво? Че си шпионка и че спиш с мен, за да изтръгваш тайни сведения за правителството ли?

— Не. По-лошо...

Елиът свали и другия чорап.

— Че не ти си приготвила вечерята?

— Това също щях да си го призная, но по-късно.

Джордж стаи дъх, защото в този миг той свали и бельото си и застана пред нея гол.

— Аз съм един домашен любимец!

Елиът тръгна към леглото и тя сmutено продължи:

— За първи път...

— За първи път виждаш домашен любимец ли? — прихна той.

— Не. Девствена съм. И за пръв път...

— Джордж, какво говориш? На колко си години?

— На двайсет и три.

— Трябва да си монахиня или с някаква сериозна психотравма, за да си девствена на двайсет и три!

— Напоследък бях толкова заета! Не че не знам нищо заекса. Целувала съм се, прегръщала съм се, такива неща... Но не и самиятекс.

Елиът седна отново на стола.

— Та ти си модел, как е възможно!

— Всички смятат, че моделите са момичета за забавление — ядосано рече тя. — Аз няма да бъда момиче за забавление, но ми и омръзна да съм девствена. Ето защо реших...

— Какво реши? — вдигна рязко глава той.

— Когато те видях на пикника, реших, че ти си... идеалният.

Елиът зарови глава в ръцете си.

— Ясно, значи аз не съм нищо повече за теб от единексуален обект.

Джордж скочи от леглото, забравила за голотата си. Коленичи до него и хвана ръката му.

— Не, не е така! Ако беше така, щях веднага да легна с теб, а аз исках да те опозная по-добре. Честна дума! — той вдигна глава и тя видя, че се смее. — Ама че си! Сериозно ти говоря...

Елиът протегна ръка и я погали по косата.

— Но защо избра мен, Джордж?

— Ти си най-хубавият мъж, когото някога съм виждала. Пък и нали си по-възрастен, реших, че имаш повече опит и че така ще бъде по-лесно и по-приятно.

— Така, така... — замислено промълви той и се облегна. — Когато дойдох на вечеря, изобщо не предполагах, че ме очаква всичко това.

— Защо...? Не ме ли искаш?

— Теб, Джордж, и слепец ще те пожелае, ала... Сигурна ли си, че ти искаш?

— Да, Елиът. Знам какво да правя... — тя го погледна. Като че ли нетърпението му се беше изпарило и все пак... — Нали няма да боли? — отново се засмя. — Нали си лекар... Трябва да ги знаеш тези неща — остро заяви Джордж.

— Не, мила, няма да боли, не много. Девствеността е само спомен от времето, когато момичетата са започнали да яздят и да играят на бейзбол и волейбол. А и всичко зависи от индивидуалните особености...

— О — изчерви се тя. — Ами аз съм вече на двайсет и три и...

— Елиът се усмихна на наивността ѝ. — Ще можем ли сега... — отново не довърши Джордж.

— Убеди ме!

Той стана и я прегърна. Тя почувства възбудеността му и промълви:

— Божичко, колко си различен от мен!

В следващия миг Елиът изведнъж като че ли застине.

— Джордж, взимаш ли нещо против забременяване?

— Не, не съм мислила... за това.

Той въздъхна.

— Аз пък не съм взел нищо... — не беше предполагал, че изискана жена като нея... Ала явно бе сгрешил в преценката си. По дяволите, каква глупост! — Не можем да рискуваме. Ако забременееш? Та ти си модел!

— От веднъж едва ли... — заубеждава го тя.

Елиът я грабна и я понесе със смях към леглото.

— Тази вечер няма страшно — притисна я в прегръдките си той.

— А утре?

Утре вече не се знаеше, но Джордж така го прегърна, че Елиът продължи:

— Утре — може би... Трябва обаче да отидеш на лекар и да ти предпишат някакво средство против забременяване. Или пък аз ще използвам нещо...

— Не, нещата, които използват мъжете, са ужасни! Ще ми намериш ли доктор?

— Не трябва да взимаш хапчета. Ще ти уредя час при Маргарет Смит в понеделник.

— Чудесно! — целуна го тя по брадичката.

Невероятно, мислеше си той. Толкова много искаше да ѝ достави удоволствие, а като имаше предвид собствената си превъзбуденост и девствеността ѝ, това бе една наистина трудна задача.

— Лежи спокойно и не се бой.

— С теб ли? Никога не бих се страхувала с някой, който играе толкова хубаво волейбол...

Бавно, много бавно, повтаряще си Елиът, докато плъзгаше ръка по тялото ѝ. Спра ръка на ребрата ѝ — нито по-горе, нито по-долу. Джордж откликна на ласката му. Той я целуна и приплъзването на езика му беше като символичен акт на онова, което им предстоеше. Тя потръпна.

— Толкова си мека, неочеквано мека за спортистка... — ръката му се спря на сърцето ѝ, което биеше учестено.

— Елиът, може ли да те... докосна? — прошепна Джордж, когато устните му зашариха по шията ѝ.

— Разбира се... — но дали ще успея да се овладея, запита се той. Ръцете ѝ докоснаха корема му.

— Не, недей, не още — изведнъж рече Елиът.

— Защо, не ти ли харесва?

— Твърде много ми харесва. Тихо, Джордж... — той започна да целува гърдите ѝ, а ръката му погали корема ѝ. Искаше да я целува навсякъде, но съзнаваше смущението ѝ и се въздържаше. Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ. Тя не помръдваше. Елиът се подпра на

лакът. — Не се бой. Движи бедрата си — ласките му я възбуджаха все повече. Разтърси я тръпка от корема до пръстите на краката. Джордж пое сепнато дъх. — Добре си, нали? — целуна я той.

Пръстите му продължаваха да проникват по-дълбоко в нея. Тя бе вече готова да го приеме. Елиът прегъльщаше често и се опитваше да контролира възбудата си. Джордж тихо стенеше, притиснала тяло в тялото му и пръсти в раменете му.

Изведнъж тя извика и повдигна конвулсивно бедра. Погледна го учудено. Тялото ѝ се изпъна като лък.

— Елиът! — възклика Джордж.

Той спря да движи пръстите на ръката си, а тя цялата тръпнеше от задоволство.

— Ето това е — нежно прошепна Елиът.

Вълните на наслада, обзели цялото ѝ същество, бяха завладяващи, едва ли не болезнени. А той усещаше тялото си да тупти и дишаше често-често.

— Джордж — мълвеше Елиът, — Джордж, не се движи, моля те... — бавно проникна в нея. Мускулите ѝ се разшириха, после се свиха и го обгърнаха като в пръстен. Тя сграбчи ръцете му, защото искаше да спре. — Отпусни се, още малко, Джордж — едва се усмихна той. Искаше я толкова много... Причиняваше ѝ болка и го съзнаваше. Но трябваше да я обладае докрай. Отдръпна се и отново проникна още по-дълбоко. Тя тихичко изохка. — Няма повече, мила — надигна се и я погледна Елиът. — Добре ли си?

— Да. Усещам те да пулсираш в мен.

— Боже мой! — изстена той. — Не мога повече, Джордж! — усети, че се възпламенява, движенията му се участиха и само след няколко мига почувства блаженството на върховния миг. Отпусна глава на възглавницата до нея.

Джордж го прегърна и замилва. Тежеше ѝ, но тя беше твърде щастлива и мълчеше.

Елиът събра сили, надигна се на лакти и я попита усмихнат:

— Не беше толкова страшно, нали?

— О, не — сбърчи вежди тя.

— Има ли нещо, Джордж?

Тя спря поглед в невероятно зелените му очи и опита да намери думи, за да изрази чувствата си.

— Ти си в мен. Ти си част от мен. Не си го бях представяла така. Сякаш сме един човек...

Той понечи да се засмее, ала се въздържа — едва ли ѝ беше до шагите му. Целуна я пламенно.

— Следващия път няма никак да те заболи — прошепна Елиът.

— Това ти беше за десерт.

— Няма ли да има черешов пай?

— Бях поръчала всичко в кулинарния магазин на приятелката ми. Не можах да те излъжа, че аз съм готвачката.

— Следващия път двамата ще направим соса за мидите, какво ще кажеш?

— С пикантни подправки?

— Да — засмя се той.

— Знаеш ли, че е почти полунощ! — възклика Джордж.

— Надявам се, че ти е било приятно, щом не си усетила как лети времето.

— Може да се каже — дръзко подметна тя и добави: — Елиът, остани при мен тази нощ...

— Ако не хъркаш, както хъркаше на концерта — може.

— А ти няма да тананикаш Малер, обещай!

Той я целуна и загаси нощната лампа.

— Колко е приятно — прошепна Джордж и се сгущи в него.

— Наистина, много, много приятно...

ГЛАВА ШЕСТА

Джордж се събуди бавно — не искаше този прекрасен сън да свърши. Събуди я стенанието, което неволно издаде.

— Елиът — прошепна тя и го прегърна.

— Надявам се да бъда поне толкова приятен като съня ти — надигна се на лакът той.

— Сънувах теб, но действителността е по-хубава.

Елиът я целуна по устните — страстно и дълго. Отново бе възбуден и това я накара да въздъхне чувствено. Джордж се сгуши под него, готова да го приеме, ала той тихо каза:

— Не още...

Лицето му бе огряно от сребристата лунна светлина, която струеше от прозореца.

— А защо не? — притисна се тя в него.

— Току-що се събуди.

— Доктор Малори, не знаеш какво сънувах!

— Имам представа, защото аз съм причината за този сън.

— Да не би да... — Джордж пламна и сгуши глава в рамото му.

Елиът закачливо гризна шията ѝ.

— Джордж, да знаеш само колко си прекрасна!

Веселият му тон я накара да се надигне. Тя го изгледа.

— Как можеш да се шегуваш, когато искам да...

— Непрекъснато не довършваш изреченията си.

— Искам да ме любиш.

— И аз искам. Може ли?

— Не мога да ти отговоря с друга дума, освен с „да“.

Езикът му остави гореща диря по тялото ѝ — от гърдите до междубедрието.

— Не, недей там...

— Да те сложа да спиш ли искаш?

Джордж прегърна. Милувките му я пареха. Ръцете му повдигнаха бедрата ѝ и устните му се впиха още по-дълбоко. Имаше

чувството, че ако изведенъж спре да я целува, то вероятно би се пръснала на хиляди парченца.

Той усети възбудата ѝ и се пълзна в нея. Спра за миг, за да овладее изгарящата го страст.

— Елиът, моля те — на пресекулки рече тя.

Движенията му бяха в ритъм с ласките. Джордж впи нокти в гърба му и извика, тялото ѝ потръпна и тогава парещата го жар сякаш избухна в безброй пламтящи въгленчета и виковете му се сляха с нейните.

Той лежеше върху нея и галеше успокоително косите ѝ.

— О, боже... — едва успя да изрече тя, когато дишането ѝ най-сетне стана равномерно. — Ще се пристрастя като към наркотик...

— Лошо ли постъпих? — усмихна се Елиът.

— Знаеш ли какъв си, защо ме събуди?

— Да не ти тежа?

— Не. Стой тук — прегърна го Джордж и въздъхна доволно.

Той я целуна лекичко. После изведенъж се разсмя.

— Сега разбирам защо не искаше да се любим миналата седмица. Защо не ми каза, че си била неразположена?

— Не може ли някои неща да се премълчават! Отвратително прям си.

— Сигурно. Ала в бъдеще по-добре нямай тайни от мен.

В бъдеще... Тя се усмихна щастливо.

— Добре...

Елиът я погледна и се запита какво искаше да каже с това „в бъдеще“? Чувстваше се уморен, но доволен. Прегърна Джордж и затвори очи. Въпросът можеше да почака до утре.

През прозореца струяха слънчеви лъчи, ала не това събуди Джордж, а приятният мириз на кафе. Споменът от изминалата нощ тутакси изникна и тя се протегна лениво.

— Приличаш на доволно коте.

Елиът приближи леглото с две чаши димящо кафе.

— Изкусителен си като ухаещото кафе — усмихна се Джордж.

Той погледна гърдите ѝ и веднага усети как тялото му откликва.

— Завий се, момиче, че инак ще пиеш студено кафе!

— Никой никога не ми е носил кафе в леглото — промълви тя и се зави до брадичката.

Елиът седна до нея и вдигна чашата си.

— Тост! За жената, която изглежда прекрасно дори след като е прекарала цялата нощ в разврат.

Джордж пийна глътка кафе и попита:

— Различна ли съм от преди?

— Да — тихо отвърна той. — Защото имаш предоволен вид. О, внимавай, завивката се смъкна.

Тя се усмихна палаво.

— Какво толкова? И ти не си завит... — после го погали по гърдите.

— Недей, мила, нека мине малко време. За да не те заболи.

— Защо ми казваш „мила“? — Елиът я погледна сериозно. — Снощи все така ми казваше.

— Ами как да съкратя името ти? Това ще ти бъде нещо като прякор.

— О... — разочаровано рече Джордж.

Той стана и се протегна.

— Изпий си кафето, а аз ще взема душ. После ще се поразходим с моторницата. И хич не си мисли да се напъхаш в банята при мен — не и тази сутрин, Джордж!

— Пъзльо!

— Права си — засмя се Елиът и излезе от стаята.

Той не се учуди, че Джордж умееше чудесно да управлява моторница. Тя се заинтересува за името й „Парадокс“.

— Моторницата е собственост на Дейвид и на мен. Предложението беше негово — комбинация от „парад на докторите“ — „Парадокс“!

— И аз имам намерение да си взема моторница, но поддръжката ѝ е доста скъпа. Затова се колебая.

Елиът се усмихна и я загледа. Беше толкова красива с развени къдри медноруса коса и толкова млада.

— През седмицата я даваме под наем на инструктора. Така приспадаме доста разходи.

— Виж това не ми е дошло наум — заяви Джордж.

— Ами сигурно мислиш за друго — подхвърли Елиът.

— Има нещо такова. Но сега вече имам онова, което исках и мога да се замисля за по-сериозни неща.

Времето се влоши и тя затрепери въпреки двата пуловера.

— Хайде, стига сме плавали. Ще обядваме в „Сам“, съгласна ли си? За жена си чудесен мореплавател!

Джордж се засмя.

— Май и друг път сме чуvalи да редиш подобни приказки — волейбол ли играхме тогава, или греша? Да не съжаляваш!

— Ела утре да поплаваме и ще ти кажа кой ще съжалява!

— Докторе, бъди сигурен, че последната дума ще бъде моя.

— Дано доживея този ден — разроши той косата й.

— Не, няма да вляза — решително каза Елиът и свали ръцете ѝ от врата си. — Не че не искам, но нали знаеш какво ще последва... — той я целуна и понечи да си тръгне. — Утре ще ти се обадя. След като ти уредя час при доктор Смит.

Джордж приличаше на дете, на което току-що са взели любимата играчка. Елиът я погали по лицето.

— Ще ти се обадя утре, Джордж.

Елиът вдигна телефона.

— Доктор Малори.

— Маги Смит е. Искам да споделя с теб някои неща за нашата пациентка.

— Маги, знам, че си я прегледала и че си ѝ дала необходимите професионални съвети, затова...

— Но професионализът е и да поговоря с лекаря, който я изпрати при мен, нали?

Маги май се забавлява, помисли си той, и ако беше видял усмихнатото ѝ лице, подозренията му щяха да се оправдаят.

— Елиът, госпожица Хатауей е в превъзходно здравословно състояние. Рядко се срещат такива жени.

— Маги, моля те...

— Какво толкова казах? Зададох ѝ обичайните въпроси. А когато я попитах води ли активен полов живот, тя отговори с лъчезарна

усмивка... Ще цитирам точно: „Да, сега, когато знам за какво става дума, смятам да бъда много активна.“

— Благодаря ти — саркастично отговори Елиът. — Ако това е всичко, нека приключим, защото...

— Докторе, още не съм свършила. За твоето съдение, всичко е наред, така че не би имала проблем с раждането на деца.

— Маги!

— Елиът, държа да ти кажа, че госпожица Хатауей е прекрасна млада жена. Жалко само, че...

— Какво?

— Нали знаеш, че четвъртокурсниците са при нас на стаж. Пациентите обаче решават дали да им позволят да присъстват на прегледа.

— Е?

— Джон Елдърбридж за малко да припадне като я видя! Погледна я и му се зави свят. Но тя не го пусна в кабинета.

— Свърши ли, Маги?

— Джон я изчака и я покани да излязат. А тя му отвърнала със закачлива усмивка, че съжалява, но е заета през следващите петдесет години!

Елиът стисна зъби.

Маги не можа да сдържи смеха си и прихна.

— Ще ти се обадя, когато дойдат резултатите от цитонамазката.

Преди години Маги се беше увлякла по него, но вече го беше преодоляла. Затова само се забавляваше. Горкият Елиът! Дните му бяха преоброяни.

Джордж изплува седем дължини и се отпусна по гръб в плиткия край на басейна. Елиът я хвана през кръста и я повдигна, за да седне на ръба на басейна.

Тя беше задъхана. Свали очилата и гumenата си шапка.

— Ще те бия на ски! — закани се Джордж.

— Не се надявай — отвърна той и я погъделичка по петите. — Хайде, почивай си, а аз ще си довърша дължините.

Тя усети онова особено чувство в стомаха си при вида на широкия му гол гръб и мускулестите ръце, които замахваха ритмично

във водата. Усмихна се и си каза, че сега вече поне знае за какво става дума и какъв е лекът за това странно чувство.

Елиът направи двайсет дължини и седна до нея.

— Остаряваш, а?

— Може би. А твоето извинение какво е?

— Уморена съм. Имам много работа. Утре заминавам за Ню Йорк.

— Кога се връщаш?

— Късно в събота вечер. Пъrvите снимки са в Сентрал Парк, в дилижанс.

— Тъй като това е последната ви нощ в града, бихте ли я прекарали с мен?

— Ама ти си бил много лесен — погледна го засмяно Джордж.

Той въздъхна.

— Госпожице, не си търсете белята, защото ще ви се случи нещо, и то пред очите на отегчения спасител Тим и на целия присъстващ медицински персонал.

Тя пълзна премрежения си поглед по тялото му и Елиът скочи в басейна.

— Джордж, не ме гледай така, защото всички ще забележат какво съм намислил! Между другото, хареса ли ти доктор Смит?

— Много е симпатична. Поприказвахме си доста. През цялото време се смееше.

— Такава си е — промърмори той.

— Не беше толкова страшно. Няма да ми повярваш, но едно момче от студентите настояваше да присъства на прегледа!

— Сериозно? И ти какво направи?

— Отговорих, че не съм съгласна.

Елиът очакваше, че тя ще му разправи и за поканата на студента да излязат, ала тя мълчеше с леко сбърчени вежди.

— Доктор Смит каза, че ще имам противозачатъчната мембра на след няколко дни, обаче аз я помолих да я взема днес.

— И тя сигурно се е засмяла, нали?

— Откъде знаеш?

— Чета мисли, пък и нали съм лекар, досещам се. Ела вкъщи към шест. Ще си опечем нещо вкусно, съгласна ли си?

— Да. Какъв е твойт специалитет?

— Любовната игра — намигна той.

Елиът лежеше по гръб и напрегнато я очакваше. Току поглеждаше към вратата на банята. След десетина минути извика:

— Джордж, да не би да ти е лошо от хамбургерите?

— Не.

— Тогава какво има?

Чу се тръсък и негодуващ вик.

Той скочи и се запъти към банята. Отвори врата. Джордж стоеше гола в цялата си прелест и държеше мемброната в ръка. Електрическата му самобръсначка беше паднала на пода.

— Какво има, мила? — попита внимателно, въпреки че се досещаше за проблема. Не трябваше да се шегува, макар поводът да бе от смешен по-смешен.

— Не мога да си сложа това проклето нещо — ядосано заяви тя. Идеше ѝ да потъне вдън земя — толкова неудобно се чувстваше.

Елиът положи големи усилия да не се засмее и предложи:

— Дай да ти помогна...

— Да не си полудял? И откъде ще знаеш как? Не ми казвай, че лекарите знаят всичко. Аз ще се справя сама.

— Добре, добре. Но докато свикнеш, можех да ти покажа...

— Любов трябва да се прави спонтанно и естествено, а не с разни такива... — Джордж размаха мемброната. — Моля те, излез, чувствам се толкова глупаво.

— Ще ти донеса указанията... — той се запъти към шкафчето. След малко ѝ подаде листчето през открехнатата врата. — Сигурна ли си, че не искаш да ти покажа?

— Изчезвай, чуваш ли? — викна тя и затръшна вратата.

Елиът тихичко се засмя — сега поне не можеше да го види.

Най-сетне Джордж се появи и той се усмихна.

— Е, готова ли си вече за спонтанна любов?

— Омаломощена съм!

— Не бива да се притесняваш от доктор.

Елиът се засмя, ала на нея явно не ѝ беше до смях, защото грабна хавлиената кърпа от стола до леглото и го удари по бедрото с нея.

— Ужасен си!

Тъкмо се приготви пак да го удари, той я сграбчи и я метна на леглото. Хвана ръцете ѝ и попита:

— Кажи сега, какво заслужаваш за това неприлично поведение!

— Пак ще ми паднеш, само почакай!

— Малката скарида срещу голямата акула! Не е много разумно, мила госпожице — викна Елиът през смях и я погъделичка под мишницата.

— Не, недей! — изписка тя.

— Ще спра, ако признаеш, че ужасно съжаляваш!

— Не, не съжалявам! — заяви Джордж и опита да се измъкне от ръцете му, но напразно.

Той продължи да я гъделичка и тя не издържа.

— Спри веднага! Добре де, съжалявам!

— Кажи — „Ужасно съжалявам!“

— Ужасно съжалявам...

Елиът се усмихна. Беше толкова красива — с разрошени коси, зачервено от борбата лице и засмени очи. Той продължаваше да държи двете ѝ китки над главата.

— Обещай, че повече няма да ме нападаш!

— Само ако и ти обещаеш, че няма да влизаш в банята и да ми се присмиваш.

— Следват още мъчения — промълви Елиът, приглади косите и гризна долната ѝ устна, плъзвайки ръка към гърдите ѝ.

— Толкова си съвършен — прошепна Джордж и погали стегнатия му корем. — Съжалявам, че не съм те срещнала преди пет години.

— Тогава щях да вляза в затвора.

— О, не. Защото преди пет години бях вече на осемнайсет!

Повече не продумаха. Той я люби бавно и пламенно, тя нададе сподавен вик и в този миг Елиът бе обзет от възторженото чувство, че светът никога не е бил толкова прекрасен. И потъна в шеметния водовъртеж на върховния екстаз.

— Невероятно, Джордж — въздъхна той, — не съм се чувствал така от много години.

— Благодарение на любовната игра преди, по време на и след вечерята — усмихна се тя.

Елиът вдигна глава.

— Джордж, искам да ти кажа, че и в снежна буря да те срещна, ще те пожелая сред виелицата, на снега!

— Много мило — промълви тя и го привлече към себе си, така че той отново проникна дълбоко в нея.

Този път я люби още по-бавно. А след това дълго я прегръща.

— Беше толкова хубаво — рече Елиът и я целуна по слепоочието, но Джордж вече спеше.

Когато се събуди на другата сутрин, тя бе заминала. На кафеварката бе подпряна бележка:

„Ще ми липсваш. Пази се от хавлиени кърпи!
Джордж.“

ГЛАВА СЕДМА

Съботната нощ в Сан Франциско бе хладна, макар мъглата да бе стигнала само до летището. Елиът спря колата до ескалаторите. Паркингът беше необичайно празен — наблизаваше полунощ. Усмихна се, защото си представи изненадата ѝ — тя не го очакваше. Когато му се обади от Ню Йорк, решиха в неделя да се разходят с моторница. Всъщност той нямаше намерение да я посреща, но вечерта му се стори безкрайно скучна и дълга, както и цялата седмица, и затова реши да я изненада.

Самолетът пристигна навреме. Елиът застана до изхода и я зачака. Скоро я зърна и задържа възхитения си поглед на красивото ѝ лице с прибрана назад коса. Джордж беше с елегантно тъмночервено сако и панталон. Под очите ѝ имаше големи тъмни сенки и видът ѝ беше доста уморен. Тя дори не го видя.

— Джордж — тихо извика той.

Тя се обърна и красивите ѝ виолетови очи слисано го погледнаха. Като по чудо умората изведнъж се изпари от лицето ѝ. Очите ѝ заискриха от трогателна радост.

— Елиът! Какво правиш тук! Страхотна изненада! Колко се радвам! Не можеш да си представиш!

Той я прегърна силно и я вдигна. Джордж се засмя и целуна брадичката, бузата и носа му.

— Тази седмица нямаше край — наведе се Елиът и я целуна. — Имаш ли багаж?

— Една чанта. „Брейдън-Тайлър“ бяха осигурили тоалетите ми. Нося само чифт джинси и маратонките, с които тичам.

Той я прегърна.

— Имаш уморен вид.

— Е, мъничко съм уморена.

— Утре ще спим до късно.

— Ягуарчето работи ли?

— Не се шегувай, госпожице! Спестявам ти поне двайсет и пет долара за такси.

— Ще трябва някак да ти се отблагодаря за любезността — многозначително подхвърли тя.

Късно през нощта, когато я залюля в прегръдките си, и Джордж притвори очи в унес, Елиът почувства такова неземно блаженство, че дори се изплаши. Да изпитваш толкова голямо щастие беше страшно, наистина страшно.

Малко преди да заспи, тя промълви:

— Всеки път ли ще ме караш да се чувствам така — иска ми се едновременно да викам, да плача и да се смея!

Винаги...

— Да — притисна я в прегръдките си той.

Скъпите ѝ дрехи бяха разхвърляни в безпорядък край леглото. Джордж изведенъж се сепна:

— Цветята ми! Дано Марти ги е поляла.

Елиът се засмя.

— Не може да ги е забравила. Добрата готвачка е и добра домакиня. Може и да ти е засадила някои подправки — да са ти под ръка.

— Ужасен си! — промълви тя и тутакси заспа.

Плановете за разходка с моторницата пропаднаха. Елиът се събуди около осем часа. Валеше дъжд като из ведро. Той седна в леглото, а Джордж излезе от банята, увита с една от големите му плажни хавлии, и се усмихна.

— Нищо, че ти боде брадата, няма да те изоставя.

Елиът прокара ръка по лицето си и не придърпа нагоре одеялото, което се беше съмкнало под кръста му.

— Защо си станала толкова рано?

— Сър, смятам да ви пригответя висококалорична закуска, защото не само сте важна личност, а и многоекси!

Той въздъхна, тъй като си спомни несполучливия ѝ опит да направи омлет.

— Но какво сте яли, преди да срещнете мен, мила госпожице?

— Не си ли спомняш хотдога и фъстъците на стадиона?

Елиът стана и се протегна. Беше му приятно, че тя го гледаше с възхищение.

— Елиът, искаш ли да се изкъпем заедно? По-рано не искаше...

— Нали вече взе душ?

— Не съм се сапунала.

— Ах, какво чудовище! — засмя се той и дръпна хавлиената ѝ кърпа.

Джордж изпища и се втурна към банята.

— Да те изкъпя ли? — попита тя и се притисна в него под душа.

— На твой риск, мила...

Джордж насапунаса ръцете си и бавно ги пълзна от гърдите към корема му.

— Да знаеш, че така ще свърши топлата вода — закани ѝ се Елиът.

Тя погали бедрата му и се притисна към слабините му.

— О, това надминава всякакви фантазии — прошепна Джордж в ухото му.

— Трябва да излезем, иначе ще се удавим — със съжаление каза той. Знаеше, че едва ли би останала доволна от тази поза.

Направиха си омлети чак на обяд.

— Холестеролът дали е достатъчен? — усмихна се Елиът.

— Аз ще хапна съвсем мъничко. До сряда трябва да отслабна.

— Какво?! Ребрата ти се четат!

— Знам. Ала по телевизията изглеждаш поне с пет килограма по-дебел.

— И откъде ще ги свалиш тези килограми? От големия си пръст ли?

— От големия си бюст. Знаеш ли, че нося специален сутиен, за да изглежда по-малък?

Той си намаза масло на филията и заяви възмутен:

— Не може да бъде!

— Сама съм си избрала тази професия и трябва да се подчинявам на правилата. Бен се шегува, че поне жена му няма да ревнува, ако съм и отпред толкова плоска, колкото и отзад.

— Седни и хапни нещо — нареди Елиът.

— Иди им обяснявай на тия от рекламата — продължи тя, сядайки на масата, — че отслабвам на всички други места, с

изключение на гърдите.

— Ти си съвършена такава, каквато си.

— А ти пък си пристрастен и не съдиш реално.

— Аз съм си един обикновен мъж и не те искам още по-слаба! —
той ѝ подаде филия с масло и мед. — Яж, че ще стане лошо.

Джордж се засмя и отхапа от филията, пресмятайки калорийте
наум.

В ранния следобед дъждът спря и двамата потичаха покрай Сийл
Рок. Когато се умориха, се излегнаха на одеялото, което Елиът бе взел.

— Искам да те попитам — подхвана тя, загледана в сивите вълни
на Тихия океан — за счетоводителя ти. Не съм доволна от моя. Даде
ми един глупав съвет да инвестирам в нефтените находища в Оклахома
и вече му нямам вяра.

— Аз съм стар мъж и не разбирам нищо от нефтени находища —
засмя се той.

— Видях няколко проспекта на бюрото ти. Сигурно имаш
представа...

— О, да не би да се боиш, че ще банкротирам...

Джордж се изчерви от смущение.

— Знаеш ли, всъщност на мен тук ми е силата. В училище ми
вървеше много по английски, биология и история. А преди три години,
когато вече печелех достатъчно, се захванах с разни сделки и на
фондовата борсова и резултатите бяха отлични. Проспектът за частна
собственост в Санта Барбара, който зърнах на бюрото ти, е доста
интересен. Искаш ли да проуча нещата?

Елиът я погледна учудено. Когато той беше на двайсет и три,
нямаше никаква представа от подобни проспекти и частни
собствености.

— Сигурно знаеш, че лекарите са невероятно наивни, когато
стava дума за инвестиции.

— Те си имат други задачи, нали така? Сигурно си бил отличник
по биология.

— Джордж, освен че името ти е шантаво, шантава си и ти!

Тя сви рамене.

— Всеки човек с качествата си. Аз няма да бъда модел цял
живот. Кой знае на какво ще приличам, когато стана на трийсет?

— Ще станеш „мадам“ в ранчото „Дивият мустанг“.

— А, не, защото те не правят секс! А от секса няма да се откажа.
Той се засмя и я прегърна.

— Хайде, „мадам“, целуни ме!

— Само ако ми разрешиш да разучава случая Санта Барбара.

— Джордж, проучвай каквото искаш — промълви Елиът,
долепил устните до устните ѝ.

— А теб мога ли да проучава?

— Може, може. Аз съм първи в списъка.

Тя долепи устните си в неговите и ги погали с език. Притисна бедро в слабините му и чак тогава той осъзна, че лежаха на обществения плаж.

— Ей! — скочи Елиът и лекичко я отблъсна. — Ставай, Джордж,
че ще те изнасиля на мокрия пясък.

— Къде отиваме?

— Вкъщи. В леглото. Къде другаде?

Тръгнаха към колата.

— Разкажи ми за Ню Йорк.

— До края на седмицата лицето ми ще наднича от всяка спирка на метрото. Една малка реклама, но отне ужасно много време.

— Разкажи ми повече, нищо не знам за работата ти.

— Ставане в шест без десет. Грим и обличане до шест и трийсет. Гримът трябва да подчертава тоалета и гримърът се кара със стилиста на дрехите дали сенките ми да са зелени или лилави. После обикновено сядам и чакам режисьора и техническия персонал да се разберат. При последните снимки конят не искаше да се подчинява, а и вала.

— А вечерите? — той усети нервната нотка в гласа си — добре,
че тя не яолови.

— Вечерите — купони. Усмивки, чаши с „Перие“, и така до средноощ. Добре поне, че е Дамиън.

— Кой е Дамиън?

— Мой добър приятел и собственик на известен нощен клуб.
Познавам го от доста години.

— Говориш сякаш си на петдесет.

— По-точно от четири години. Той ми помогна да вляза в обществото.

— Обаче не си спала с него.

Джордж се усмихна.

— Чаках теб. О, да не забравя, че разправих на Тод за теб. Не се чуди, ако позвъни някой ден на вратата ти и зададе куп чудати въпроси — какви са ти намеренията и разни такива.

— Джордж, на колко години е Дамиън?

— На трийсет. Защо?

— Ей така, просто питам... — всъщност я ревнуваше.

— Елиът, какво мислиш за брака?

— Необходим съюз. Може би... — разсеяно отвърна той, защото мислите му бяха заети с този Дамиън.

— Първият ти брак не беше ли щастлив?

— Беше много отдавна. Честно казано, почти нищо не си спомням. Все се карахме. Илейн беше доста емоционална. Не в лошия смисъл. Или поне сега вече мисля така. Тогава бях толкова уморен и ангажиран с професията си, че изобщо не исках да се карам с жена си. Постепенно се отчуждих. Престанах да се интересувам от мнението и от обносите й. Най-големият шок беше, когато ми каза, че е бременна. Стоях и я гледах, сащисан от отговорността, която трябваше да поема като баща. Когато дойдох на себе си, беше твърде късно. Вече беше направила аборт.

— О, жалко... — рече тя. Добре, че тази Илейн бе надалече.

— Не се държах като хората и не я обвинявам, че ме изостави.

— С други думи не си напълно против брака?

— Сегашният ми начин на живот ми харесва.

— Моят — също.

Джордж се усмихна и го хвана под ръка.

— Тогава какво да кажа на брат ти?

— Кажи му, че си най-привлекателният мъж в целия град, че сестра му те е преследвала и че най-сетне си се предал.

— Предадох се с теб под мен!

— А може би не се налага да разказваш такива детайли. Тод е особен. Както е плейбой, така очаква аз да бъда вечно целомъдрена.

— Няма да спорим за целомъдието ти... — а освен това си на двайсет и три, искаше да добави той, но премълча. Разликата в годините им бе голяма. Тя беше влюбена в него. И никога нямаше да го забрави. — Другата седмица е Денят на Благодарността. Няма да пътуваш, нали?

— Защо? Да не би колегите ти да организират парти?

Елиът кимна.

— Това е традиция за Дейвид и Дорис. Събират се всички лекари и съпругите им. И лекарките със съпрузите им.

— А ти... с кого ходиш на партито?

— Ами всеки път с различни жени, като изключим Айлийн. Ако не те заведа, знай, че мъжете ще ме линчуват.

— Коя е Айлийн?

— Айлийн е известна адвокатка. Готина е.

— Аха... — Джордж наведе пламналите си от ревност очи. — Ще ми бъде приятно да се срещна отново с Дейвид и Дорис. Ала преди това искам да направя нещо...

— Нещо, което, надявам се, не е скандално?

— О, не. Искам да дойда да видя тези лекари в естествената им среда. Само веднъж съм идвала в кабинета ти. Може ли утре да разгледам болницата?

— Може, разбира се.

На другия ден тя пристигна изискано гримирана, със сива рокля и сиви обувки на висок ток. Сякаш беше слязла от корицата на модно списание. Сигурно нарочно се беше издокарала така — искаше той да се гордее с нея. Елиът я покани в кабинета си.

— Нали помниш Лайза?

— Да — любезно кимна Джордж. — Здравейте.

— Госпожице Хатауей, доктор Малори ми каза, че днес ще дойдете в болницата. Всички ви очакват с нетърпение.

— Сигурно — намеси се Елиът. — Искаш ли да започнем от лабораторията?

Докато вървяха по коридора, всички я заглеждаха.

— Завеждащият доктор Бейнбридж прилича на Дядо Коледа, но инак е корава глава и съм убеден, че е доста наясно с имотите и акциите.

Стигнаха лабораторията и доктор Бейнбридж ги посрещна радушно. Той я запозна с персонала и със специализантите. Апаратите бяха сложни и неразбираеми за нея. Обаче тя се държеше мило и задаваше въпроси за радост на ентузиазирания завеждащ.

— А това е КТ — отделението по компютъризирана томография. Апаратът вижда определен слой от обекта. Благодарение на този метод рентгенологията стана още по-важна. Ето и доктор Доул...

Докато Джордж разговаряше с доктор Доул, Елиът установи, че тя е чудесен събеседник. В нейна компания всички се чувстваха важни, а нещата, които казваха, сякаш бяха велики открития. В ангиографията се натъкнаха на доктор Ранди Хансен.

— Джордж! — възклика Ранди и стана. — Какво правиш тук? — той погледна доктор Малори и прегълътна.

— Разглеждам. Елиът ми каза, че ангиографията прилича много на хирургията. Доста се оперирало...

— Аз все още не оперирам често. Доктор Кърлоу, доктор Уольс и доктор Принс са най-добрите на Източното крайбрежие.

В отделението беше само доктор Кърлоу — висок, трийсетинагодишен мъж с къса къдрава черна коса и черни очи. Той стисна ръката на Джордж и произнесе с равен глас:

— Ранди постъга. Ние всъщност сме най-добрите и на двете крайбрежия.

Елиът се засмя.

— Доктори със самочувствие, а Джордж? Как е съпругата ти, Боб?

— Много бременна — отговори доктор Кърлоу. — Искате ли да видите някоя от нашите процедури? — обърна се той към Джордж.

— Щом е като хирургията, значи ще има кръв, така ли?

— Само за малко цвят.

— Тогава — без мен — засмя се тя.

Тръгнаха по коридора към кабинета на Елиът и Джордж забеляза:

— Доктор Кърлоу има особено чувство за хумор.

— А да ги видиш тримата заедно — истински цирк!

Чак след няколко часа Елиът си даде сметка, че по време на обиколката всички шефове и повечето лекари бяха по местата си. Това беше съвсем необичайно. Той се усмихна. Сигурно Лайза ги беше предупредила, че доктор Малори е поканил много важна гостенка.

— Беше изключително приятно — рече Джордж вечерта. — Всички бяха толкова мили и естествени и не си придаваха никакви

важности. Благодаря, Елиът. Смятай се за поканен на следващите ми снимки.

Той я погледна с усмивка и си каза, че тя изобщо не предполагаше с какво любопитство бе очаквано посещението ѝ в болницата.

ГЛАВА ОСМА

Елиът дръпна чекмеджето, за да си вземе чорапи и се усмихна, защото видя до бельото си и чифт бикини на Джордж. Любимите й три четвърти чорапи бяха сгънати до неговите чорапи от жената, която се грижеше за домакинството му. Червени, бели и сини, на райета.

Тази вечер тя бе като че ли по-красива отвсякога — с дълга черна плисирана пола и копринена блуза с дантела във викториански стил. Косата ѝ бе вдигната, само малки къдрички се виеха и спускаха около лицето и над врата ѝ.

— С три четвърти или с дълги чорапи си?

— На тържествени случаи съм винаги с дълги чорапи — засмя се Джордж. — Докторе, тази вечер сте прекрасен! — тя му хвърли един от премрежените си недвусмислени погледи и той побърза да я наметне с кожената пелерина и да я поведе към колата.

— Да знаеш, че ще падне голямо ядене. Дорис винаги се престарава за Деня на благодарността.

— Тогава ще похапнем! Отслабнах с килограм и половина, така че мога да кача към кило.

Елиът протегна ръка и погали гърдите ѝ.

— Слава богу, същите са си!

— Елиът — подхвана Джордж с весел глас, — а когато мъжете отслабват, те отслабват ли... там? — тя пълзна ръка към слабините му.

— Не. Ако обичаш, не си дръж там ръката и смени темата, за да не провалим вечерята, чу ли?

Джордж заговори за собствеността, предлагана в Санта Барбара. Наистина разбираше от такива неща и той я слушаше с възхищение — модел и магьосник от Уол Стрийт!

Дейвид и Дорис живееха в богаташкия квартал Сейнт Франсиз Уд. Всички къщи бяха с големи дворове. Домът на Дейвид и Дорис бе целият осветен.

— Нали ще ми направиш от моя коктейл — вино с газирана вода?

— Естествено, мила. Капка вино в голяма чаша с вода.

— И малко лимон.

Елиът тъкмо я целуваше по носа, когато Дорис отвори вратата.

— Закъснявате! — засмя се тя. — Джордж, изглеждаш страхотно. Влизайте, заповядайте!

Къщата бе обзаведена със старинни американски мебели.

— О! — възклика Джордж. — Плетени килимчета „Камбел“! И прекрасните лампи „Адамс“? Дорис, у вас е толкова уютно!

— Благодаря ти. Това е любимият ни стил. Сега ще извикам Дейвид.

— Джордж, откъде знаеш за килимчетата „Камбел“ и за лампите „Адамс“? — учуди се Елиът.

— Всъщност си измислих имената. Доскоро не знаех и някои други неща, но...

— За какво намекваш — мен ли имаш предвид, или по-точноекса?

Тя го стисна за ръката.

— Как да ти кажа — и двете...

— Ето я прочутата дама — усмихна се Дейвид.

— Даваха те по телевизията преди два часа! Обещах на Дорис да й купя парфюма, който рекламираш.

— Не се налага да стигаш до такива крайности — засмя се Джордж. — Макар че парфюмът не е лош.

— Ако Дорис не е сготвила хубава вечеря, ще гледам с децата телевизия, за да те видя — заяви Елиът.

Джордж изведнъж помоли съвсем сериозно:

— Дейвид, не казвай и на другите. Не искам да привличам вниманието върху себе си.

— Добре, няма. Съжалявам, че миналата седмица не се видяхме в болницата. Защо не я доведе при мен, Елиът?

— Показах й само рентгенологията.

— А откъде знаеш, че съм била в болницата? — попита Джордж. Елиът въздъхна, а Дейвид се засмя и обясни:

— Всички знаеха, че ще дойдеш. Моите специализанти не спират да говорят за теб.

— Дейвид — прекъсна го Елиът, — ти ли ще запознаеш Джордж с гостите, или аз?

След петнайсетина минути Елиът стоеше до камината с гинеколога доктор Пол Ериксън. Пол беше много остроумен. Той се усмихна:

— Е, Елиът, сега разбираш защо съм си избрал тази специалност, нали? — докторът гледаше към Джордж, която се смееше, заобиколена от гостите, и участваше в оживения разговор. — Прекрасно момиче! Ех, защо не съм петнайсет години по-млад и ерген!

— Колкото за годините, мисля същото и за себе си — отвърна Елиът и отпи голяма глътка уиски.

— О, какво говориш! Та ти си още младо петле! Ето я и Айлийн, този път с Алекс Еймъри...

— Масата е готова, Пол. Хайде, ела, докато не са те извикали за някое раждане.

— Възрастта си има своите привилегии, Елиът. Само тройка близнаци е в състояние да ми прекъсне вечерята.

Елиът се запъти към Айлийн. Не я беше виждал от миналото лято.

— Здравей! — кимна той. — Изглеждаш чудесно.

Айлийн протегна ръка.

— Липсваше ми, Елиът.

— Не сме се виждали отдавна. Къде се запозна с доктор Еймъри?

— Бях адвокатка на бракоразводното му дело. Ти какси?

— Горе-долу. Всичко е постарому.

— Май не е точно така — вдигна вежди тя и погледна към Джордж.

В този миг Дейвид обяви:

— Вечерята е сервирана. Всички да заповядат!

Ето как пуйката ме спаси, рече си Елиът с усмивка. В хола имаше няколко маси и трийсетината гости се обслужваха сами.

— Елиът, този сос не ти ли прилича на „моя“ сос — попита Джордж между две хапки.

— Не може да бъде, той е типичен само за мексиканската кухня. Но да видим онова там кашкавал ли е, или сирене?

Айлийн усети как я обзема ревност. Тя се обърна към Маги Смит:

— Елиът май го хвана критическата възраст. Като гледам момиченцето, което е с него...

— Айлийн, опита ли салатата от дреболии? Чудесна е. Алекс току-що ми разправи за стипендията, която са му дали. Много интересно, много интересно... — смени темата Маги.

След вечеря Елиът седеше и се чудеше защо ли изобщо се бе поколебал дали да вземе Джордж на Деня на благодарността. Тя беше най-младата и ето че се бе озовала в компанията на лекарските семейства, повечето на трийсетина и четирийсетина години. Дали пък подсъзнателно не я бе довел като на един вид изпит? В момента госпожа Кранц разказваше за двете си деца и за недоразуменията между тях. Джордж я слушаше внимателно. Доктор Албърт Кранц спомена, че Джордж е позната отнякъде и тя веднага отклика:

— Защото рекламирам парфюми и гримове, затова!

Госпожа Кранц сякаш онемя. Елиът реши да се намеси.

— Джордж, искаш ли още малко вино?

— Аз сама ще си направя от моя коктейл — усмихна се тя. Извини се на семейство Кранц и тихо пощушна: — Благодаря ти, че ме спаси.

— Справяш се чудесно, мила. Няма как, нали си известна, хората те отрұпват с въпроси.

— Какво да се прави... — въздъхна Джордж.

— Не ти ли харесва да си център на вниманието?

— Не. Не съм си чак толкова интересна. Предпочитам да не говоря само за себе си.

— Знаеш ли, гледам те и се питам — истинска ли си?

Елиът слушаше Доналд Харли, колегата си рентгенолог, доста шумен и приказлив, когато забеляза, че Айлийн се приближава към Джордж. Той веднага понечи да й се притече на помощ, ала Дорис го спря.

— Остави, Елиът. Тя сама ще се справи. Знае ли за Айлийн?

— Споменавал съм й.

Айлийн беше изпила четири чаши вино, обаче адвокатският ѝ ум сечеше като бръснач.

— Значи вие сте модел, така ли? — подхвана тя с възможно най-изискания тон.

Джордж я погледна дружелюбно и кимна.

— Аз съм Айлийн Ребърн. Не се познаваме, нали?

Джордж продължи да се усмихва.

— Чух, че сте известна адвокатка. Отдавна ли сте в Сан Франциско?

— Да. Отдавна. А вие отдавна ли сте модел?

— Откакто станах на осемнайсет.

— За съжаление това не е трайна професия. Красотата бързо увяхва, нали?

— Така е. Не е много честно, но... Дамите в нашата професия трябва да са перфектни, ще рече — съвсем млади, докато мъжете може да са и на четирийсет. При тях е важна мъжествеността. А за жените е важна само младостта. Ако започвах сега, никой нямаше да ми обърне внимание. Повечето модели започват на осемнайсет, дори по-млади.

— Би било разумно да мислите и за бъдещето. Един заможен съпруг би разрешил много проблеми в бъдеще, нали?

Извадихме шпагите, каза си Джордж и заяви:

— Госпожице Ребърн, моделите работят много, наистина много.

Айлийн сви рамене.

— Сигурно. Обаче е необходимо да имат най-вече едно красиво лице и толкова.

— По-скоро интересно лице. И фотогенично. Вие например не сте фотогенична.

— Аз не съм глупава блондинка, госпожице Хатауей.

— Айлийн — намеси се Елиът, — виждам, че се запозна с Джордж. Разказа ли й за онова дело против тръстовете?

От къде на къде я питаше за това, зачуди се Айлийн. Умът ѝ беше малко размътен от виното. В този миг се приближи и доктор Еймъри и попита зад гърба на Елиът:

— Наистина, какво стана с онова дело?

— Докторе — пошепна Джордж на Елиът след няколко минути, — тя е много симпатична, ама ужасно те ревнува.

— Не, не вярвам.

— Жалко за нея. Добра адвокатка е, нали?

— Една от най-добрите. Сигурна ли си, че не си глупава? Защото си руса...

Джордж му хвърли убийствен поглед. Виолетовите ѝ очи искряха.

— Знаеш ли, изльгах те, всъщност съм с три четвърти чорапи.

— Под тази рокля?

— Да. Онези черните, на оранжевите точки.

— О, не мога да се владея. Тръгваме си веднага!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Елиът винаги и с удоволствие прекарваше Коледа в Кънетикът с родителите си, сестра си, съпруга й и трите им деца. Той гледаше през прозореца към снежния двор с чувството, че тази година всичко ще е по-различно. Джордж беше чак в Англия, правеха някаква реклама в средновековен замък в Уоруикшър. Липсваше му и този факт ще го плашише. Елиът се усмихна, загледан в двамата си племенници, които се боричкаха край снежния човек.

Погледна скъпия часовник, който тя му бе подарила за Коледа. На вътрешната страна бяха гравирани думите: „На единствения мъж в Сан Франциско.“ Неговият подарък беше дузина плетени три четвърти чорапи — всеки чифт с различни смешни шарки. Спомни си последната им нощ, преди Джордж да замине, стройните ѝ крака в пухкави розови три четвърти чорапи на черни звездички, обгърнали бедрата му. През тази нощ той се съгласи да прекара в началото на февруари една седмица със семейството ѝ на ски в Аспен.

— Всяка година се събираме по едно и също време в Аспен. Пада голямо веселие — племенниците и племенничките ми са една малка лудница! Пет на брой — най-големият е само на седем години!

Елиът съзнаваше, че не бива да се среща със семейството ѝ. Той беше на трийсет и осем, тя — на двайсет и три. И това не можеше да се промени. На нея ѝ трябваше някой млад мъж, на нейните години, от нейното поколение. Вече беше доста известна. Предстоеше ѝ хубав живот и Елиът нямаше право да ѝ пречи, като се оженеше за нея. Нямаше да е честно... През тази седмица в Аспен трябваше да проведат сериозен разговор. Всеки месец Джордж отсъстваше около две седмици и когато се завръщаше, той сякаш отново заживяваше — толкова самотен бе без нея. Колкото и да беше egoистично, Елиът я искаше непрекъснато до себе си.

След посещението в болницата тя го покани на снимки в Монтьрей. Той ѝ вярваше, че работи много, и все пак си представяше, че само се разхожда насам-натам с елегантни дрехи, миришайки с

усмивка различни парфюми. На снимките, на които го покани, цял следобед десетина професионалисти по рекламата тичаха по кея на Монтърей, Джордж седеше търпеливо, докато оправяха грима, косата и дрехите ѝ, и постепенно умората ѝ проличаваше все повече и повече, но тя не се оплакваше. Ослепителната усмивка не слизаше от лицето ѝ. И Джордж като всички около нея беше професионалистка. На връщане тя заспа от умора в колата и се събуди чак в Сан Франциско.

Елиът отвори прозореца и извика:

— Хайде, Джеф, престани! Страфидите са за очи на снежния човек, не ги пъхай в очите на Марк!

В хола миришеше на бор от камината. Госпожа Малори пиеше кафе, а дъщеря ѝ не спираше да бърбори.

— Той се е променил, мамо, сигурно си забелязала. Татко снощи дори го би на шах — това никога не е било. И ако питаш мен, причината е някоя жена. Брат ми е влюбен!

— Мила Линди — спокойно отвърна майка ѝ, — Елиът се разведе преди седем години. Имаше достатъчно време да си намери жена. Но него като че ли това не го интересува.

— Тогава как си обясняваш разсеяността му? Уж внимава в разговора, играе с децата, както винаги, ала умът му е някъде другаде. Видя ли новия му часовник? Когато поисках да го разгледам, той ужасно се смущи.

— И не ти го даде, нали? На мен също отказа да го даде.

— Говорим за вълка, ето го и него! — засмя се Линди, защото в същия миг Елиът влезе в хола.

— Мама има доста умислен вид. Линди, какво си ѝ разказала пак?

— Говорехме за теб.

— Елиът, искаш ли кафе?

— Не, мамо, благодаря. Ще отида да спася Марк от шегичките на Джеф.

— Дай ми часовника си. Ще вземеш да го загубиш в този сняг!

— Линди, съжалявам, че не си на пет години, та да ти дам да разбереш!

След като довърши снежния човек заедно с племенниците си, той си каза, че всъщност Линди не беше злопаметна. Защото като бяха

деца, неведнъж и дваж я беше ступвал, когато се бе опитвала да го дразни.

След Англия Джордж се отби да види родителите си в Мичиган. Елиът се чувстваше ужасно самотен. Чакаше я да се върне, но тогава трябваше да проведе важния разговор! Ще настоява да излиза с мъже на нейната възраст. И всичко вероятно щеше да свърши за месец или два... Мисълта, че друг може да я целува, му причиняваше остра болка, а когато най-сетне Джордж пристигна той бързо забрави за неизбежния разговор.

Елиът се сепна и се събуди. Сънуващо, че кара червено ламборгини в Италия, ала нещо го накара да се събуди. Джордж не беше в леглото. Часовникът показваше три часа. Той стана и отиде до банята. Нямаше я и там. Светна лампата. Хавлията му я нямаше.

— Джордж?

Никой не отговори.

Обзе го паника. Бързо слезе долу, като по пътя палеше лампите.

В трапезарията чу тихо охкане. Влезе в кухнята и запали лампата. Сърцето му се сви, защото в този миг я видя на пода — лежеше свита до хладилника и охкаше.

— Джордж!

Тя го погледна — лицето ѝ бе бледо и сгърчено от болка. Краката ѝ бяха свити до брадичката и опрени в хладилника.

— Какво има? — Елиът коленичи до нея. — Какво те боли? — бързо разгърна хавлията. Дали не беше апендицит? Сложи ръка на корема ѝ. Тя седна, като едва си поемаше дъх. — Къде те боли? Покажи ми!

На Джордж ѝ беше трудно да говори. Идеше ѝ да закрещи от болка.

— Този път няма да ми мине. Преди ми минаваше, но сега...

— Покажи ми къде е болката? Тук ли? — ръката му опипваше корема ѝ.

— Не, ето там. Винаги е на едно и също място.

— Покажи ми точно къде.

Пръстите ѝ внимателно посочиха мястото. Той натисна и рязко отмести пръстите си. Вероятно я болеше яичникът.

— Кога се появява тази болка?

— Винаги по едно и също време. През последните два месеца. Тогава ме боля няколко часа, ала сега болката е нетърпима.

Тя се присви от поредния пристъп.

Елиът я загърна с хавлията и нареди:

— Не мърдай! Обличам се и отиваме в болницата.

След пет минути се върна, вдигна я внимателно и я понесе към колата. За пръв път в живота си беше толкова уплашен.

— Бързо ще стигнем, мила — успокои я той. — Няколко минути и сме в болницата.

Улиците бяха пусты и след дванайсет минути те пристигнаха в болницата. Елиът паркира пред спешното отделение и я понесе на ръце. Джордж изохка и се сви от болка. Сестрата го погледна въпросително.

— Доктор Малори — представи се той. — Случаят е спешен.

Влязоха в един от гинекологичните кабинети и Елиът се обърна към сестрата:

— Обичайните кръвни изследвания, урина, включете система, обадете се да дойде специалист с ултразвук и ми дайте слушалка — после добави: — Донесете десет милиграма морфинов сулфат.

Той все още държеше Джордж на ръце. Знаеше, че не трябва да ѝ дава лекарства, докато не се установи каква точно е причината за силната болка, но се измъчваше да я гледа как страда.

— Още няколко минути само. И няма да те боли.

Облече ѝ нощница и ѝ премери кръвното. Сестрата бързо се върна.

— Не мърдай, Джордж, ще те боцна съвсем лекичко.

Тя дори не усети иглата във вената.

— Занесете кръвта за изследване — обърна се Елиът към сестрата.

Вдигна нощницата и опира корема ѝ. Джордж изохка. Дозата морфин, която ѝ даде, бе толкова голяма, че сигурно щеше да я приспи.

— Хайде, дишай дълбоко. Още съвсем малко и няма да усещаш болка — залюля я той в прегръдките си. След минута попита: — Намаля ли болката?

Тя кимна. Вече не беше така напрегната.

— Боли ли те още?

— Болката не е изчезнала, ала сякаш е някъде далеч. Спи ми се...

— Джордж притвори очи и добави: — Извинявай, че те притесних. Извинявай.

— Не ставай смешна.

В следващия миг тя вече спеше. Елиът се загледа в разрошената ѝ коса и в спокойното ѝ красиво лице. Целуна я по устните и извика сестрата. Написа сам картона. След малко дойде и лекарят с ултразвука. Тогава се обади на Дейвид. Чак след като набра номера, се сети, че всъщност неин гинеколог беше Маги.

Дорис вдигна телефона на четвъртото позвъняване и каза със сънлив глас:

— Ало?

— Дорис, Елиът е. Извинявай, че се обаждам толкова рано, обаче трябва да говоря с Дейвид.

— Кажи, Елиът, какво е станало? — грабна слушалката Дейвид.

— Джордж има силни болки в долната дясна част на корема. Случва ѝ се три месеца подред. Според мен не е апендицит. Вероятно става дума за ендометриоза. Не трябваше да го правя, но толкова я болеше, че ѝ бих венозно морфин.

— След половин час ще бъда в болницата — отсече Дейвид и затвори телефона.

Когато влезе в кабинета, Елиът гледаше снимките от ултразвука и веднага му показва изследванията и снимките.

— Успокой се, Елиът. Дотук си направил всичко, което е трябвало да се направи. Ще я прегледам и ще видим.

— Толкова се уплаших — усмихна се Елиът.

— Нормално — кимна Дейвид. После си сложи ръкавици и започна внимателно да я преглежда.

— Е? — нетърпеливо попита Елиът, който държеше отпуснатата ѝ ръка.

— Дай ми поне една минута — погледна го Дейвид.

В този миг Джордж промърмори нещо в унес.

— Шшт — прошепна Елиът, — всичко е наред. Спи, Джордж.

Тя беше полуунесена и с мъка държеше очите си отворени. Но искаше да му каже нещо много важно.

— Елиът, не беше така, повярвай ми...

— Знам, мила, знам.

— Не те избрах да бъдеш първият заради някакви там неважни неща...

Дейвид погледна учудено Елиът, ала той не му обърна внимание.

— Знам, знам — тихичко рече той, навел глава към нея. Чудеше се как да я накара да замълчи.

— Влюбих се в теб още на волейболното игрище, в мига, в който забих топката в корема ти. Хареса ми чувството ти за хумор... — виждаше го като през мъгла. Усети, че се навежда да я погали и надигна глава, за да го целуне.

— Добре, мила, добре. Хайде сега, опитай да поспиш — целуна я лекичко Елиът, Джордж се усмихна и заспа.

Джордж чуваше гласове. Далечни и неясни гласове. Премигна и отвори очи. Разбра къде е и зачака да почувства болката. Но болка нямаше. Видя Елиът и доктор Торнън да говорят тихо до леглото.

— Здравейте — рече тя.

Елиът я погледна и бръчката на челото му тутакси изчезна.

— Здравей... — той се приближи и взе ръката ѝ. — Как си?

— Не ме изльга. Вече не ме боли.

— Не трябва да те боли... — Дейвид също се приближи. — След слонската доза, която Елиът ти е дал. Сега ще извикам Маргарет. В суматохата Елиът забравил, че тя е твоят гинеколог.

— Какво ми е?

Дейвид долови тревогата в гласа ѝ.

— Нищо сериозно. Ще ти обясня... — той взе лист хартия и химикалка и нарисува яйчниците. — На десния яйчник имаш киста. Затова си изпитвала силни болки три месеца подред. Кистата расте и причинява все по-нетърпими болки. Налага се да я махнем. Другият яйчник ще остане непокътнат.

— Дейвид познава един много добър хирург в Лос Анджелис — намеси се Елиът. — Ще го извикаме при първа възможност.

— Кистата не е злокачествена, нали?

— Не. Но може да се спука и тогава вече е опасно. Трябва да я махнем до края на месеца.

— Операцията не е много тежка — обади се Дейвид. — Но е деликатна. Затова искам Норман Грийнбърг да те оперира. Той е най-добрият по кистите.

— А защо не ме оперира Маги или ти, Дейвид?

— Защото Норман е номер едно за този вид операции.

Елиът се усмихна:

— Тялото ти е твърде ценно. Затова — никакви рискове! Ще се обадим на Дейвид след няколко часа — сега е много рано. Надявам се утре вечер да пристигне и да те оперира в понеделник.

— Нали каза, че трябва да ме оперират до края на месеца? Значи няма защо толкова да бързаме.

— Джордж, време за губене няма. Знаеш ли как ме уплаши? Колкото по-бързо те оперира, толкова по-добре.

— Да, ама като не мога... Забрави ли, че утре заминавам за Мексико Сити?

— Забрави за Мексико!

— Връщам се в петък и тогава заминавам за една седмица в Аспен.

Елиът въздъхна възмутен.

— Само две седмици, Елиът! Ала и двете са много важни за мен. Дейвид, колко време ще ми трябва, за да се възстановя?

— На третата седмица след излизането от болницата ще можеш да играеш волейбол. Една седмица обаче ще трябва да лежиш.

— Дейвид, не може ли доктор Грийнбърг да дойде след две седмици?

Дейвид кимна.

— Като разбере каква пациентка сме му приготвили, сигурно веднага ще долети.

— Мога ли вече да се прибера?

Дейвид прокара ръка по наболата си брада и отвърна:

— Днес би трябвало да останеш в болницата, но щом ще бъдеш с Елиът — пускам те. Елиът, имаш вид на умрял! Шест сутринта е и е събота. Ще се обадя на Маги да й кажа за случая. И не се притеснявай, чу ли?

— Няма — усмихна се Джордж. — Ала моля те, успокой Елиът!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Джордж разбираше, че Елиът не одобрява решението й, но друг изход нямаше. Ако се налагаше спешно да я оперират, веднага щеше да се обади на Бен и щяха да отложат пътуването. Ала операцията не беше спешна. Тя седеше на леглото и чакаше Елиът да довърши листа за изписване. Все едно, че съм в затвор и ме пускат в двуседмична отпуска, мислеше си Джордж.

— Хайде, пиленце — подкани я Елиът с плътния глас на Хъмфри Богарт, — готово ли си за отлитане?

Тя му се усмихна. Прилича на ученичка, помисли си той — косата ѝ беше разрошена, а очите — радостни.

— О, да, съкровище! — Джордж се опита да имитира Мей Уест.

— Дали ще се намери някаква дрешка за мен?

— Моята хавлия и бикините ти — с тях дойде.

— А къде е шапката ми с перо?

Елиът понечи да се пошегува, но се отказа. Прегърна я.

— Да знаеш само колко много ме уплаши!

— Аз също се уплаших. Благодаря ти, Елиът.

Тя вдигна лице към него, той се наведе и я целуна.

— Хайде, мила, прибираме се. Взех ти чифт три четвърти чорапи — само за специални случаи.

— Като този ли?

— Да. Розови пантери на лилав фон!

Джордж избухна в смях.

— О, Боже, а аз те мислех за голям и разумен!

— Сигурно никога няма да порасна.

Елиът ѝ помогна да съблече болничната нощница. На вратата стоеше сестрата.

— Да? — попита той с равен глас.

— Дойдох да помогна на госпожица Хатауей...

Джордж щеше да прихне всеки момент. Елиът видя усмивката на лицето ѝ и тихо пошузна:

— Само да си се разсмяла! Няма и да видиш хубавите чорапки!
Да, благодаря ви, сестро. Джордж, ще се върна след няколко минути.

— Рано е и няма много хора — поясни сестрата, докато държеше хавлията на Джордж. Погледна босите й крака и добави: — Ще седнете на количка, така че няма значение.

— Пък и болничният под блести от чистота.

— Няма как, така трябва. Вие... сте модел, нали?

— Да. Дано някой не ме види в този вид, че ще ме уволнят.

— О, не вярвам. Отдавна ли познавате доктор Малори?

— С баща й сме първи приятели — дочу се неговият глас от прага. — Благодаря ви. Джордж, готова ли си?

— Трябва ли да седна в тази количка?

— Да.

— Смяташ ли, че е разумно ти да ме буташ? Ще има да приказват...

— За съжаление нощната сестра е голяма клюкарка и сигурно вече всички са научили, че съм те докарал в три часа сутринта, загърната само в моята хавлия.

— Забравяш бикините ми!

— Тихо, ще те чуят!

— Значи си компрометиран веднъж завинаги?

— Да. И ще ме арестуват за блудство с деца.

— Ти само почакай да си сложа новите чорапки и малко червило...

Той се засмя, но въпреки това усети, че тревогата все още го държеше в плен. Тя долови неспокойството му и прошепна:

— Всичко ще бъде наред. Връщаме се от Аспен и лягам под ножа.

Спаха чак до следобед. Елиът почти не проговори, докато вечеряха.

— Защо си такъв умислен? — попита го Джордж.

— Да не забравиш да ми дадеш адреса си в Мексико. И ако не се почувствуваш добре, веднага ми се обади, чу ли? Веднага!

— Тъй вярно, сър! — вдигна ръка за почетст тя.

— Искам да знам защо не ми каза, когато те заболя за пръв път?

— Мислех си, че ако не обръщам внимание на болката, просто ще си отшуми. Първия път така и стана.

— А снощи защо не ме събуди?

Джордж взе листо маруля, помълча и промълви:

— Мислех, че ще ми мине. Не съм свикнала на болки и просто не можех да повярвам, че това се случва на мен. Елиът, от какво се образуват тези кисти?

— Никой не знае със сигурност. Понякога се появяват отново и отново.

— Ала все нещо трябва да причинява растежа им?

— Може би... многоекс за твърде кратко време!

— Сериозно! — учуди се тя, защото не видя закачливите пламъчета в очите му. Само след миг ги съзря и се взъмнути: — Ужасен си, Елиът! Е, поне вече не си толкова умислен, колкото беше.

Той се засмя и отиде да направи кафе. Когато се върна, Джордж на свой ред бе доста мълчалива.

— Какво има, мила?

Хвана ръката ѝ.

— Много ли ще боли?

— Ще боли. Но не чак толкова, колкото те боля снощи. Няколко дни след операцията ще бъдеш вече добре, а около една седмица ще се чувствуваш отпаднала и ще имаш още малко болки.

Тя се усмихна. Не искаше да споделя колко много се страхува. Боледуваше рядко и мисълта, че ще ѝ режат корема, я изпълваше с ужасен страх. Не искаше да занимава Елиът с опасенията си и затова смени темата:

— Нали щеше да ме учиш как да правя кафе като теб?

— Не знам дали ще успея да те науча. Защото тук е необходима и доста интуиция — нали знаеш, прословутата мъжка интуиция в готварството! Затова най-добрите готвачи са мъже.

— Ами Марти? Ти хареса нейните ястия.

— Е, да, наистина.

— Елиът, твърде интелигентен си, за да защитаваш качествата на мъжете. Ако искаш да видиш един истински талант, предлагам да пуснем телевизора — може да ме дават!

— Ох, горкият аз, не само че трябва да гледам телевизия, ами и рекламите!

След около час пуснаха рекламата, която беше снимала в Англия. Боса и облечена в ефирна бяла рокля, тя яздеше бяла кобила. В дъното

се виждаше средновековният замък. Изведнъж от замъка изскочи мъж на черен жребец. За да ѝ контрастира, той беше мургав и целият в черно. Жребецът се приближи към кобилата и близна врата ѝ. Мъжът грабна Джордж и я сложи на седлото пред себе си.

— Голяма фантасмагория — обади се Джордж. — На Ерик му трябващо много време, за да се справи. За пръв път се качваше на кон. Сега ще ме целуне по врата. Ужасно мокри устни! Той е англичанин.

Елиът, който бе обзет от ревност, изведнъж се засмя:

— Това обяснява всичко, така ли?

— Единственият начин да го изтърпя беше, като си налагах да мисля само за теб. Знаеш ли — тя плъзна ръка под пулвера му, — все се каня да те питам защо жените, които обичатекса, ги смятат за лекомислени, а на мъжете е позволено да ги сменят всяка нощ и в това няма нищо нередно?

— Ти мислиш така.

— Доктор Малори, когато се запознахме, ти реши, че аз се забавлявам с много мъже и това те отблъсна. Така ли беше?

— Помислих, че това ти е професията. Има огромна разлика... — той я вдигна, сложи я в ската си и я целуна по шията. — Помислих си, че няма да мога да ти платя...

— Ама че си лъжец! Изобщо не говориш сериозно!

— Е, добре, шегувам се! — целуна я и добави: — Аз, Джордж, съм обикновен мъж. Не мога да мисля за няколко неща наведнъж. А само за едно...

Елиът погали гърдите ѝ, после плъзна ръка към корема ѝ. Не, не бива да го разочаровам, каза си Джордж, която осъзнаваше, че е някак скована поради страха от предстоящата операция. Притисна се в него.

— Мила, кажи ми, ако не искаш. С мен не бива никога да се преструваш.

— Извинявай — прошепна тя.

— Защо се извиняваш? Изпитваш страх, знам, и аз не те обвинявам.

— Накарай ме да забравя за страха. Поне за малко.

— Ако и ти ме накараш да забравя за него.

— Четох в една книга, че последният съвършен мъж живял в дванайсети век. Ти откъде се взе тогава?

Той се засмя.

— Чакай да се скараме, тогава ще се чудиш наистина откъде съм се взел.

— Не мисля, че това ще се случи скоро... — Джордж стана и го поведе към спалнята.

Когато тя заспа, Елиът я притисна в прегръдките си и си призна — обичаше я. Онова, което го плашеше, бе, че несъмнено и Джордж изпитваше подобни чувства към него. А той съвсем не беше съвършен, знаеше го. Реши да изчака операцията й. И тогава да говори с нея. За бъдещето. За нейното бъдеще. Съзнаваше, че постъпва така от страх, но нищо не можеше да направи.

Елиът седеше в болничното кафене на една маса с Маги Смит. Опита сандвича с месо, намръщи се и го оставил на картонената чиния.

— Маги, одобряваш ли избора на Дейвид? Какво ще кажеш за Грийнбърг?

— Поканил си ме на обяд, за да замажеш положението, а? Елиът, Джордж предпочита лекарките и кой знае колко се е ядосала, когато си извикал Дейвид.

— Тя беше толкова зле, че изобщо не реагира. Според мен предпочита лекарките, за да забогатяват те, а не лекарите! Хайде, кажи ми какво мислиш за Грийнбърг?

— Е, добре, вече не ти се сърдя. Грийнбърг е най-добрият. Ще ѝ остави съвсем тъничък белег. Джордж ще иска ли да му асистирам?

— Сигурен съм.

Маргарет набоде пържено картофче на вилицата си и попита:

— Кога ще се жените?

— Няма да се женим.

— От ледения ти тон личи, че искаш да ми кажеш: „Това не е твоя работа.“

— Нещо такова — усмихна се той. — Моля те поговори с Грийнбърг преди операцията. Джордж е твоя пациентка.

— Добре. Ще поговоря.

Маргарет стана от масата.

— Чувам, че ще ходите на ски. Гледай да не си счупи крака, защото това ще усложни нещата.

— Тя твърди, че е царица на ските. По-скоро аз ще се върна гипсиран.

— Тогава Джордж ще те гледа. А аз ще ви дам „Кама Сутра“ — да си я разучавате.

— Много съм ти задължен!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Джордж влезе в кабинета му — имаше чудесен тен и беше облечена в елегантен бял костюм. Носеше огромни слънчеви очила със синкав отблъсък и светлосиня шапка, нахлупена над челото.

— Инкогнито ли сте, госпожо? — стана Елиът от бюрото си.

Тя го прегърна и се засмя.

— Ами в самолета за Мексико се зачетох в една книга и там пишеше, че ако иска да задържи мъжа, жената трябва да е загадъчна.

Той не отвърна на закачката и сериозно попита:

— Добре ли беше?

— Нали обещах! Чувствах се чудесно.

Елиът забеляза, че Лайза стоеше на прага на кабинета му.

— Лайза, благодаря ти, че покани госпожица Хатауей.

— Ами нали знаете каква е. Като видя вратата ви затворена, реши, че сте потънали в разрешаване на проблемите на човечеството и понечи да си тръгне.

— Но не успях — усмихна се Джордж.

— Нямаше начин! Доктор Малори, да отложа ли срещата ви с доктор Хауъл?

— Ох, бях забравил...

— Елиът, аз ще се прибера, ще се преоблеча в подходящ тоалет за ски и ще пийна вино с газирана вода. Ще избръша и ските ти, че сигурно са потънали в прах. Да не станеш за смях!

— Благодаря.

Когато тя излезе от кабинета, Лайза попита:

— Знае ли, че сте шампион от състезанията в Кънетикът?

— Не. Искам да я изненадам — засмя се Елиът.

За негово учудване тоалетът за ски представляваше тънка надиплена черна рокля. Той вдигна вежди и попита:

— Това да не е десета точка от книгата със съвети за загадъчната жена?

— Съвсем не. Удобно ми е с тази рокля и затова съм с нея.

— Благодаря ти за ските, Джордж.

Тя го последва в спалнята и седна, за да го изчака да се преоблече. Елиът се обърна с гръб, докато сваляше панталона си.

— Моля те, не ме гледай така. Както е тръгнало, ще изпуснем полета.

— Сега нямаме време — въздъхна Джордж.

Той обу кадифените си тъмнокафяви панталони и добави:

— И се приготви да спиш сама. Няма да се чувствам удобно да спя в една стая с теб под бащиния ти покрив.

— Виж за това не бях мислила!

— А аз мислих. Хайде да тръгваме, че ще изпуснем самолета.

На летището пристигнаха в последния момент. Най-сетне се настаниха на местата си, закопчаха коланите и тя въздъхна:

— Много дълъг ден...

— В Мексико наистина ли се чувстваше добре?

— Отлично. Сега обаче ме чака напълняване — не мога да устоя на специалитетите на майка ми. Ще ям два дни, на третия ще пазя диета.

Самолетът се вдигна и Джордж погледна през прозореца надолу, към Сан Франциско.

— Прекрасна гледка, никога няма да ми омръзне. По-рано си мечтаех да живея в Ню Йорк, но сега любимият ми град е Сан Франциско.

— За кариерата ти по-добре ли е, ако живееш в Ню Йорк?

— Може би. Особено в бъдеще. Ала ще мисля, когато свърши договорът ми с „Брейдън-Тайлър“.

Поръчаха си питиета — за Елиът уиски, а за нея газирана вода.

— Извинете — попита стюардесата, — вие сте Джорджина, нали? Рекламирате за „Брейдън-Тайлър“...

— Да — кимна Джордж със служебната усмивка.

— Бихте ли ми дали автограф? Няма да казвам на другите за вас, обещавам.

— Добре... Мариса... Какво хубаво име имате!

— Ако може една за Томи и една за Кендис...

Елиът се облегна назад и притвори очи.

— Много ми харесва рекламата в Сентрал Парк...

— Благодаря. Беше и много приятна за снимане.

Когато стюардесата се отдалечи, той попита:

— Напоследък често ли ти се случва?

— Не и когато съм с шапка и със слънчеви очила. Всъщност нямам нищо против. Хората са много мили.

Тя погали Елиът по бедрото и въздъхна.

— Обедът ще бъде сервиран след половин час. Дали не можем да правим нещо през това време?

Той я погледна учудено.

— Джордж, какво говориш? В самолет сме!

— Да, но в тоалетната има достатъчно място и за двамата... — тя плъзна ръка към слабините му. Обзе го силно желание да я притежава.

— Цяла седмица не сме били заедно. Не искаш ли?

Елиът поклати глава.

— Значи затова си с рокля! Всичко си планирала, хитруша такава! — той кръстоса крака, а ръката ѝ остана между тях. — Все едно да се любим на задната седалка в колата на баща ми.

— Ще видим дали е все едно!

— Джордж, как си го представяш?!

— Както всеки път досега — премрежено го погледна тя. — Ела след две минути и почукай на вратата.

Слава богу, че бяха в първа класа и наблизо нямаше никой, който да забележи, че щеше да я последва.

Погледна часовника си и точно след две минути почука на вратата. Двамата едва се побираха в малката кабинка.

— Джордж — засмя се Елиът, — това е лудост!

— О, не. Хайде, целуни ме...

Той я целуна. Ръцете му галеха тялото ѝ през тънката рокля.

— Ами ако самолетът катастрофира?

— Чудесен начин да преминем в отвъдното — изкиска се тя.

Елиът плъзна ръце под роклята. Джордж беше гола!

— Джордж! — възклика той и я повдигна на тесния плот. —

Така едва ли ще ти бъде приятно...

— Ще ми бъде, ще видиш...

Тя го обгърна с бедра и Елиът изстена.

— О, цяла седмица, видя ми се безкрай...

Джордж потрепери и притисна крака в хълбоците му. Той прошепна „Джордж...“ и долепи устни в нейните в страстна целувка,

приглушила виковете й.

— Толкова е хубаво — въздъхна тя.

Елиът имаше чувството, че ще се възпламени заедно със самолета.

Двамата се притискаха един в друг. Минута, две... Той се окопити пръв и попита:

— Какво правим сега?

— Проблемът е мой. Ти си лесен — един безотговорен лекомислен тип!

— Добре си, нали? — нежно попита Елиът.

— И дума да няма — засмя се Джордж. — Е, беше ли като да се любиш на задната седалка в колата на баща ти?

— Не мога веднага да отговоря.

Той излезе, а на пътеката срещу него се зададе една от стюардесите. Не беше сигурен дали не си въобразява, но му се стори, че тя се подсмихва.

Джордж дойде след минута, сякаш слязла от някоя реклама — с изключение на премрежените очи...

Тя седна и се сгущи в рамото му.

— Умирам от глад...

— Ама че си лакома!

След малко дойде стюардесата с вечерята — същата, която го срещна пред тоалетната.

— Сигурно сте огладнели — невъзмутимо подхвърли тя.

— Защо мислите поръчах телешко печено? — още по-невъзмутимо отвърна Елиът.

Стюардесата кимна.

— Прав сте. Летенето със самолет изтощава организма. Човек трябва добре да се подкрепя.

— Да. Във всяко едно отношение.

— Без изключение — усмихна се многозначително стюардесата и се оттегли.

— Какво искаше да каже? — попита Джордж.

— Намекна едно-друго. Защото знаеше какво сме правили.

— Доста явно го намекна.

— Но и аз не ѝ останах длъжен, нали?

Джордж почти не яде.

— Всичко наред ли е? — погледна я изпитателно той.

— Разбира се! — помълча и добави: — Искам да те питам нещо... Елиът, би ли се оженил за мен?

Той се облегна и я погледна слизано.

Какво да ѝ отговори? Очите ѝ блестяха от възбуда. Тя хвани ръката му. Дъхът му секна. Не му беше идвало наум, че Джордж може да предприеме инициативата. Това беше още един пример за разликата в годините. Една жена на неговата възраст никога не би задала подобен въпрос. Не знаеше какво да отвърне. Отмести поглед от нея и едва се въздържа да не каже „не“ и да изброя причините за отказа си. Спомни си за операцията ѝ. Трябаше да почака всичко да мине и тогава... Елиът повтори бавно:

— Да се оженя за теб ли?

— Не исках да те шокирам. Ала много искам да се омъжа за теб. Обичам те и искам да живеем заедно. Двамата си подхождаме. Никога не се караме. Аексът е повече от прекрасен.

— Джордж... — подзе той.

— Знам, че съм млада, но не и чак толкова млада. Освен това печеля достатъчно, тази година много повече от предишната. Няма да ти тежа. Имам два апартамента. Ще ти дам адреса на счетоводителя си и той ще ти приготви списък на приходите ми. Не печеля малко, повярвай ми.

— За бога! Парите ти изобщо не ме интересуват.

— Сигурна съм, че не те интересуват. Защото и твоите пари не ме интересуват. Ала все пак искам да знаеш, че съм финансово осигурена. Елиът, животът не е само секс, нали? Ти си чудесен готвач, непрекъснато ме разсмиваш и двамата се разбираме отлично! Ако искаш, ще следвам. Не желая да се срамуваш от мен.

— Джордж, никога не съм помислял такова нещо. Ако искаш да следваш, следвай, но заради себе си, не заради мен. Как може да си помислиш, че се срамувам от теб?

Тя се усмихна щастливо.

— Значи ме обичаш? Ще се ожениш ли за мен?

Той затвори очи за миг. После се обърна към нея и я погледна.

— Джордж, въпросът ти ме изненада, не съм мислил за женитба, нали разбираш? Бракът е голяма и решителна стъпка... — сам се възмути на тази лъжа. Звучеше като жена, която се измъква от

предложение за брак. — Дай ми малко време, моля те. А и ти помисли... Ти си само на двайсет и три, а аз на трийсет и осем! Всичко е пред теб.

— Мислила съм! — тя се загледа в сключените в скута си ръце.

— Не исках да те притеснявам.

— Знам... — Елиът преглътна с мъка. — Дай ми малко време.

— Ако искаш, мога да се грижа за финансовите ти инвестиции. Ако искаш, разбира се...

Шекспир е прав, помисли си той, колко често комичното се преплита с трагичното...

— Добре, ще помисля за това — усмихна се Елиът.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Обещах ти малка лудница — имаш я — прошепна Джордж на Елиът.

Той я настани на стола ѝ на масата в трапезарията и тихо отвърна:

— Една много приятна лудница.

Петте дечица бяха във вихъра си и в един миг Елиът се зачуди дали да не смени чашата с вино с чаша уиски. На масата имаше храна за цял баталъон, но Джордж го увери, че така било винаги, когато семейството ѝ се събере.

Тами, съпругата на Дерек, следеше как се хранят трите им деца. Висока, леко закръглена, чернокоса жена, тя не обръщаше внимание на шума, който вдигаха децата. Големият брат Дерек беше едър атлетичен мъж на около трийсет и пет и притежаваше открития характер на сестра си. Той се провикна:

— Спокойно, Елиът! Или ще свикнеш, или ще караш ски от зори до мрак, за да избягаш от тези ангелчета.

Елиът се усмихна и попита:

— Джордж ми каза, че се занимаваш с бизнес. С какво по-точно?

Джейсън Хатауей, средният брат, който беше слаб, малко попрегърен, но с красивите виолетови очи на Джордж, тутакси прихна:

— Няма да повярваш. С тоалетни!

Жена му Айрин го сръга.

— Не го слушай, Елиът. Дерек е дизайнер и консултант за бани и кухни във футуристичен стил.

— Казваме му ЧБК — Човекът Баня и Кухня! — обади се Тод.

Дюк Хатауей вдигна ръка за тишина и за голямо учудване на Елиът дори децата замълчаха.

— Елиът, преди да научиш още подробности за нашата фамилия, искам да изразя общата ни радост, че дойде да ни гостуваш! — той

погледна Джордж с усмивка и добави, вдигайки чашата си: — Наздраве! За приятната ваканция без счупени крака и ръце!

— Имаме си доктор и от нищо не ни е страх — заяви Тод. — Умна е нашата Джордж, мисли за всичко! Ала трябва май да стъпи на земята. Славата я е позамаяла, нали?

— Не знам, братко — обади се Джейсън, — но по телевизията те гледаме да играеш бейзбол най-вече заради рекламите!

Госпожа Хатауей се усмихваше на шагите и закачките и по едно време се обърна към Елиът:

— Децата си остават винаги деца. Толкова се радвам, че сме всички заедно...

— Разбрах от Джордж, че всяка година идвate тук на ски.

— Да. Купихме виличката преди десетина години.

— Не бих я нарекъл „виличка“... — Елиът огледа просторната трапезария.

— Е, да, къщата не е малка. Трябва да сме благодарни на Дюк. Той винаги е казвал, че трябва да се мисли и за внуките. Петте спални са винаги заети, а Тод и Джордж още не са женени. Вашето семейство голямо ли е?

— Имам една сестра — Линди, три племенника и племенничка. Така че съм свикнал с деца.

— Засега са кротки. Обаче като се развихрят...

— Госпожо Хатауей, с Джордж доста си приличате.

— Казвай ми Дороти. Намирам, че тя е много по-хубава от мен. Наследила е ръста и фигурата на баба си. А колкото до качествата ѝ на добър финансист — никой не знае от кого са наследени.

— Да. Предложи ми да се грижи за моите инвестиции.

— Аз бих се съгласила. От три години съветва баща си и мен. Дерек отначало се отнесе пренебрежително, но от Тами разбрах, че напоследък обсъждал по телефона всяка по-голяма сделка със сестра си. Тами е медицинска сестра и се надява скоро пак да започне работа. Дерек спори доста с Джордж по въпроса за еманципацията на жените и трябва ли да работят, а други да се грижат за децата им. С Тод вече се познаваш, нали? С Джордж сте били на негов мач.

— Да. Само дето не ми каза, че брат ѝ играе в отбора.

Дороти се засмя.

— Обичате ли бейзбола?

— Не особено... Ала започвам да свиквам.

— Моите деца винаги са спортували много.

— Не и плуване.

— Да. Джордж ми каза, че напоследък напредвала. Голфът беше силата на Джейсън, но после се влюби в компютрите. Все още е добър скиор.

— Джейсън програмист ли е?

— Да. Има своя фирма.

Елиът се усмихна.

— Тук всички са преуспяващи.

— Да. И това много ме радва. Да се чуди човек откъде се взеха тези деца — аз съм само една фермерска дъщеря.

— Ала под фермата сигурно е имало петрол!

— Май основната заслуга е на Дюк.

— Едно нещо не разбирам — наведе се Елиът към Дороти и тихо добави: — Джордж е много красива. Но това не я блазни. Всеки път, когато някои спомене красотата ѝ, тя маха пренебрежително е ръка и казва, че това е важно за работата ѝ и нищо повече!

— Не разбираш защо мисли така ли?

— Откровено казано — не. Все пак красотата би трябвало да ѝ дава голямо самочувствие.

— Баба ѝ Камила — моята майка — беше много красива. Почина преди няколко години на осемдесет — и пак беше хубава. Докато Джордж беше дете тя непрекъснато я съветваше. Вирнеше ли си носа, майка ми веднага я смъмряше. А и не забравяй за братята ѝ. Те се интересуват повече от момчешките ѝ качества, отколкото от красотата. Не гледат на нея с твоите очи. Или с очите на непознати.

— Сигурно...

— Баба ѝ много ни липсва — тя беше наистина голяма дама.

Дороти се пресегна да налее мляко в чашата на едно от внучетата си.

Джордж използва момента и прошепна на Елиът:

— Разказа ли ти колко сме велики?

— Неотразими сте. До един!

— Сигурно и майка ти е като нея. Само хвали умния си син.

— Че да не е лъжа? — престори се на възмутен Елиът.

— Ама че си устат!

— Такъв съм си. Затова по-добре мълчи.

— Доктор Малори — обади се Тами, — вие сте шеф на рентгенологично отделение, нали?

— Елиът, моля. Тами, разбрах, че си медицинска сестра.

— Да... — тя хвърли поглед към мъжа си. — Догодина се връщам на работа.

— Тами, виж какво, децата имат нужда... — подхвана Дерек.

— Хайде да сключим примире поне до края на вечерта — предложи Дюк.

— Във вашето семейство няма скуча — обърна се Елиът към Джордж.

— Важното е да се издържи — засмя се тя. — Какво ще кажеш за Мариана? Тод за пръв път крие момиче от мен.

Мариана Хамънд беше красива и много мълчалива. Вероятно я притесняваше олелията около нея.

— Май плейбоят този път е сериозен — подхвърли Елиът.

— Мариана, къде се запозна с моето братче? — обърна се Джордж към брюнетката.

Момичето сведе тъмнокафявите си очи.

— На един благотворителен бал. Тод беше почетен гост.

— Виж го ти — уж на благотворителен бал, а всъщност ухажва хубавите момичета.

— До едно, Джордж — засмя се Тод.

Всички се засмяха. Но в този миг Мариана плисна останалото на дъното на чашата си вино върху ризата на Тод. Той извика, скочи от стола, а децата прихнаха в неудържим смях.

— Само така, Мариана — усмихна се господин Хатауей. — Да ти налея още вино?

— Татко, ти на кого си приятел? — взмути се Тод.

А Мариана отговори:

— Да, благодаря.

Елиът очакваше, че след вечеря ще настъпи известно спокойствие, ала, макар децата да си легнаха, все още цареше празнично оживление. Той седна с чаша кафе до Мариана и я попита:

— И твоето семейство ли е голямо?

— Не, аз съм единствено дете.

— В Сан Франциско ли живееш?

— В Мил Вали.

На пода до тях Джордж и Джейсън играеха на канадска борба.

— А с какво се занимаваш?

Мариана сви рамене.

— С нищо.

— О... — Елиът не знаеше какво да каже и отпи от кафето.

— Джордж е толкова хубава — въздъхна Мариана. — Нищо, че е облечена с джинси, фланелка и с тези... лилави чорапки на розови пантери. Пак е хубава!

Ако не друго, Мариана очевидно беше доста откровена.

— Тя има слабост към оригиналните три четвърти чорапи.

— Дерек, веднага ме остави! — чу се писъкът на Джордж.

Дерек я беше вдигнал над главата си и се приближаваше към Елиът.

— Можеш ли да я хванеш? — засмя се той и хвърли сестра си към Елиът, който скочи на крака, сграбчи Джордж и се изтърколи заедно с нея на пода.

Джордж веднага стана, но Елиът продължаваше да лежи, свит на кълбо.

— Какво направи? Виж какво направи! — уплашено викна тя на брат си. — Лошо ли ти е, Елиът?

Той не можа да се сдържи и се засмя.

— Как не те е срам! — възнегодува Джордж. — Изкара ми ума! Що за шега!

— Сега разбра ли какво ми беше, когато се чувстваше зле? — усмихна се той.

В полунощ Дюк Хатауей обяви края на вечерта.

— Утре ще ставаме рано. Закуската е в седем и после — на пистата.

— Ще има ли от любимите ти палачинки с боровинково сладко?

— попита Джордж.

— Да. И много наденички за големите момчета.

— За Дерек — половин грейпфрут. Напълнял е — заяви Джордж.

— А на твоите ребра мога да изсвири „О, Сузана...“! — не остана дължен брат ѝ.

Елиът изпрати Джордж до стаята ѝ.

— Тод и Мариана са още в хола. Няма ли да влезеш да пием по чашка?

Той приглади косата ѝ зад ушите и тихо каза:

— В тази къща — въздържание. Лека нощ, мила. Приятни сънища!

— Пъзльо — прошепна Джордж. — Това не може да бъде „лека“ нощ!

Снегът блестеше от слънчевите лъчи, а въздухът бе кристалночист. Боровете бяха отрупани със сняг. Джордж караше пред Елиът в червен екип, който очертаваше стройното ѝ тяло. Тя му махна и направи пълен завой на триста и шейсет градуса.

— Детски номера — засмя се той и направи същия завой.

— Бива си те като скиор — засмя се Джордж.

— Благодаря.

— Освен това ми харесваш! — погледът ѝ се плъзна по синия му екип.

— Чакай да ме видиш със зеления екип — същият цвят като очите ми.

— Ах, че си самовлюбен! Искаш ли да обядваме? Мама и татко вече отидоха в хижата.

Двамата подпряха ските си до вратата на планинската хижа и влязоха. Елиът попита Дороти.

— Къде са децата?

— На детската писта. Редуваме се да ги пазим.

Джордж отиде до голямата камина, за да си стопли ръцете. Елиът я последва, а тя се обърна и го попита:

— Мисли ли за онова, в самолета...

— Да не би да искаш пак да се усамотим в тоалетната?

Тя го погледна някак тъжно.

— Разбирам, Джордж — стана сериозен той, — но ми дай време.

Как да ѝ каже, че беше толкова стар, че можеше да е големият ѝ брат, но не и съпруг...

Тя се усмихна и попита:

— Искаш ли следобед да отидем при децата на тяхната писта?

— Да. А утре ще те науча как най-бързо да се спускаш.

Трите деца го слушаха много внимателно и изпълняваха всичко, което кажеше.

— Децата не знаят що е страх — заяви Джордж.

— Виж Кати — посочи Елиът дъщерята на Джейсън. — Хайде, Кати, наведи се. Направи рало!

Джордж го гледаше и си представяше децата, които биха имали. Как махат ръчички, пищят и се търкалят в снега с родителите си...

— Джордж, какво си се замислила?

— Ами... Мисля си разни неща.

— За моите сделки в Санта Барбара ли?

— Точно така. Дори имам предложения.

— Аз пък казах на Маги, че ти искаш само жените да забогатяват.

— Кога я видя?

— Миналата седмица. За да ѝ се извиня, че извиках Дейвид, а не нея. Тя смята, че ти имаш нещо против това Дейвид да те преглежда, а аз ѝ обясних за отношението ти към успеха на жените и че това няма нищо общо със стеснителността.

— Дейвид преглежда ли ме?

— Малко — изльга той.

— Наистина ли? Как ще го погледна сега?

— Ами той... не преглежда лица, така че спокойно можеш да го погледнеш...

Тя му направи марка и Елиът падна в близката преспа сняг.

— Малори, ще си платиш за това!

Той стана и попита засмян:

— Как? Ще извикаш лекарка, която да ме лекува ли?

Само след миг на пистата настъпи невъобразимо веселие, защото Елиът предложи на трите деца да участват в бой с топки срещу него и Джордж.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

В сряда на вечеря Дюк провъзгласи Елиът за Краля на пистата. Той бе спечелил състезанието по спускане, а Джордж беше на второ място.

— Голям успех за един мързелив доктор — подразни го тя.

— Всичко идва от плуването — подсмихна се Елиът. — Ако успееш да минеш повече от шест дължини, може и да ме биеш на ски.

Дороти се обърна към него:

— Добре, че си спортсмен, Елиът. Джордж не понася мъжете, които не се занимават активно със спорт.

Семейството очевидно го одобряваше. А и той беше започнал да се чувства един от тях. Дюк дори го видял да целува дъщеря му! Но те сигурно не биха одобрили брак с него... Е, не съм стар колкото Дюк, мислеше си Елиът, загледан в побелелия мъж, ала все пак...

Сякаш прочела мислите му, Дороти продължи:

— Джордж от малка като че ли бе надраснала годините си. Особено момчетата на нейна възраст. Сигурно вследствие на компанията на братята си. И момчетата около нея все се смущаваха да я ухажват.

— Тя е много красива — вметна Елиът.

— О, не мисля, че красотата ѝ е причина. Джордж е много, много зряла. Нали и аз съм била на осемнайсет, на двайсет, на двайсет и три!

Елиът оставил чашата с бира и добави:

— Сигурен съм, че ще може да си намери млад мъж, който няма да се смущава да я ухажва.

Дороти замърча за миг и рече:

— Прав си... Колко бързо се изнiza времето. Петък се задава и пак ще се разпръснем в четирите краища на страната.

Това му припомни, че операцията на Джордж беше планирана за понеделник. Тя държеше да не казват на семейството ѝ.

Дороти не можа да довърши пицата си. Нещо изведнъж ѝ приседна. Не беше сляпа за щастието на дъщеря си. Виждаше колко е

влюбена. Нямаше съмнение, че спи с Елиът. Той беше и първият, който Джордж запозна със семейството си. Дороти смяташе, че двамата ще се оженят, а то какво излезе... Но и Елиът беше влюбен в дъщеря й — как само я следеше с очи! Не, Дороти не разбираше такива отношения. Тя чу щастливия смях на дъщеря си и усети сълзи да парят очите й.

След вечеря Джордж хвана Елиът за ръката и предложи:

— Да отидем на разходка! Вече не вали.

— Откъде имаш толкова много енергия? — учуди се той.

— Не я хабя за... други неща — подсмихна се тя.

Нощта беше ясна и студена, снегът скрипеше под ботушите им.

— Хубаво прекарваме, нали? — попита Джордж. Елиът кимна.

— Надявам се харесваш семейството ми?

— По-весело е, отколкото в цирк. А вашите са много мили наистина.

— Всички ли харесваш?

— Само Скрудж не би ги харесал.

— Елиът, признай си, че си бил ски състезател — смени темата тя.

Той се засмя и си призна.

— Е, добре, преди петнайсет години спечелих щатската титла в Кънетикът. Тогава ти си била на осем годинки.

— Не си ли мечтал да се явиш на Олимпиада?

— Никога! Ти може да ме имаш за голям скиор, но аз съм далеч по-слаб и от най- slabия състезател в Олимпиадата.

— Вероятно си прав — неохотно се съгласи Джордж.

Погледна го и си каза, че всъщност изобщо не го познава. Беше чаровен, но защо все никак я отбягваше?

— Студено ми е — потрепери тя. — Дори черните три четвърти чорапи не могат да ме стоплят.

Хвана го под ръка и двамата тръгнаха обратно по снежната пътека към вилата.

На другия ден Елиът, Дороти, Дюк, Тами и Дерек стояха пред вилата и чакаха Джордж да се спусне по склона. Тя се появи и Елиът я посрещна с радостен поглед. Джордж махна с едната щека, но

изведенъж загуби равновесие и падна, полетя надолу, ските ѝ се откачиха и накрая се спря в една канара. Тя не помръдваше.

— Боже Господи! — ахна уплашено Елиът и се втурна към нея, примрял от страх.

Джордж лежеше с разперени крака и ръце. Пулсът на шията ѝ бе силен. Той я гледаше и го беше страх да я докосне. Стегни се, стегни се, повтори си Елиът и протегна ръка. Вдигна клепачите ѝ и те потрепнаха.

— Джордж, мила, какси?

Какво бе учудването му, когато тя му намигна и прихна!

— Хвана ли се?

Той седна — странно, ала дочу зад гърба си задружен смях.

— Това номер ли е? — попита слизан Елиът.

— Да, правя го, откакто се помня. Мога да ти покажа и салто, но този път се спусках твърде бавно и нямаше да успея. Освен това ти дължах едно малко отмъщение. Сега сме един на един.

— Да те вземат дяволите! — избухна той. Изобщо не му беше до смях. — Само да си посмяла да го направиш друг път! — заяви ядосано Елиът и я повлече след себе си.

— Ските ми! — извика Джордж.

— Не ме интересуват ските ти!

Дерек отбеляза с усмивка:

— Сестра ми май си намери майстора...

Елиът наближи вилата, като все така мъкнеше Джордж.

— Най-добре е известно време да не се весваме там — подметна

Дюк.

Елиът я вкара във вилата и затръшна вратата след себе си.

— И какво сега? — закачливо попита тя.

— Сега ще те набия!

Джордж хукна нагоре по стълбите, а той я последва. Настигна я и я метна през рамо.

— Веднага ме пусни!

— За нищо на света! — отвори вратата на стаята си и я тръшна на леглото. Тупна я няколко пъти и заяви: — Знаеш ли колко ме уплаши, знаеш ли! — изведенъж Елиът застине, защото видя една голяма сълза да се стича по лицето ѝ. Той тутакси я прегърна и я целуна. Не усети съпротива. Тогава трескаво започна да я разсъблича.

Тя лежеше и го гледаше. Елиът стана и бързо се съблече. После я притисна в обятията си, като ядът му премина в пламтяща страст.

Любиха се кратко, но пламенно, зажаднели един за друг в дните на въздържание. Когато той притихна, сгущил глава до лицето ѝ, Джордж прошепна:

— Извинявай, че те уплаших...

— А заболя ли те? Всъщност ти си го заслужаваше!

Елиът се усмихна. Не му беше приятно, че я бе любил толкова бързо, без да помисли за нея.

— Отвлече ме като романтичен герой от роман — засмя се доволно тя и го прегърна.

— Романтичен герой ли?

— Да. Защото те не могат да управляват страстта си. Не могат да се владеят.

— И кое му е романтичното?

— Ами... романтичният герой е малко непостоянен, сменя дамите като носни кърпички, ала изведнъж среща Жената, с която... се отнася лошо, докато накрая разбира, че не може да живее без нея. И се преобразява в един нежен, мил и вероятно твърде досаден мъж!

— Подиграваш ли ми се? — погледна я недоверчиво той.

— Аз? На теб? Никога! Човекът става много добричък и напълно уверен на героинята.

— И харесва ли ти подобна романтика?

— Ами да, докторе! — засмя се Джордж.

— Наистина ми се подиграваш!

— Извинявай, извинявай! О, само не ме гъделичкай... Уморих се от номерата ти.

— Аз пък от твоите. Май предпочитам да съм „твърде досаден“.

— А, само това не, само това не... — промълви сънливо тя.

Елиът я целуна по врата.

— Знаеш ли какви малки женствени и секси къдрички имаш точно на тила...

— Малки секси къдрички ли? О!

— Не забравяй женствени...

Той я прегърна и само след минута заспа.

Джордж не можа веднага да заспи — изпитваше такова щастие... Явно я обичаше, инак не би се притеснявал и ядосвал толкова много. И

на ум не ѝ дойде, че скоро къщата щеше да се изпълни с народ. Сви се в прегръдките му и се унесе.

— О, Божичко! — сепнато възклика Елиът.

Тя седна в леглото. Беше тъмно. Погледна към светещия будилник до леглото. Осем и половина! Елиът беше ужасно смутен. Как не се съобрази — бяха заспали, а семейството ѝ кой знае какво си мислеше...

— Мама сигурно ни е оставила вечеря.

Той тихо изруга.

Джордж се закиска.

— Сигурно всички се досещат какво сме правили!

Елиът отново промърмори нещо ядосано.

— Елиът, ние не сме ученици, нали! Освен това ти ме отмъкна като пещерен човек пред взора на родителите ми! Ако искаха да ме спасят, защо не ме спасиха, а?

— А може би трябваше. Но сега не ни остава нищо друго, освен да си понесем последствията.

Пръв реагира петгодишният Дерек-младши.

— Лельо, ти пропусна вечерята. Пак ядохме пиле. Този път печено.

— Леля ти има нужда от голяма пържола. Елиът — също. Алангле! — вметна Тод.

— Тод! — сгълча го Мариана.

— Ще хапнем пиле — обяви Джордж.

— Във фурната е, мила — обади се Дороти.

Елиът много се надяваше, че двамата с Джордж ще хапнат на спокойствие. Уви! Цялата фамилия се събра около тях на масата.

— Децата вече си легнаха — успокои ги Джейсън.

— И защо толкова рано?

— Така... Както забелязваш и мама, и татко излязоха от стаята.

Джордж посочи Тод с пилешкото бутче.

— Ако обичаш, не желая да притесняваш Елиът!

— Елиът е голям мъж, а виж теб, невинна ми сестричке, си заслужава да попритесяним — подхвърли Дерек.

Тами сръга мъжа си.

— Стига, Дер! Джордж вече не е дете, питай счетоводителя си, ако не вярваш.

Джордж забеляза, че Тод е все още със ски екип. Дали не беше влязъл в стаята на Елиът?! Нали двамата спяха там... Тя се изчерви.

— Какво ли си мислиш, а? — закачливо подметна Тод.

— Знаеш ли какво — обади се Мариана, — ти си ужасно нетактичен!

— Да. Ужасно нетактичен тъп спортист.

— Ако не беше заради семейството му, отдавна да съм го напуснала.

Елиът въздъхна — вниманието вече беше прехвърлено върху друг.

— Мариана, ако не спреш с тези приказки, няма да се оженя за теб!

— Ще се жените ли? — възклика Джордж.

— Плейбоят на Сан Франциско?! Не мога да повярвам!

Тами изгледа Тод.

— Мариана е умно момиче и не ми се вярва да те вземе! Май напразно се надяваш.

— Какво да го правя, кажете? — засмя се Мариана. — Когато за пръв път ме покани у дома си, цяла вечер ми показва снимки от мачове.

— Ами там му е силата — усмихна се Дерек.

— Хайде стига — прекъсна ги Тод.

— Горкото детенце! Май накърнихме гордостта му.

— Дали знае какво значи „накърнявам“? Дайте му речник — не се сдържа Джейсън.

— Млъквай, компютърна главо, лошо ти се пише! — отвърна Тод.

— Тод лесно се впряга — обърна се Джордж към Елиът.

— Но пък никога не си разхвърлям дрехите из цялата стая — засмя се Тод.

Мариана го потупа по рамото.

— Не бива да показваш така открито ревност към сестра си...

— Омръзна ми да те прегръщам на този отвратителен диван! — не се предаваше Тод.

Дороти се покашля деликатно на прага и всички се обърнаха към нея.

— Деца, по-тихо, че ще събудите децата...

— Мамо, и на шейсет ли ще си бъдем все „деца“? — попита Дерек.

— Особено някои от вас. Макар вече всички да сте навършили двайсет и една. А колкото до „отвратителния“ диван, той беше любимото място на всички момчета. Тами, помниш ли, когато Дерек получи дископатия от... мъки на дивана?

— Как да не помня, помня...

— Дадох ти възможност да направиш от мен един прекрасен човек, да не чувам оплаквания! — Дерек се надигна, намигна на Джордж и Елиът и прошепна: — Аз и Тами сме законно свързани и сега най-спокойно ще я отмъкна, пукнете се от яд!

След петнайсетина минути Елиът остана насаме с Джейсън, защото Джордж се качи да вземе душ.

— Когато за пръв път направи онът номер със ските, Джордж беше само на девет години. Мама и татко за малко да получат удар.

— Мен също уплаши — призна Елиът.

— Нали знаеш, че с Айрин живеем във Филаделфия. Нямаш представа как реагираха колегите ми, когато Джордж се появи в реклами по телевизията. Идваха да ме молят за адреса ѝ! Честно казано, не знам как се оправяш с досадниците.

— В какъв смисъл?

— Ами искат ѝ автографи и какво ли не...

— А, да. Отначало не ми беше много приятно, но вече посвикнах.

— Не се притесняваш, значи?

— О, не! Джордж не парадира с красотата си.

Джейсън се надигна.

— Отивам да гледам телевизия. Ела, ако искаш.

— Добре. Може да видим Джордж в рекламата с парфюма!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Елиът, приготвила съм ти изненада...

Двамата тъкмо се бяха настанили в самолета.

— Не е същата, каквато беше на идване, нали?

— Не. Давам ти право на двайсет предположения, ала мисля, че никога няма да познаеш.

— Тъй и тъй пиенето в първа класа е безплатно, ще пийна, за да раздвижа мозъка си.

Самолетът беше вече над Сан Франциско, когато Елиът изрече и двайсетото си, отново невярно предположение.

— Предавам се. Е, за какво става дума?

— Утре сутринта ще станем в четири и половина.

— Ти си луда!

— Сериозно! Ще се обадя по телефона.

— На кого? На майка ми ли?

— Не, в Напа. Ако времето е подходящо, точно в шест ще се издигнем с балон в небесата.

Той я погледна радостно.

— Откъде знаеш, че винаги съм мечтал за това? Никога не съм ти казвал. Наистина страхотна изненада! — Елиът я целуна по челото.

— Заслужава си ранното ставане.

— Времето често е променливо, особено през зимата, но ще стискаме палци.

— И още как!

От Сан Франциско до Напа имаше около час път и все още беше тъмно. Джордж се сгущи в рамото на Елиът и не спря да приказва през цялото време. Когато пристигнаха, вече се зазоряваше.

Имаше още шест пътници, всичките туристи. Капитанът Дейвид Мартинес беше с гъсти черни мустаци и приличаше на пират.

Пиха кафе, докато персоналът приготвяше огромния шарен балон. Когато запалиха пламъка, за да довършат надуването на балона, Елиът попита Мартинес:

— Пропан, нали?

— Да. Затова му казват балон с горещ въздух.

След малко се качиха в големия кош.

— Дръжте се! — извика Джордж на възрастната жена от Небраска в грейка и яке. — Дайте ми ръка!

Ветрецът беше слаб, а утринния въздух — свеж и хладен. Балонът се отлепи от земята и плавно полетя. Скоро се издигнаха над красивите лозя на Напа Вали. Мартинес от време на време засилваше пламъка и горещият въздух тутакси ги лъхваше.

Джордж бързо се сприятели с Мартинес. Той ѝ разреши да разговаря с колегата му Зулу Чейзър — връзката им в базата. Той съобщаваше посоката и височината, на която се намираха. Мартинес дори даде ръкавиците си на Джордж и ѝ позволи да засилва пламъка.

— Какво спокойствие, Елиът — въздъхна Джордж и прислони глава до рамото му. — Пълна тишина...

— Птиците още спят.

— Харесва ли ти изненадата?

— Много, мила, много!

— На меден месец ли сте? — попита възрастната дама Мили с разнежен поглед.

— Не още. Първо трябва да го убедя.

— Няма начин да не го убедите — усмихна се мъжът до тях.

Преди да кацне на паркинга пред едно голямо лозе, балонът се омота в короната на дърво.

— Често се случва — поясни Мартинес. — Веднъж се приземихме в басейн. Собственикът доста се ядоса.

— Собствениците на лозето сигурно също не биха се зарадвали особено, ако кацнем сред лозите — обади се Елиът.

— Какви ли не истории се случват при приземяване. Мога да ви разказвам дни наред — усмихна се Мартинес.

Всички пътници бяха поканени в близката кръчма на чаша шампанско и френски хлебчета със сирене.

— Ето и свидетелствата ни, че сме летели с балон — зарадвано възклика Джордж. — Ще помолим Дру да ни снима с тях.

В балона пътуващ и фотограф на фирмата, който снимаше отлитането, кацането и туристите със свидетелства в ръка.

— Не съм бръснат — въздъхна Елиът, докато фотографът ги снимаше.

- Изглеждаш прекрасно. Ще си сложим снимката в рамка.
- Разбира се!
- Вкъщи ли ще си я закачиш, или в кабинета?
- Ще помисля...

Доктор Дейвид Торнън почука на вратата и надникна в болничната стая на Джордж.

— Водя ти някого. Норман, пациентката ти Джорджина Хатауей те очаква.

Джордж се усмихна на слабия мъж с олисиваща кестенява коса и очила с рогова рамка.

- Здравейте, доктор Грийнбърг... — тя му подаде ръка.

Норман Грийнбърг преглътна и погледна Дейвид — той нарочно го беше излъгал, че пациентката е към петдесетгодишна.

- Изненада, нали? — усмихна му се Дейвид.

После го запозна с Елиът, който стоеше до пациентката.

- А това е доктор Малори.

Норман с усилие си наложи да говори със служебен тон.

— Госпожице Хатауей, няма причини за тревога. Видях снимките. Всичко ще трае не повече от половин час.

— Доктор Грийнбърг — усмихнато подзе Джордж. — Дейвид ми каза, че сте голям специалист по тези операции и не се притеснявам, че ще остана жива. Но все пак имам нужда от много кураж!

Норман изведнъж попита:

- На колко сте години?
- На двайсет и три.

Той се покашля.

— Бих искал да поговоря насаме с пациентката.

— Разбира се. Дръж се, Джордж! — засмя се Дейвид и двамата с Елиът излязоха от стаята.

Когато остана само с Елиът, Джордж изведнъж се умълча. Беше десет часа, неделя. В болницата цареше тишина.

— Ето ти нещо за сън, мила.

Тя се намръщи и погледна хапчето.

— Знаеш отношението ми към такива лекарства.

— Да, но в три часа ще ококориш очи, а трябва да спиш. Гълтни го. Ще се унесеш след десет минути. А аз ще се прибера и ще си взема моето хапче.

— Операцията е в осем — напомни му Джордж и гълтна хапчето.

— А на обяд ще хапнеш нещо лекичко с мен.

— Няма ли да ми е лошо?

— Не. Освен ако не си ме изльгала за съвършените си гени.

— Безобидна лъжа — леко се усмихна тя.

— Обещавам ти, че утре вечер ще играем шах! — той я прегърна. — Всичко ще бъде наред, мила. Утре рано съм при теб.

— Добре — промълви Джордж.

Елиът я изчака да се унесе и си тръгна.

Тя отвори очи. Усещаше въздействието на приспивателното, но се опитваше да се пребори с дрямката. Нормално е да изпитвам страх, помисли си, защо трябва да спя? Пъхна ръка под завивките и я сложи на корема си. Първият ми белег... Доктор Грийнбърг я беше успокоил, че белегът ще бъде малък и че няма да й пречи да носи бикини.

Тази нощ Елиът заспа чак призори.

На другата сутрин, когато сестрата я събуди, за да й даде успокоително лекарство, Джордж беше сънена и леко замаяна. Елиът стоеше до нея, докато я сложиха на леглото с колелца и я закараха в операционната. Маги миеше ръцете си.

— Виж се на какво приличаш — критично го изгледа тя.

— Много ти благодаря. Къде е хирургът?

— Говори с анестезиолога. Не се беспокой, Елиът. Той е много добър. Ще стоиш ли по време на операцията?

— Имах такива намерения, но се отказвам. Ще бъда в кабинета си. Обади ми се, щом свършите.

— Добре. Приятелят на Джордж, доктор Хансен, пожела да присъства. Не можах да му откажа.

Елиът само вдигна рамене и излезе от операционната. Наля си кафе и седна на бюрото. След малко влезе Лайза.

— Не се притеснявайте. Поддържам непрестанна връзка с операционната.

— Има ли някой в болницата, който да не знае, че Джордж е тук?

— Надали. Защото когато преди месец я доведохте в спешното отделение, до девет сутринта всички вече знаеха, че сте дошли посред нощ с красива жена на ръце, само по хавлия.

— Тя беше по хавлия. Аз бях прилично облечен.

— Грешно се изразих. Как бяха ските?

— Добре.

— Не ми обръщайте внимание. Гледайте на мен като на мебел.

— Лайза, извинявай, ала съм...

— Виждам, че сте ужасно притеснен. Трябва нещо да вършите. Знаете ли какво? Ще извикам доктор Джанис. Искаше да поговори с вас. Съгласен ли сте?

— Добре. Така може и да се поразсея.

Когато най-сетне Лайза подаде глава и му каза, че всичко е свършило благополучно, той скочи от стола и подаде ръка на доктор Джанис.

— Моля да ме извините, но утре ще продължим!

Втурна се към вратата. След минута седеше до Джордж и я чакаше да се съвземе от упойката. За голямо негово учудване тя заговори на френски. Поне акцентът беше френски, ала думите нямаха никакъв смисъл. Елиът едва се сдържаше да не се засмее с глас.

— Всеки реагира по различен начин. Един пациент цитираше Шекспир.

— Къде е Грийнбърг?

— Ей сега ще дойде. Направи чудесна операция. За малко да припадне, когато съблякоха Джордж на масата.

— И Хансен ли беше там?

— Ах, тази ревност! Хайде, Елиът, не разбиращ ли, че само се шегувам...

В този миг Джордж запя нещо, което наподобяваше френския химн, и дори строгата сестра се запревива от смях.

След половин час Джордж дойде на себе си. Видя Елиът и съобщи усмихнато:

— Оперираха ме!

— Да. Вече си готова. Боли ли те?

— Изпитвам онова странно чувство, че болката все още е някъде там, но всъщност не я чувствам.

— Морфинът действа така.

— Елиът, някой пя ли преди малко на френски?

— Да — стисна ръката ѝ той. — Една пациентка с мозъчна операция.

Тъкмо щеше да ѝ каже истината и влезе доктор Грийнбърг. Той кимна на Елиът и се усмихна на Джордж.

— Благодаря, докторе. Как са шевовете ми?

— Направихме малък разрез и шевовете са много малко. За съжаление заминавам след няколко часа. Доктор Смит ще ги свали в понеделник. Госпожице Хатауей, вие посещавате ли Лос Анджелис? — попита някак смутено доктор Грийнбърг.

— Да. Често. На няколко месеца.

— Следващият път, когато сте в Лос Анджелис, ще ми бъде приятно да обядваме заедно.

— Чудесна идея. Благодаря ви още веднъж, че дойдохте за операцията ми.

— Няма защо, госпожице Хатауей. Беше ми приятно да се погрижа за вас.

Когато Грийнбърг излезе от стаята, Елиът процеди:

— На бас, че има съпруга и четири деца...

— Няма. Снощи ми каза, че е разведен от три години.

— Че той може да ти е баща!

— Наистина. Е, докторе, нали ми бяхте обещали лек обяд?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Колко е хубаво, че съм си у дома — въздъхна Джордж и прегърна още по-силно Елиът, който я носеше на ръце.

— Джордж, известно време ще внимаваш, като се качваш и слизаш по стълбите. Приготвил съм ти изненада.

— Нямам търпение!

— Знаеш ли какво — имаш нужда от гледачка. И тази гледачка през следващите няколко дни ще бъда аз. Можеш да ме командваш както си искаш.

— О, ще отсъстваш от работа няколко дни?! Елиът, помисли си пак, убеден ли си, че се налага?

— Аз пък мислех, че ще се зарадваш...

— Как да не се радвам!

Той внимателно я сложи да легне.

— Ще спиш ли при мен?

— Може би...

Елиът вдигна поглед към календара. Сряда. В неделя най-късно ще проведе онзи разговор с нея...

— Спи при мен. Толкова си топличък и мекичък!

— Добре, добре — усмихна се той. — Как се чувствува, Джордж?

— Е, усещам раната, но не ме боли. Не се налага да стоиш вървящи, наистина...

— Да, ала аз искам да съм с теб. Следобед ще се разходим и така полека-лека ще се възстановиш. В петък ще потичаме по стълбите. В понеделник ще си бъдеш старата ти!

— Чудесно! Бен се тревожи за мен. Три пъти ми се обажда в болницата, защото му трябвам след десетина дни. Подготвили са следващата реклама. Няма да повярваш къде ще снимаме — в пшенична нива в Небраска! Сигурно ще съм с плитки и сърп в ръка!

— Може да срещнеш някъде Мили, препасала престилка.

— Симпатична жена, нали? Дори ми даде адреса си. Тя искаше да я поканим за... сватбата — нерешително промълви Джордж.

— Искаш ли супа, мила? — не отговори Елиът. — Умирам от глад!

Джордж кимна, без да го гледа.

— Донесох ти няколко романа, за да не пощурееш от скуча.

— Благодаря — с равен глас промълви тя.

След като обядваха, той я накара да си вземе хапче против болки и на нея веднага ѝ се доспа. Сепна се от звъна на телефона.

— Да?

— Елиът? Дороти Хатауей е. Искам да говоря с Джордж. При теб ли е?

— Не — изльга той. — Мисля, че днес е на снимки. Да ѝ кажа ли да ти се обади?

— Да, моля те. Исках да ѝ съобщя една хубава новина. Тод и Мариана ще се женят другия месец тук, в Мичиган. Мариана иска Джордж да ѝ бъде шаферка.

— Наистина хубава новина. Сигурно довечера ще ти се обади. Ще бъде тук за вечеря — това поне не беше лъжа.

— Благодаря.

Поговориха още няколко минути и затвориха. Елиът седна на бюрото и се замисли.

— Не мога да повярвам — възкликна Джордж, докато се разхождаха с Елиът в петък. — Тод — женен! Вчера говорих с Мариана и тя е толкова спокойна. Толкова е уравновесена! Май ще вика Тод в пътя. Искаш ли да дойдеш с мен на сватбата?

— Ще видим. Джордж, изглеждаш чудесно. И ходиш вече съвсем изправена.

Тя се засмя.

— Мислех си, че ако се изправя, шевовете ми ще се разтворят. Искам вече да ми ги свалят — Джордж спря и се загледа към залива. Небето беше синьо, с малки пухести облачета. Целият залив бе осенен с лодки. — Каква красота! Тук е по-красиво, отколкото по Средиземноморието. Там няма място като Сан Франциско. Ако утре времето е хубаво, ще се разходим ли с моторницата?

— Щом искаш. Стига да се чувствуаш добре.

Бяха на брега в дванайсет. Отидоха до Ейндъжъл Айланд, разходиха се и обядваха близо до бункерите от Втората световна война.

— Винаги разбирам, когато нямаш настроение — забеляза той.
— Защото ставаш мълчалива.

Тя ритна едно камъче и попита:

— Смяташ ли, че говоря много?

— Джордж, престани! Това не беше критика, а само споделих един факт.

— Какво не ти харесва у мен? И искаш да променя?

— Ами... Сега не мога да се сетя. Защото съм си хапнал, разходил съм се, предоволен съм от живота и не мога да критикувам. А ти какво искаш да промениш у мен?

Все се изпълзваш, помисли си тя. Не знам какво мислиш.

— Много си постоянен.

— Което ще рече? — учуди се Елиът.

— Което ще рече, че винаги се владееш.

— Също като Елиът пещерният човек в Аспен? Който постави и себе си, и теб в доста неудобно положение...

— Всъщност прав си. Тогава фактически бе единственият път, когато се държа необмислено. В повечето случаи, за разлика от мен, ти винаги мислиш, преди да кажеш или да направиш нещо.

— Годините са ме научили, че мога да си спестя доста неприятности, ако помисля поне два пъти, преди да си отворя устата.

— Значи смяташ, че когато стана на твоите години, ще съм толкова мъдра, та предимно ще мълча?

— Нещо такова. Вземи за пример кормораните.

Отново се изпълзваше.

Преди вечеря Джордж поспа. Не обичаше да се чувства уморена. После гледаха телевизия — тя, седнала в обичайната си поза на пода до дивана, между краката на Елиът.

— Не е ли време за лягане? — попита той.

Джордж кимна.

— Идваш ли?

— Да — отвърна Елиът.

— Ще си взема един душ.

— Внимавай да не си намокриш шевовете.

Когато тя излезе от банята, той четеше едно от медицинските си списания.

— Дано не се преумори днес. Само преди пет дни те оперираха.

— Не забравяй, че съм жена, а жените са по-издръжливи от мъжете.

— Защо ли ти показах онази статия — въздъхна Елиът и загаси ношната лампа. Целуна я за лека нощ, но Джордж много бавно съблече нощницата си. — Какво има? — учудено попита той.

— Нищо — притисна тя голото си тяло в неговото.

— Джордж!

Тя погали с бедро бедрото му.

— Няма спасение за вас, доктор Малори — прошепна Джордж и го целуна бавно и страстно.

Въпреки благородните си намерения, Елиът ту такси се предаде.

— Джордж, не бива, чуваш ли?

— Защо? Чувствам се отлично. И те искам. Моля те...

Ала аз не искам да се чувствам като някакъв измамник... Без да осъзнава, той я притисна силно в обятията си. Ръката ѝ го обгърна през кръста и Елиът изстена. Още поне веднъж, за последен път...

— Джордж, не искам да те заболи.

— Нали каза, че докато си ми гледачка, мога да ти нареддам каквото поискам!

— Толкова време не сме се любили — въздъхна той. Целуна я и зашари по тялото ѝ с ръце. После я вдигна над себе си и я притисна страстно.

— Моля те — насърчи го тя, защото Елиът явно внимаваше да не я нарани.

След миг той проникна дълбоко в нея и едва се сдържаше да не загуби самообладание. Джордж промълви:

— Обичам те!

После сгуши глава в рамото му, а Елиът загуби контрол и вселената отново като че ли избухна на хиляди малки късчета.

Тя лежеше върху него. Сърцето ѝ биеше учестено върху гърдите му.

— Имах чувството, че ще умра — промълви с леко треперещ глас. — И все още имам такова чувство...

Той погали гърба ѝ.

— Ще ми бъдеш ли одеяло тази вечер? Не те заболя, нали?

— Ще ме заболи единствено, ако ме изоставиш...

— Джордж, аз съм само един мъж. Не мога да се владея...

— Къде отидаха устойчивостта и силата ти? — промърмори сънливо тя.

След малко се унесе в сън, а Елиът не спираше да се укорява. Как можа да се забрави така? Как можа да не се овладее!

Джордж се събуди и се огледа за Елиът. Нямаше го в леглото. Часовникът показваше единайсет.

— Успала съм се — промърмори тя.

Влезе в банята и си затананика. Каква беше изненадата ѝ, когато намери дрехите си пригответи на леглото.

— Благодаря! — надвеси се Джордж над перилата и извика към кухнята. Три четвъртите чорапи, които ѝ бе приготвил, бяха бели, на малки розички.

Чувстваше се много щастлива и все така тананикайки, слезе долу. Погледна го и възторжено заяви:

— Е, все едно снощи нищо не съм казала за устойчивостта и силата. Ти си просто съвършен.

Той обаче не я гледаше в очите и това я зачуди.

— Заповядай в кухнята. Направил съм палачинки и съм опържил бекон.

Тя говореше много винаги, когато се чувстваше несигурна.

— Претеглих се — половин килограм съм отслабнала. Колко много палачинки! А беконът е хрупкав, както го обичам...

Елиът се усмихна сдержано, ала не я прекъсна. Седна с чаша кафе в ръка и мълчаливо я погледна, а Джордж продължаваше да говори:

— Докторе, днес няма крос. Но в музея имало нова експозиция. Ако искаш пък да отидем в аквариума. Там винаги е весело. Или...

Той мълчеше и разбираше, че тя усеща, че нещо не е наред.

— Какво има, Елиът?

Той отново се насили да се усмихне.

— Закуси ли?

Джордж кимна и потупа пълния си stomах.

— Трябва да ме научиш да правя палачинките като теб.

— Много е лесно. Прочиташ инструкцията на пликчето и готово... — боже, помисли си Елиът, защо ѝ говоря толкова хладно! — Джордж, ела да седнем в хола.

— Тъй вярно! — тя отдаде чест и го последва.

Седнаха и той подзе:

— Трябва да поговорим... — прокара ръка през косата си и промълви: — Не мога да се оженя за теб.

Последва тишина. Джордж усети стомаха си на топка. Тихо попита:

— И ще ми кажеш ли защо?

— Поради няколко причини. Обаче най-важната причина е повече от очевидна. Ти си на двайсет и три...

— Почти двайсет и четири.

— А аз ще стана на трийсет и девет в края на годината. Петнайсет години ни делят. Твърде много е. Ти не си от моето поколение, аз не съм от твоето. Ако имаш някакви спомени от шейсетте години, то е от игрите с братята ти.

— Аз съм израснала през шейсетте.

— Не, тогава си била дете. Не разбираш ли, че когато си се родила, аз съм бил в гимназията! Може да съм ти бил гледачка, нали?

Тя усещаше, че постепенно я обзема ужас — сякаш пред нея затръшваха вратата на затворническа килия! Усмихна се и опита да произнесе с шеговит тон:

— Елиът, аз не съм дете. Достатъчно съм зряла, за да взимам решения. Тези петнайсет години не означават нищо за мен. Мисля, че двамата сме разговаряли по всички въпроси без изключение. А това е много важно за един брак — хората да си говорят, да си споделят, да им е приятно един с друг, да се забавляват. Заблуждавала ли съм се? Компанията ми неприятна ли ти е била?

— Не. Напротив. Но ние се познаваме само от шест месеца.

— Значи искаш да кажеш, че не съм подходяща за теб, защото не си спомням Джон Кенеди, така ли? И какво значение има всичко това?

— Годините имат своето значение... — гласът му звучеше доста напрегнато. Джордж нямаше лесно да се предаде. И той не го беше очаквал. — Повечето ми приятели са или на моите години, или по-

възрастни. Дейвид и Дорис например. Та те могат да ти бъдат родители!

— На тях никак няма да им бъде приятно, ако те чуят!

— Сигурно. Обаче фактът си е факт. И може би във викторианската епоха е било нормално мъжът да е доста по-възрастен от жената, ала в наши дни коя жена би искала да прекара живота си с мъж, който ще бъде на петдесет, когато тя ще бъде само на трийсет и пет!

— Значи ти взимаш решението и аз нямам право на дума?

— Да — въздъхна Елиът.

— И това, че те обичам за теб няма никакво значение, така ли? Че искам да прекарам живота си с теб?

— Джордж, аз се възползвах от твоята младост... — на лицето му нервно потрепна мускулче. — Не, не ме прекъсвай. Истина е, че ти ме избра и то, както каза, избра ме, защото съм с по-голям опит. Аз знаех какво ще се случи. Ти се увлече. Първа любов или нещо такова...

Джордж скочи от дивана.

— Увлякох се, така ли? Как можеш да говориш такива смешни, нелепи неща! Да те вземат дяволите, Малори! Аз не съм някоя глупачка. Мога да направя разлика между увлечение и любов...

— Виж какво, съвсем нормално е за една девствена жена да се увлече по мъжа, с когото спи за пръв път. Ти не си имала друг мъж. Аз обаче съм имал много жени.

Тя ахна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Значи аз съм била едно от многото, така ли? Докато се появи следващата...

— Сега пък ти говориш нелепости. На твоите години имах не една и не две приятелки. Редно е и ти да бъдеш с други мъже. Мъже на твоята възраст. И когато дойде време да се омъжиш, ти ще имаш достатъчно опит.

— Звучиш като компютър.

— Джордж, шестте месеца заедно бяха прекрасни. Но повече не мога да се възползвам от теб. Ти не само че си много млада, пред теб е цялото бъдеще. Много скоро ще бъдеш още по-известна, отколкото си сега. Не мога да те откъсвам от всичко това с някакъв брак, който ще те потисне само след година.

— Обмислил си предварително нещата — тихо рече тя.

— Да.

Джордж опита да говори саркастично, ала не успя.

— Сигурно си бил ужасно шокиран, когато за пръв път ти предложих брак. От жена на моите години такъв въпрос надали би могъл да се очаква.

— Мисля, че да.

— Докторе, ти си възрастен мъж и сигурно бързо си преживял шока. Защо не ми каза, че не искаш да се ожениш за мен, когато те помолих преди две седмици? — той не смееше да я погледне. — Ти наистина ме учудваш! — тя се засмя. — Не си ми го казал, защото ми предстоеше операция, нали? Да не би да се отчая и да се самоубия?! Не ме мисли за толкова инфантилна. Е, кажи, така ли беше, кажи!

— Така беше. Не ти го казах заради операцията.

— Не ти вярвам! Как може да си смятал, че съм толкова глупава... Май прекъсвам добре подготвената ти реч. Ще ти кажа още нещо!

— Вече чух достатъчно.

— Но и пренебрегваш всичко, което чу дотук, така ли е?

— Не съвсем...

— Защото си твърде уверен в собствената си правота. Чудя се как проведе този разговор, преди да ми свалят шевовете! И тогава да ми покажеш пътя.

— Престани, Джордж! — избухна Елиът. — Постъпвам по този начин, защото смяtam, че така и за двама ни ще бъде най-добре. Извинявай, ако смяташ, че е неразумно. Ала трябва да ми повярваш, че увлечението не е трайно чувство. Господ ми е свидетел, че исках да прекарам живота си с първите момичета, с които спах! Обаче после ги забравяш. Увлечението не е трайно чувство.

— Искам да знам едно нещо.

— Да?

— Обичаш ли ме?

Той извърна поглед. Тя едва се сдържа да не се развира и само промълви:

— Ясно... Не казвай нищо. Чух много неща, но това не мога да го понеса.

Елиът търсеше думите.

— Джордж, ти си ми много скъпа — спокойно рече той. — Ала разбери, че е време да се радваш на младостта и успеха си без мен — аз съм едно бреме за теб. Ще излизаш с други, млади мъже. И скоро ще намериш своя любим, някой на твоите години. Аз пък ще се чувствам по-спокоен с жени на моята възраст.

— Като Айлийн?

— Да.

— И повече нямаме какво да си кажем, така ли?

Елиът усети, че тя ще се разплаче всеки миг. Постъпвам ли правилно, за кой ли път се запита той.

— Не. Приготвил съм ти багажа.

Джордж изведнъж избухна в горчив смях.

— Затова ли ми беше приготвил дрехите? Защото всичко друго е в куфар до вратата?

— Ще те изпратя.

— Няма нужда! С теб заедно и крачка няма да направя... — тя се запъти към вратата и подметка през рамо: — Благодаря за лекцията, доктор Малори. Сигурна съм, че скоро ще си намериш друга жена за леглото.

— Джордж, чакай, ще те закарам...

— Върви по дяволите! — заяви тя и затръшна входната врата след себе си.

Елиът постоя няколко минути. После взе куфарите ѝ, качи се в колата и подкара бавно, като се оглеждаше да я види. Спря пред дома ѝ и зачака. Джордж се появи след десетина минути — с приведени рамене и глава тя вървеше бавно и умислено. Отключи, изрита куфарите в антрето и без да се огледа, влезе и затвори вратата.

Той се прибра с чувството, че изведнъж е остарял.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Доктор Дейвид Торнън гледаше от прозореца на кабинета си на шестия етаж. Зърна Елиът да разговаря с Маргарет Смит. Сигурно си говореха за времето. Елиът едва ли би я ухажвал. Торнън се върна на бюрото си. След десетина минути Маги почука на вратата и влезе в кабинета му.

— Какси, Маги?

— Добре. За разлика от някои мои приятели.

— Видях те да говориш с Елиът.

— Да. Беше ходил да плува. Чудя се кога ще се оправи...

— От шест месеца е все така. Отначало много се ядосах, че Джордж го заряза. Млада, хубава, преуспяваща, но изглежда той пречеше на славата ѝ. Обаче един неин приятел ми спомена, че не тя, а Елиът я е изоставил — Дейвид въздъхна. — Просто не ми се вярваше.

— Не само на теб. Приятелят ѝ се казва Ранди Хансен и всички научиха от него, че Елиът е изоставил Джордж.

— Мислех си да го питам истина ли е, но не мога да събера кураж.

— Елиът е откачил.

— Ако не е бил откачил преди шест месеца, то сега — сигурно. Отслабнал, сприхав, отказва да ни дойде на гости...

— Май не можем да му помогнем. Преди известно време го заговорих, обаче той реагира като айсберг.

— С мен общува от немай-къде. Всъщност напоследък не съм виждал реклами с Джордж. Защо ли?

Това беше риторичен въпрос и Маги само сви рамене.

— И докога ли Елиът ще я кара така?

— Знам ли. Трябва да направим нещо за него.

В този момент влезе секретарката на Дейвид — Мери.

— Жена ви е тук. По спешен въпрос.

Дейвид тутакси стана. Дорис никога не идваше в болницата — освен ако случаят не беше наложителен.

— Дейвид!

— Какво има?

— Спокойно — децата са добре. Скоро и Елиът ще бъде добре.

Маги, как си? Елате да видите нещо!

Тя разгърна модното списание в ръцете си. Маги ахна:

— Боже мой!

Дейвид се почеса по главата.

— Гледай ти, това е нещо много интересно за Елиът!

След десетина минути Дейвид влезе в кабинета на Елиът и попита секретарката:

— Шефът ти зает ли е?

— Пише лекция. Днес направо унищожи двама специализанти и ми се накара, когато се върна от плуване. Не знам дали да рискувате...

— О, непременно ще рискувам! Само след няколко минути ще видиш как ще се промени... Басирам се на сто долара.

— Не ми се вярва...

— Стой и ще видиш!

Дейвид почука на вратата.

Лайза чу сдържания глас на Елиът:

— Какво има, Дейвид?

Отидоха ви стоте долара, помисли си Лайза.

— Здравей, Елиът. Какъв хубав ден! Необикновено за юли. Няма никаква мъгла.

Елиът припряно попита:

— Какво има, кажи? Много съм зает.

— След малко ще си още по-зает.

— Нямам време за шеги.

— Донесох ти едно списание. Да го разгледаш...

Дейвид отвори списанието на средната двойна страница.

— О, Боже! — възклика Елиът.

— Ами да — усмихна се Дейвид. — Не знам какво да си мисля.

От страниците ги гледаше усмихнатата Джордж. Красива... и доста бременна. На всяка снимка беше с различен тоалет. Ръцете на Елиът се разтрепериха.

— Откъде имаш това списание?

— Дорис ми го донесе.

— В кой месец е?

— Според мен — в шестия.

Елиът го погледна смутено.

— Не знаех. Не ми е казала...

И промяната настъпи. Очите му заблестяха, той стана и нервно прекоси стаята.

— Дейвид, заслужаваш да те почерпя. А сега извинявай, но...

Елиът грабна сакото си и се втурна към вратата.

— Желая ти успех! — извика след него Дейвид.

— Какво стана? — нетърпеливо попита Лайза. — Каза ми, че ще бъде в отпуска до края на седмицата.

Дейвид се усмихна, връчи й списанието и излезе, подсвирквайки.

Елиът звънна на вратата.

— Кой е? — попита Джордж.

Ами ако не го пуснеше да влезе? Той стисна зъби и процеди:

— Аз съм. Елиът. Отвори, Джордж!

Тя отвори и му направи път да влезе.

Елиът я изгледа и се усмихна.

— Здравей! Променила си се...

Джордж беше в розов пеньоар, който очертаваше корема ѝ. Косата ѝ беше провиснала и вързана на опашка. Беше без грим, лицето ѝ беше бледо, очите — подпухнали. Така искаше да я прегърне, ала не смееше.

— Елиът Малори, както виждаш, дишам и живея. Заповядай, докторе. Да не си тръгнал да правиш посещения по къщите?

Тя тръгна към хола. Залитна за миг и той понечи да я хване, но Джордж отново се изправи.

— Не. Исках да те видя и дойдох.

— Много мило — промълви тя и седна. После стана и добави: — Колко съм невъзпитана! Ще пийнеш ли нещо?

— Много е рано.

Джордж го погледна присмехуло и се запъти към кухнята. Елиът я последва. Кухнята блестеше от чистота, ала от шкафовете под мивката се подаваха празни бутилки от вино. Какво беше учудването му, когато тя извади бутилка бяло вино от хладилника.

— Сигурен ли си, че няма да правиш компания?

Той поклати глава отрицателно.

Джордж си напълни една водна чаша и изпи на веднъж почти половината.

С бутилката в едната ръка и с чашата в другата отиде в хола. Отпусна се на фотьойла и за още по-голямо негово учудване запали цигара.

Елиът забеляза препълнения пепелник на масичката до нея.

— Заповядай, докторе, седни — кимна тя към дивана. — Ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш защо си дошъл? Делничен ден е и такава важна личност като теб трябва да е на работа.

— Джордж, защо не ми каза?

— В списанието ли видя?

Той кимна.

Тя отпи дълга гълтка и му се усмихна.

— Защо трябва да те уведомявам за състоянието си?

— То е повече от ясно.

— О, мислиш, че детето е твое ли? Понятна грешка. Не се беспокой, докторе. Детето не е твое.

— Престани! Знаеш, че трябваше веднага да ми се обадиш.

— Защо? Да не би да изпитваш някаква вина? И да искам, не бих могла да разбера чие е детето.

— Какво говориш? Ти си в шестия месец. Значи си забременяла през февруари.

— Грешиш. Бременна съм на пет месеца и половина. Бебето е голямо. И както вече споменах, ти не си бащата... — Джордж отново отпи от виното.

— Кога спря да работиш?

— Да видим... Днес е сряда. Значи в петък. Петък беше последният ми ден.

Слава богу, значи това пиене и пушене не е траяло повече от седмица, помисли си Елиът. Или поне се надяваше да е така.

— Джордж, не ме лъжи. Имаш право да ми се сърдиш, ала...

— Да ти се сърдя ли? — прекъсна го тя. — Защо да ти се сърдя?

Пак това твое самочувствие! Ти беше прав. Докато снимахме в нивите на Небраска, срещнах подходящия за мен мъж. Режисьорът на снимките. Трийсетина годишен. От моето поколение! Сближихме се и той се оказа добър любовник като теб. Може би той е бащата. Но после

пък спах с Дамиън в Ню Йорк. Той не е едър и не знам дали това голямо бебе може да е негово... Ще трябва да изчакам да се роди, та да видя на кого ще прилича. Дано не прилича на Норман Грийнбърг! Не че прекарах лошо и с него в Лос Анджелис.

Елиът не повярва и на дума от приказките ѝ. Джордж носеше неговото дете, неговото дете, а той не знаеше допреди час!

— Кой е лекарят ти?

Тя запали отново цигара и издуха дима.

— Това теб не те засяга. Не знам защо смяташ, че без твоята помощ съм загубена. Сигурно жените от твоето поколение не могат да се справят без силен мъж до себе си. Така ли е?

Джордж загаси цигарата и с треперещи ръце посегна към следващата.

— Никога не съм мислил, че не можеш без моята помощ. Забременяла си последния път, когато бяхме заедно.

— Ти продължаваш да не ми вярваш! Всъщност нищо ново. Забравям, че решиш ли нещо, нищо не може да промени мнението ти. Особено някакво си младо момиче. Извинявай, докторе, за списанието. Сигурно за миг ти е спрял дъхът. Но ето че сега можеш да си спокоен. Е, визитата свърши! — толкова искаше да я прегърне! Обаче само кимна и стана. — Беше благородно, че дойде — продължи Джордж. — Няма нужда да ти казвам, че се надявам повече да не се видим. О, забравих да ти благодаря за чудесния подарък за сватбата на Мариана и Тод. Мен ако питаш, една голяма жаба щеше да е по-подходяща, но какво ли разбирам аз!

— Довиждане, Джордж... — Елиът излезе, без да се обръща и без да затръшва вратата.

Тя се усмихна. Беше си отишъл. Завинаги... Надигна бутилката. Пет пари не даваше. Да върви по дяволите!

Два часа по-късно на вратата се почука. Джордж бавно се надигна и попита:

— Кой е?

Дрезгав глас отговори:

— Телеграма за госпожица Хатауей.

Телеграма! Сигурно някой се беше разболял. Стомахът ѝ се сви на топка. Веднага отвори вратата. На прага стоеше Елиът. Тя опита да затръшне вратата, но той внимателно я отмести и влезе.

— Изчезвай веднага оттук. Измамник! Мошеник!

— Джордж, престани. Хайде, ела да ти съберем багажа.

Тя премигна.

— Какъв багаж?

— Твойт багаж. Ама ти май си се напила...

— Не ме докосвай, Елиът Малори. Детето не е твое. Изчезвай!

— Добре, добре. Докато си приготвяш багажа, ще ми разкажеш повече за любовниците си.

В гърдите ѝ се надигна гняв. Шест месеца, прекарани в самота и мъка. Джордж се нахвърли с юмруци върху него.

Той я прегърна и прошепна:

— Прости ми, мила...

Тя не помръдваше.

— Джордж?

— Ще повърна — едва изрече тя и хукна към банята.

Повърна всичкото вино, докато Елиът държеше главата ѝ. После я вдигна на ръце и я занесе в спалнята.

— Лежи и не мърдай. Ей сега се връщам! — той намокри бялата хавлиена кърпа и я прилепи до челото ѝ. — А сега гълтни хапчетата!

— повдигна я на възглавницата и ѝ даде няколко хапчета и чаша вода.

— Изплакни си устата, ще ти олекне.

— Ох, лошо ми е — промълви Джордж.

— Ще ти мине. Отиваме в Кармел.

— Никъде не отивам с теб. Никъде!

— Нямаш избор. Хайде, мълчи сега.

— Какви бяха тези хапчета? — сънливо попита тя.

— Ще ти успокоят стомаха... А и теб... И всичко ще бъде наред.

— Нищо вече не може да бъде наред. Твоите обещания не струват пукната пара.

Чуваше го, че обикаля из стаята. Ако не ѝ беше толкова лошо, щеше да стане и да го изхвърли. Ала нямаше сили.

Той сложи в куфара няколко чифта от най-екстравагантните ѝ три четвърти чорапи. Бельото ѝ го изненада. Нямаше никакви копринени бикини, само дебело бяло памучно бельо. Сутиените ѝ бяха

огромни, пак бели и памучни. Тя се беше унесла в дрямка. Толкова по-добре, помисли си Елиът. Не искаше да я мъкне към колата, докато рита и крещи. Занесе куфарите и се върна. Вдигна я на ръце и усети бебето да се движи. Притисна я силно. Внимателно я настани в колата. Зави я с одеяло и така Джордж спа през целия път до Кармел. По здрач паркира колата пред „Британи Ин“ — бе запазил по телефона същата стая, в която бяха преди осем месеца. Остави я да спи, обади се на рецепцията, върна се и внимателно я занесе в стаята.

Тя се събуди в мига, в който я остави на леглото. Замижа и попита:

— Къде съм?

— В „Британи Ин“. Донесох ти портокалов сок. От него ще ти мине стомахът.

Професионалният му тон я накара да се намръщи, но Джордж с удоволствие изпи две чаши една след друга. Той разопаковаше багажа, а тя го гледаше равнодушно — беше толкова уморена, нямаше никакви сили.

— Защо не се окъпеш? — попита Елиът. — Взех шампоана и сешоара ти. Окъпи се и ще вечеряме в стаята. Но — без вино.

— Гаден тип — промърмори Джордж.

Той само се усмихна.

— Добре, ще се окъпя — съгласи се тя, защото не беше мила косата си четири дни. Сърбеше я кожата на главата.

— Ей сега ще ти пригответ водата във ваната. Само минутка!

Джордж се облегна на мивката, докато ваната се пълнеше.

— Искаш ли аз да те окъпя?

Елиът се пресегна да откопчае пеньоара й, но тя го плесна по ръцете.

— Нямам нужда от помощта ти, доктор Малори! Не искам нищо от теб!

Той я погали по корема.

— Май вече си имаш нещо от мен... — Джордж го изгледа гневно. — Хайде, накисни се хубаво. След хапчетата, които ти дадох, банята ще те освежи.

Тя го замери с пастата за зъби, ала не го улучи, защото Елиът се наведе и излезе от банята.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

По телевизията даваха „Междузвездни войни“. Елиът не го изключи, защото много искаше Джордж да яде, а еcranът на телевизора може би щеше да привлече вниманието й и вместо да се карат, току-виж изяла вечерята.

Тя беше още в банята, когато на вратата се почука и влезе келнерът с масичка на колелца и с вечерята им. Елиът размени няколко приказки с него, даде му бакшиш и затвори вратата след него.

— Джордж — извика той, — вечерята! Спагети с миди в сос и хлебчета с чесън.

Тя излезе от банята — изглеждаше много по-добре от преди. Косата ѝ беше почти суха, мека и копринена. Беше облякла нощница и чист пеньоар. Елиът се усмихна, придърпа един стол до малката масичка пред телевизора и обяви с широк жест:

— Ако искаш да гледаш капитан Кърк — моля! Поръчах още портокалов сок.

— Благодаря.

Съвсем скоро Джордж изяде чинията си, загледана в телевизора. Изпи и сока.

Той раздигна чиниите и закара количката в коридора. Когато се върна, застана на прага на банята и съобщи:

— Ще взема един душ.

Тя го погледна учудено.

— Ти къде ще спиш?

— Джордж, стига вече, ще спим двамата в това голямо легло. Няма да те докосна. Хайде, ела да те сложа да спиш.

Тя кимна, опря се с две ръце на облегалките на стола и бавно се надигна. Пое дъх и рече:

— Утре се прибирам вкъщи. Не искам да стоя тук с теб... — той я погледна. Не знаеше какво да каже. — Не ти искам съжалението, разбра ли!

— Защо съжаление...

— Казах ти, Елиът, детето не е тво! Не знам каква игра играеш, но аз не участвам.

— Седни.

— Не ми нареждай какво да правя, чу ли!

— Седни, Джордж!

Той пристъпи към нея и тя седна на стола.

— Престани да ме лъжеш за детето. И ми кажи защо не ми се обади веднага, когато разбра, че си бременна?

— Защо? За да ми платишaborta ли? Или за да ме обвиниш, че съм искала да те принудя да се ожениш за мен?

— Ти наистина ли смяташ, че бих те накарал да махнеш бебето?

— Какво ли значение има — сви рамене Джордж. — Аз и без това разбрах твърде късно. Обаче не съм го искала, не съм го искала!

Елиът разбираше гнева и недоверието й и притвори очи, като се опитваше да намери подходящите думи.

— Какво има, докторе? Да не би мисълта за бащинство да те обърква? Няма нужда, защото детето е мое, само мое! Ако заведеш дело за бащинство, ще се закълна, че съм спала с всеки срецнат мъж в Сан Франциско...

— Джордж, отговори на въпроса ми — ти наистина ли смяташ, че бих ти предложил да абортариш? Или пък бих помислил, че си забременяла нарочно? Не си знаела, че ще те видя в списанието. Допускаше ли, че няма да ти се обадя?

— Не, мислех, че ще се обадиш. Дори смятах, че ще изпиташ и чувство на вина. Такива са мъжете на твоята възраст, нищо, че съм само някакъв модел. Но всъщност нищо вече няма значение.

— Ще видим — заяви той решително.

Тя сви ръце в юмруци.

— Няма какво да виждаме!

Щом Джордж си легна, Елиът загаси лампите и бързо взе душ, защото го беше страх да не би тя да се измъкне.

Легна до нея, ала Джордж не се събуди. Полежа, после му хрумна нещо, стана, намали термостата в стаята и с усмивка пак си легна.

Когато се събуди призори, тя се беше стущила в него, преметнала ръка на гърдите му. Той внимателно се обърна с лице към нея.

Прегърна я и се унесе отново, като от време на време усещаше как бебето рита в корема ѝ.

За свое голямо учудване Джордж се събуди в прегръдките на Елиът. Опита да се измъкне, без да го събужда, ала той я прегърна още по-силно.

— Спи... Часовникът още не е звъннал.

Тя се почувства ужасно, сякаш беше есенно листо, сгърчено и уморено от ветровете. Изведнъж си даде сметка, че всъщност се бе надявала Елиът да я потърси и да дойде при нея. Какво да прави сега? Едва успя да преглътне задушаващите я сълзи.

— Добро утро.

— Колко е часът? — тихо попита Джордж.

— Почти девет и време за закуска. Добре ли спа?

— Да, но ми беше студено.

— Не беше топло... — многозначително забеляза той.

— Отивам в банята.

— Добре ли си?

— Добре съм. Не си мисли, че ми се повръща.

— О, не. Изглеждаш чудесно.

Тя го изгледа, съзnavайки непривлекателния си вид в дългата дебела нощница.

— Не си въобразявай, че ти вярвам!

Смехът му я настигна в банята.

— Готова ли си?

Джордж кимна. Беше облякла пуловер и розова блуза, а косата ѝ бе прибрана с шнола.

— Тази сутрин наистина изглеждаш прекрасно.

Елиът я хвана за раменете и я завъртя към огледалото, ала тя погледна не себе си, а него.

— Не ми ли вярваш? — добави той и я целуна по врата. Джордж се отдръпна. — Мадам, тръгваме — усмихна се Елиът и й подаде свитата си в лакътя ръка. Тя го подмина. — Е, добре, както искаш. Отиваме на закуска!

Пиетро Киполо, собственикът на ресторанта, италианец със силен акцент, ги посрещна на вратата.

— О, дотторе Малори! Разбрах, че сте пристигнали. Значи най-сетне се венчахте с красивата синьорина! — кръглото му лице засия в усмивка. — И бамбиното е на път! Дотторе, не сте си губили времето. Така, така, само че трябва много да пазите съпругата си от хищните мъже наоколо!

Джордж се питаше защо ли не поясни на този сияещ старомоден италианец, че с доторето изобщо не са женени!

— Ще ви нахраним чудесно. И вас, и малкия...

— Хайде, Джордж, че и големият е доста гладен — усмихна се Елиът.

Синьор Киполо ѝ държа стола.

— Е, вече край на телевизията, а синьора? Ще си бъдете вкъщи и ще гледате децата, нали?

Елиът побърза да вметне:

— По-скоро ще умра, отколкото да ѝ забраня да се снима. Тя е модерна жена, Пиетро. Може да гледа и съпруг, и деца и пак да кара света да въздиша по нея...

— Аз бих я ревнувал. Но вие сте прав. Светът се промени. Ето я и Мария. Тя ще ви вземе поръчката. Чаша мляко за вас, синьора Джордж. За да бъде вашето бамбино здраво и силно като баща си.

— Надявам се да е бамбина — рече Джордж.

— И аз нямам нищо против бамбина — добави Елиът, когато Пиетро се отдалечи от масата. Беше му приятно, защото Джордж премълча, че не са женени.

— Мария, за мен препечени филийки и бекон.

— И беконът да е хрупкав — обади се Елиът. — А кафе ще искаш ли?

Тя кимна.

— Хубав ден — добави той.

— Да.

— Защо не му каза, че не сме женени?

— Защо да притеснявам человека?

— Благодаря ти, защото спести и моето притеснение. Наистина ли искаш бамбина?

— Като мъж сигурно би предпочел да имаш син... — Джордж осъзна думите си и бързо добави: — Всъщност искам само да е живо и здраво.

— Аз — също. Момче или момиче, нашето дете ще бъде чудесно.

Тя стисна устни и Елиът веднага смени темата.

— А какво ще стане с тригодишния ти договор с „Брейдън-Тайлор“? Нали нямаш нищо против, че те питам?

Джордж се усмихна, защото си припомни първата реакция на Бен, когато разбра, че е бременна.

— Отначало не се зарадваха. Но когато бяхме на снимки през април им казах... Знаеш ли кой разбра пръв, че съм бременна? Гrimърт ми. Имах късмет, че след като прецениха големите печалби, които съм им донесла, шефовете решиха да ме оставят на работа. При условие, че снимам две седмици усилено през ноември. Ще направим три реклами и ще ги излъчат веднага. След това ще пътувам всеки месец, ала не повече от седмица.

— Бебето трябва да се роди през октомври. Няма да имаш време да се възстановиш.

— Важното е да възстановя фигурата си.

— Колко си напълняла?

— Четири килограма и половина. Не бива да напълнявам повече от седем и половина.

— А как стана така, че те снимаха бременна в модното списание?

Мария донесе филийките и бекона и тя замълча. Когато се отдалечи от масата, се усмихна:

— Клайд, фотографът ми, се радваше за бебето и ме снимаше всяка седмица. Бен видя снимките и ги предложи за реклама на дрехи за бременни. И в „Брейдън“ се съгласиха.

Хранеха се в мълчание. Елиът си мислеше колко много бе пропуснал през последните няколко месеца — вместо да се радва на бременността ѝ и на нея самата. Отпи гълтка кафе и попита:

— Често ли ти се повръща?

— Рядко. И то повече от внушение. Защото започнах да повръщам, след като разбрах, че съм бременна.

— Ходиш ли редовно на лекар?

— Холя, докторе — рязко отвърна Джордж. — Но не при твоите приятели.

— А родителите ти знаят ли?

По лицето ѝ мина сянка на болка.

— Трябаше да им кажа. Тод и Мариана живеят в Мил Вали — не можех да се скрия от тях. Тод не може да пази тайни. И така... сега всички се беспокоят за мен.

— Добре, че още не са ме застреляли...

— Аз не съм им казала, че бащата си ти.

— А кой? Грийнбърг ли?

Тя поруменя.

— Не. Съобщих им, че сме скъсали и съм имала за кратко друг приятел...

— Ясно — усмихна се той. — И сега какви са плановете ти?

— Нали ти казах. През ноември се връщам на работа. Вече съм се уговорила с една жена да живее при мен и да гледа детето. Ще пътувам веднъж месечно и това е.

— Свърши ли със закуската? — изведнъж попита Елиът Джордж кимна. — Добре. Отиваме на разходка. Времето е хубаво. Тъкмо ще ти разкажа и за моите планове.

— Твоите планове не ме засягат.

— Хайде, отиваме да се разхождаме.

— И после ще се върнем в Сан Франциско, нали?

— Щом искаш — привидно се съгласи той.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

„Британи Ин“ беше само на десет минути от брега. Джордж вдъхна свежия океански въздух и постепенно започна да се чувства по-добре и по-спокойна.

— Би ли искала да знаеш какво съм правил през последните шест месеца? — попита Елиът и забави крачка, за да не я изморява.

— Предполагам, че ще ми разправиш.

— Първо, трябва да се радваш, че съм жив.

Тя не можа да скрие паниката в погледа си.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че станах направо отвратителен. Как ме търпяха колегите, не знам. Беше ми много... тежко, много.

— Сигурно. Но предполагам, че Айлийн ти е предложила да те утеши?

— Айлийн ли? — за миг дори не се сети коя беше тя. — О, не, не, такава хубава жена не се занимава с утешаване.

Джордж стисна устни и Елиът доволно се подсмихна.

— Искаш ли да се разходим по брега? — предложи той.

Тя кимна и събу обувките си.

— А чорапогащника?

— Стар е, няма да го събувам.

— Съжалявам, ала не взех три четвърти чорапи, а само един чорапогащник.

— Няма значение. Нали се връщаме в Сан Франциско.

— Точно така — съгласи се Елиът.

Приливът настъпваше и те внимаваха къде стъпват, защото пенливите вълни напредваха все повече. Мълчаха.

— Да бях донесла малко хляб за чайките — съжали Джордж, вдигнала поглед към шумните птици над главите им.

Той се наведе и хвърли някаква възлеста пръчка надалеч сред надигащите се вълни. Тя се загледа в мускулите на гърба му. Колко е мъжествен, въздъхна Джордж и без да иска забеляза със загрижен глас:

— Отслабнал си...

— Да. С пет килограма.

— И защо?

Елиът сви рамене.

— Сега обаче никога няма да можеш да ме биеш по плуване!

— Няма значение.

— Все „няма значение“ ли ще повтаряш — като гръцкия хор!

— Елиът — спря тя. — Не знам защо ме домъкна тук. Искам да се прибера у дома.

— За да пиеш и да пушиш ли!

— Това беше само моментна слабост. Махмурлукът бил нещо ужасно. Никога повече.

— Добре. Радвам се. Ако искаш, ще ти кажа защо те домъкнах тук.

— Защо, имам ли избор?

— Разбирам, че искаш детето — подхвана той.

— Що за въпрос?! — студено произнесе Джордж.

— Тогава защо ми ги приказваш тия приказки заaborta? За да ме впрегнеш ли?

— Теб? Ти си толкова самоуверен!

— Все едно. Успя да ме ядосаш. Хайде, седни за малко.

Тя си помисли, че е уморена, и то много уморена от тази безсмислена десетминутна разходка по брега. Седна на близката скала и сключи ръце в ската си.

— Слушам те, докторе.

Елиът застана пред нея с ръце в джобовете на кадифените си джинси.

— Ще започна с това, че бях глупак. Бях същинско магаре. Наистина вярвах, че ще те спася от фатална грешка.

— Обаче бременността ми промени всичко, така ли? Елиът, моля те, не съм толкова глупава.

— Никога не съм помислял, че си глупава — усмихна се той. — Ти, госпожо, ме спаси от старовремските ми схващания.

— Нищо такова не съм направила — заяви Джордж. — Само поисках да се ожениш за мен, защото те обичам.

— Джордж, от мига, в който ме удари с волейболната топка, си моя. Ти си най-хубавата жена на света. От първия миг, в който те

зърнах, исках да те любя. А когато това стана, разбрах, че искам повече, много повече. Разликата в годините не ме притесняваше, докато не разбрах, че те обичам.

Тя стана от скалата.

— Лъжеш! Искаш да се ожениш за мен, защото съм бременна. Ще ми се да знам — би ли ми се обадил, ако не бях бременна?

— Признавам, че съм бил глупав, но лъжец не съм. Излъгах само себе си. Всъщност причините, поради които исках да се разделим, са все още същите — разликата в годините и твоята кариера — Елиът прокара пръсти през косата си. — Ох, Джордж, не знам, наистина не знам...

— Още една черта на твоето поколение, а? Зарязвате някоя жена, а после сте готови да се ожените за нея, защото е бременна. Въпрос на чест, нали! Просто чудо — да прекараш по задължение живота си с някого.

— Бебето е моя отговорност. Ала това не е всичко и ти го знаеш. Ако не те обичах толкова много, да, щеше да е брак по задължение, но аз те обичам!

— Повече не искам да те слушам!

Тя се забърза по пясъка, а той я настигна тъкмо когато се спъна и я хвана подръка. После я прегърна.

— Пусни ме! — извика Джордж и опита да го удари с юмрук по гърдите, но Елиът я държеше здраво в обятията си.

— Не, няма да те пусна никога повече. Обичам те и да, права си, излъгах те, защото не исках да те нараня.

— Така ли? А как мислиш живях през тези шест месеца? В радост и веселие, че съм се отървала от теб? — тя не успя да сдържи сълзите си и те се застичаха по лицето ѝ. — Ако наистина си ме обичал, защо постъпи така с мен? Сякаш си играеш и с мен, и с живота ми. Сякаш бях някаква пионка, която местеше, както поискаш!

— Постъпих глупаво. Обаче повярвай ми, смятах, че така е правилно. Сгреших. Джордж, обичам те и животът ми без теб беше истински ад!

Тя запуши ушите си с ръце, не искаше да го слуша повече. Той пошепна така, че да го чуе:

— Ще те пусна само ако ми кажеш, че не ме обичаш повече.

Джордж го погледна.

— Да те обичам ли? Или да съм увлечена по теб? Кое от двете имаш предвид? А може би просто съм се била заплеснала по първия мъж, с когото съм преспала?

Елиът не се изненада от арогантните ѝ думи — разбираше, че говори така, защото бе засегната. Нежно обърса съзите ѝ с ръка и промълви:

— Ти си толкова зряла на двайсет и четири, а аз толкова глупав на трийсет и осем!

— Защото си мъж, а това е нормално за мъжете.

Той се усмихна и продължи:

— Ако не искаш да се омъжиш за мен, защото си много засегната, добре. Ала не искам да бъде така. Искам теб и детето. Искам да спя с теб всяка нощ и да се събуждам до теб всяка сутрин. Да спортуваме заедно. Да се любим. Искам отново да се смея...

— Елиът — тръгна тя по брега, — тази болка, която изживях... Не искам отново да я преживея, не искам.

Той я прегърна.

— И аз не искам повече да страдам. Никога вече няма да те наранявам. Ще се омъжиш ли за мен? Ще прекараш ли живота си с мен?

Джордж потрепери. И много бавно кимна.

На Елиът му се прииска да закрещи от радост, но само я притисна и я целуна дълго и пламенно.

— Откога не сме се целували така — прошепна тя.

— Джордж, искам да се върнем в хотела и да се любим, искам да те чувствам, да те имам...

— Изглеждам ужасно, Елиът. Няма да ме харесаш.

Той се разсмя.

— Как може да говориш такива неща! Аз дори копнея да гледам с часове корема ти, да чувствам движенията на бебето. Искам да видя и белега ти. Ако не ми хареса, отивам и го убивам онзи Грийнбърг. Хайде, мила, идваш ли?

Тя обгърна врата му с ръце и закачливо попита:

— Все пак, къде точно си отслабнал с пет килограма?

Джордж се съблече и Елиът погали корема ѝ.

— Толкова много те обичам — подзе той, — че изобщо не мога да се владея. — После погали гърдите ѝ. — Сега са по-големи от шепата ми — усмихна се Елиът и я целуна.

— Не е ли ужасно — такива големи гърди! Да се чудиш защо мъжете се радват толкова много на огромните бюстове.

— Ами... защото са глупави, какво да се прави...

Той усети как детето лекичко ритна в корема ѝ.

— Знаеш ли, страх ме е — подхвана тя.

— От какво?

— Не съм чувствала нищо толкова дълго време...

— Аз също. Но — отпусни се и остави на мен.

— Не си ли бил с друга жена след раздялата?

— Не. Лежах вечер и си спомнях как се любихме. Помниш ли, Джордж?

— О, да! — тя прокара ръка по ребрата му. — Ще трябва да те поохраня...

— Как? Като готвиш ли? — възклика Елиът. — По-добре ми се усмихвай всеки ден, уверявай ме, че не можеш да живееш без мен, и аз ще напълнея — после добави нещо на латински.

— Какво каза? Вместо да ме ухажваш, си мърмориши сам.

— Казах една молитва и дадох обещание, че ще живеем в мир и разбирателство.

— Не е ли време вече да се любим? — въздъхна Джордж.

— И още как! — прегърна я той.

Издание:

Катрин Каултър. Особен урок
Американска. Първо издание
ИК „Коломбина“ ООД, София
ISBN: 954-706-011-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.